

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của dịch giả. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của dịch giả và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ, đều là sai phạm.

Say Đắm Một Nàng Mèo

~*~

Tác giả : Một Nửa Linh Hồn

~*~

Dịch : Kamomochan

~*~

Làm ebook : jackreacher1994

~*~

Nguồn : <http://www.doctieuthuyet.com/>

~*~

Văn án :

Mèo có tình yêu của mèo, người có tình yêu của người, thú có tình yêu của thú, có thể gọi là tuyệt luyện!

Trời ơi! Đất hỡi!

Thế gian này còn có thiên lý nữa không?

Người ta vượt thời gian trở thành mỹ nữ, tại sao cô lại hóa thành con mèo, lại còn là con mèo xấu hết chỗ chê, một con mèo béo tròn ục ịch?!

Đúng là một bước sa chân, ngàn lần ân hận!

*Thêm vào đó, chủ nhân lại còn là một tên đại biến thái có "sở thích đặc biệt".
Một ngày vọc cô, hai ngày chọc cô, ba ngày trêu cô, bốn ngày hành hạ cô....
Dù hấn ức hiếp cô thế nào, cô đều cắn chặt răng nghênh chiến với sự giày vò của hấn, thế
mà cuối cùng bị một con mèo đực quấy rối, rõ ràng là lỗi của con mèo háo sắc đó, tên biến
thái chết tiệt lại khẳng khẳng rằng cô "dụ ong đổ bướm"!
Hừ hừ! Không phân bua được, bỏ nhà ra đi!
Nhưng tại sao trong những tháng ngày trở thành mèo hoang lưu lạc lại càng khiến cô nhớ
đến hấn.
Thôi chết rồi! Hay là cô đã mắc chứng bệnh thích bị ngược đãi....*

*Đối với vạn vật trên thế gian, khoảnh khắc này hấn sẽ yêu thích, hoặc ngoảnh lưng chán
ghét, giây phút này cảm hứng thú, chớp mắt đã ngán ngẩm.
Khỉ đâu chó nhảy điệu Hula? Kèn kèn mọc lông? Chó chồn áp trứng? Cú mèo trồng cây
chuối? Gấu không đuôi mọc đuôi?
Ôi! Tất cả đều không hợp ý hấn.
Hỏi hấn tại vì sao? Ừ! Đáp án chỉ có bốn từ - Chưa đủ thú vị!
Không ngờ rằng, "Mèo lười đệ nhất thiên hạ", một trong những thứ hấn sưu tầm, sau khi
chết đi sống lại vì quá sức lười nhác ấy đã đột nhiên thay đổi tính tình, lần trùng phùng
đầu tiên đã khiến hấn để lộ "bản tính", suýt chút tuyệt tử tuyệt tôn.
Haha! Thật lý thú!
Nào ngờ nó dám lén lút "trộm mèo" đã đành, còn dám ly kỳ mất tích, lần này khiến hấn
ngày càng "bất bình thường" rồi.
Giống như khi biết một câu chuyện cảm động, nếu không có người nghe, mãi mãi chỉ có
bản thân mình biến.
Câu chuyện của hấn, thực ra chỉ có ba từ, ta yêu nàng.
Vốn vẹn ba từ, đối tượng hấn yêu, lại không phải là người....*

Mục Lục

- [Chương 1 : Mở đầu](#)
- [Chương 2 : Nhà có mèo lười](#)
- [Chương 3 : Chủ nhân biến thái](#)
- [Chương 4 : Mèo đen báo mộng](#)
- [Chương 5 : Một ngày thành người](#)
- [Chương 6 : Bá vương đường phố](#)

[Chương 7 : Một đêm xuân tiêu](#)
[Chương 8 : Đại hội tương thân](#)
[Chương 9 : Nhân miêu tương luyện](#)
[Chương 10 : Kết truyện](#)

Chương 1 : Mở đầu

Cô chết rồi.

Ngày một tháng một.

Sinh nhật của cô, không ngờ đồng thời cũng trở thành ngày giỗ của cô.

Ôn Tâm ngờ nghệch đứng giữa đường đi, tận mắt chính kiến hiện trường tai nạn và toàn bộ quá trình xử lý tai nạn, hai bên đường chen chúc những đám đông đang đứng xem.

Cô có nằm mơ cũng không nghĩ tới rằng, cuộc đời mình lại ngắn ngủi như vậy, cái chết lại ập tới bất ngờ như vậy. 18 tuổi, cuộc đời chỉ vừa mới bắt đầu, thoáng chốc đã kết thúc rồi.

Nhưng nếu như vậy, cuộc đời có lẽ rất hoàn mỹ đấy chứ, ít nhất xét từ góc độ khoa học kế toán mà nói thì nó rất toàn vẹn, so với chết vào một ngày khác sẽ càng khiến người ta ấn tượng hơn nhiều.

Ôn Tâm tự an ủi bản thân như vậy, trơ mắt nhìn thể xác đầm máu bị những nhân viên cứu hộ mặc áo bào trắng khiêng lên xe cấp cứu. Không ai nhìn thấy cô, không ai đá động đến cô, cũng không ai nghe thấy cô nói, cô giống như một luồng không khí, xuyên qua cơ thể rất nhiều người. Bây giờ phải làm thế nào đây?

Ôi, người ta vì cứu người mà chết, cô thì chết vì cứu mèo....

Ôn Tâm than vãn trong lòng, mình chết thật không đáng, nhưng ai bảo mình là người yêu mèo làm gì nhỉ? Đâu thể quay sang trách con mèo đen băng ngang đường được, đúng không nào? Dù con mèo màu đen bị cho là điềm xấu, dù điều bất hạnh đã xảy ra thật rồi, nhưng bất kể thế nào nó cũng là một mạng sống sò sò, nói không chừng nó còn trên có mẹ mèo già, dưới có con mèo con nữa kìa.

Hết cách rồi, đâu thể tìm nó đòi mạng....

"Này, cô đợi đã. "

Một âm thanh vọng vào tai Ôn Tâm, cô nhìn quanh quần tứ phía, nhưng chưa phát hiện ra có ai đang nói chuyện với mình. Chẳng lẽ là ảo giác của cô à? Cô cũng đã là ma rồi còn gì, ai có thể nhìn thấy cô nhỉ?

Ôn Tâm than thở một tiếng rồi tiếp tục phiêu dạt lên phía trước.

"Ôn Tâm! " Lại một tiếng, còn là tiếng gọi cô ý nhân mạnh danh xưng.

Lần này Ôn Tâm xác định tai mình không nghe nhầm, tuyệt đối không phải là ảo giác hay ảo tưởng. Nghe âm thanh, dường như là đến từ phía sau lưng, cô bỗng nhiên quay lại, một con mèo đen ung dung đi về hướng cô, bước đi thong thả, thần khí cao ngạo, kỳ dị, đồng thời cũng có một sự thanh cao khó mà diễn tả.

Ôn Tâm nhăn mày, bắn khoản thầm nghĩ: Con mèo đen này...chẳng phải là con lúc nãy

cô mới cứu à? Không lẽ nó đang nói chuyện với cô?

"Ôn Tâm, cô tính đi đâu đó? "

Không...không phải chứ? Mèo lại biết nói chuyện!

Nỗi kinh ngạc này thật chẳng phải chuyện vừa, cơ thể Ôn Tâm giật bắn lên như cọng lò xo.

"Cô xuống đây đi, nói chuyện với cô như vậy rất mệt! " Mèo đen thư thái, ung dung ngồi xổm xuống đất, con người màu hổ phách sâu thẳm nhìn về phía Ôn Tâm, khuôn mặt xen lẫn một nụ cười.

Ôn Tâm nhìn sững sờ mất hồn, rồi lại nhìn kỹ những người xung quanh, người qua kẻ lại không ngớt, dường như họ cũng không nhìn thấy con mèo đen này, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Về mặt cô tràn đầy nghi vấn, cơ thể trong suốt nhẹ nhàng bay là xuống bên cạnh con mèo đen.

"Ta là một con mèo dưới trướng Tử Thần, hôm nay ta chỉ tình cờ đi ngang nơi này nhưng lại khiến cô mất mạng. Đáng ra cô vẫn chưa tới số, để bù đắp lại, ta sẽ cho cô một sinh mạng mới."

Sau khi nghe những lời này Ôn Tâm vui mừng trong lòng, bảo: "Vậy nghĩa là người có thể đưa ta về lại bên trong cơ thể của mình à? "

"Xin lỗi, " Mèo đen có chút áy náy nói: "Cơ thể trước kia của cô đã bị hủy hoại rồi, năng lực của ta có hạn, chỉ có thể tìm cho cô một thể thân ở không gian khác. "

"Ý người là.....vượt thời gian? "

"Theo cách nói của loài người các người, thì đúng là như thế. Nào...Chúng ta bắt đầu nhé. " Mèo đen vội vàng nói.

"Chờ đã, để ta suy nghĩ kỹ lại! "

"Đừng suy nghĩ nữa, hết thời gian rồi. Nếu Tử Thần đại nhân đến thì ta toi đấy! " Mèo đen thần sắc tỏ ra rất căng thẳng, buột miệng hớ lời.

"Câu này của người là ý gì? " Ôn Tâm lừ mắt liếc nhìn, "Nếu người không nói rõ, ta sẽ đứng mãi ở đây không đi đâu cả. "

"Ôi giờ, bà cố tổ của ta, coi như ta van xin cô có được không? Vài phút nữa Tử Thần đại nhân sẽ về đến, nếu ông ta phát hiện ra cô chết rồi thì ông ta sẽ trừng phạt ta. "

Sắc mặt mèo đen trở nên cực kỳ sợ hãi, bởi vì điều này sẽ khiến nó nhớ đến những trải nghiệm đáng sợ trước kia.

"Hừ, con mèo màu đen đúng là không phải thứ tốt lành gì! Ta vì cứu người mới chết, người lại dám chơi khăm ta, coi ta như con ngốc à! Ta chờ thần chết đến hoàn dương cho ta, xem ông ta trừng trị người như thế nào! " Ôn Tâm bực tức nói.

Mèo đen không giận dữ mà lại mỉm cười, giấu cợt nhìn cô với ánh mắt kỳ dị, thẳng thừng nói: "Cô đã chết rồi, Tử Thần đại nhân chỉ có thể mang cô về địa ngục chứ không thể

hoàn dương cho cô đâu."

"Vây, vậy phải làm sao? " Ôn Tâm sợ đến âm thanh bỗng dừng tuột xuống vài decibel, nét mặt khó tránh khỏi có chút hoảng sợ, chờ thần chết giá đảo chắc sẽ không xong rồi, "Ta đồng ý với ngươi, vượt thời gian thì vượt thời gian, còn không làm nhanh lên! " Cô thề: Chờ sau khi cô hoàn hồn nhất định sẽ không bao giờ giao du với lũ mèo gian xảo này!

"Vây ta bắt đầu đây...."

"Khoan, đợi đã! "

"Sao cô rắc rối thế! " Mèo đen bực mình nói.

Đôi mày Ôn Tâm chau lại, cặp mắt xinh đẹp liếc qua, "Đây là ngươi nợ ta, ta phải có quyền lựa chọn thân thể thay thế đúng chứ? "

"Việc này....Cô nói đi. "

"Yêu cầu của ta không nhiều, trước nhất là không được thay đổi giới tính. Ta không muốn một sớm thức giấc, phát hiện ra mình trở thành một gã đàn ông. Còn nữa, da dẻ phải trắng trẻo, tướng tá đàng hoàng, tục ngữ có câu: một làn da trắng che được ba khuyết điểm xấu, trước đây ta rất trắng trẻo, nên điểm này ta rất kiên trì. Đúng rồi! Còn nữa còn nữa, nếu có thể thì phải có tiền có thế, được nằm hưởng phước là tốt nhất rồi, không cần phải chịu khổ chịu tội. "

Sắc mặt mèo đen sừng sốt, khẽ cúi đầu nhỏ nhẹ nói: "Ta có thể làm được, nhưng..."

"Nhưng nhị cái gì? "

"Có một điều ta không thể đảm bảo...."Mèo đen nói được phân nửa, bỗng nhiên ngừng lại, sau đó la to một tiếng: "Chết rồi, Tử Thần đại nhân đến rồi, ta phải nhanh chóng đưa ngươi đi...."

"Ôi...Cha mẹ ơi~~~~"

Một tia sáng lóe lên, "Bụp" một tiếng Ôn Tâm biến mất tăm.

Chương 2 : Nhà có mèo lười

Thời kỳ nhà Đường phồn thịnh, thành Trường An.

Thành Trường An đời Đường được gọi là Kinh Thành, vùng đất dưới chân thiên tử, từ xưa đến nay vẫn là nơi giàu sang, sầm uất đệ nhất thiên hạ. Là nơi khởi điểm cho con đường tơ lụa, thành Trường An cũng là một đô thị quốc tế đầu tiên trên thế giới có dân số trên triệu người, được vinh danh là "Trung tâm của thế giới".

Đương nhiên, trong thời đại phồn hoa hưng thịnh, chính trị ổn định này, địa chủ giàu có tự khắc trời dẫy khắp bốn phương, và đương kim phú hộ ở thành Trường An chính là phủ Nam Cung nằm về hướng bắc hoàng thành.

Trong thành, hễ nhắc đến phủ Nam Cung, không ai không hay, không ai không biết.

Gia đình họ Nam Cung nổi lên nhờ nghề tơ lụa và thuê thừa, sau đó lại còn làm thêm nghề châu báu, hương liệu, dược liệu, vận chuyển hàng hóa, tửu lầu phòng trà, khách điểm thì mở khắp đường lớn phố nhỏ, thậm chí ngay đến....ngay đến phong nguyệt tửu lầu cũng có dính dáng vào. Nhà họ Nam Cung buôn bán trải khắp thiên hạ, nói ra cũng chẳng có chút nào quá đáng, tiền của hiện giờ đã tích lũy đến mức khó có thể kiểm kê rồi.

Duy chỉ có một điều đáng tiếc, đó chính là chủ nhân đời đời của nhà này thường hay chết yếu, con cháu không nhiều, hơn nữa chỉ toàn con một, tới đời này, gia đình Nam Cung chỉ còn duy nhất một dòng máu là Nam Cung Cẩm.

Cũng có lẽ vì thế nên từ nhỏ Nam Cung Cẩm đã nhận được sự chuyên tâm giáo dục của cha, thông minh tuyệt đỉnh, tài hoa hơn người. Sự thật cũng đã minh chứng được điều này, từ sau khi y tiếp quản dòng họ Nam Cung, nhà Nam Cung đã nhảy vọt thành phú hộ trứ danh nhất thành Trường An trong vòng hai năm, trở thành một truyền kỳ của kinh thành.

Tự cổ, tông thương nãi tiện dân (*Con buôn là tầng lớp hạ đẳng nhất trong xã hội*). Dòng họ Nam Cung thì lại khác, tuy các thế hệ của họ không ai làm quan, nhưng gần như mỗi cô con dâu bước vào cửa đều là thiên kim nhà quan, và người mẹ đã từ trần của Nam Cung Cẩm còn là một vị hoàng thân quốc thích, chị ruột của bà chính là vương phi của Thuần Vương.

Nghe đồn Thuần vương phi cực kỳ yêu chiều đứa cháu trai này, thậm chí còn hơn cả Lý Ngự - đứa con ruột không làm gì nên trò trống của mình.

Nguyên do từ việc Thuần vương phi đã tổ chức trên dưới trăm lần tương thân cho Nam Cung Cẩm, kết quả là lần nào hiện trường cũng hỗn loạn không thể khống chế vì đám nữ nhi ấy đã tranh giành, ẩu đả nhau.

Tuy thế, Nam Cung Cẩm lại có mối quan hệ mật thiết với Lý Ngự người anh họ đã trác táng thành thói, thường hay ra vào chốn trăng hoa. Trong một chốc hứng khởi, Nam Cung

Cầm bèn ném ngàn vàng để mua "Thúy Hương Lầu" và "Xuân Sắc Lầu" nổi tiếng nhất ở thành Trường An. Chà chà! Một nơi là nữ kỹ viện, một nơi là kỹ viện nam, Nam Cung Cầm không chút kiêng kỵ mở rộng sự nghiệp làm ăn ở chốn trăng hoa.

Sau khi Thuần vương phi hay chuyện đã nổi giận lôi đình, trách mắng Lý Ngự dạy hư em họ, Lý Ngự bị phạt chép kinh đạo đức trên một ngàn lần, còn bị cầm túc suốt ba tháng trời. Trong khi Nam Cung Cầm chẳng biết đã dùng cách gì mà dỗ cho vương phi hết giận, miễn cả việc trừng phạt.

Đương nhiên, những tin đưa lên này đều phát tán từ các quán trà ngõ rượu.

Ở đây, khoan nói đến gia tài hùng hậu, gia thế hiển hách, chỉ luận về tướng mạo tuấn tú tuyệt đỉnh của y, Nam Cung Cầm đã có thể mê hoặc chúng sinh. Tin đồn xôn xao giữa các tiểu thư nhà quan đã bay khắp đất kinh thành. Tuy thật hư bên trong thế nào thì tạm thời chưa thể khảo chứng, nhưng có một điều có thể khẳng định, chính là qua những lời đồn đại ấy, nữ nhi thì ái mộ, nam nhân thì đổ kỵ.

Không sai, thử hỏi trong thành Trường An có ai lại không muốn gả con gái mình cho loại đàn ông tuyệt vời vạn người chỉ có một này nhỉ? Tiếc rằng, biện pháp mạnh không được, dễ dàng cũng chẳng xong. Nam Cung Cầm đã hai mươi quá năm, tận bây giờ vẫn chưa thành gia thất, lập thê thiếp, thật sự là một việc không tài nào hiểu nổi.

Đòi hỏi quá cao? Tâm sinh lý có khiếm khuyết? Chẳng thể biết được, chỉ nghe đồn y có một sở thích kỳ quái ít người hay biết.....

...

"Cộc, cộc, cộc" ba tiếng gõ cửa không nhẹ cũng không nặng chọt vang lên.

"Thiếu gia, tôi là Liễu Nghị."

"Vào đi." Từ trong thư phòng rợp tường đỏ ngói xanh, một giọng nói khe khẽ và trầm lắng, tràn đầy mê hoặc từ từ truyền ra.

Trợ thủ đắc lực của Nam Cung Cầm - Liễu Nghị, xưa nay vốn có biệt danh là "Tiểu Gia Cát", sau khi nhận được hồi đáp của chủ nhân bèn đẩy nhẹ cửa bước vào.

Cả căn phòng được trải thảm đỏ, vài giá sách đàn hương màu đỏ tía ngay ngắn kê sát vào tường, trên đó bài trí hàng trăm quyển sách xen kẽ lẫn nhau, xung quanh còn có năm sáu giàn hoa đỡ vài chậu hoa cỏ tỏa ra hương thơm ngát. Xéo xéo bên kia bờ tường có đặt một bàn sách hình chữ nhật, một dáng người tuấn tú phi thường ngồi trước bàn sách, chiếc áo trắng như tuyết, không vương chút bụi bẩn, mái tóc dài đen bóng buộc gọn phía sau, gương mặt khẽ nghiêng qua, chiếc mũi thẳng đứng, làn môi hồng nhạt có đường nét phân minh, đôi mắt sâu và trong vắt như nước hồ, thi thoảng có vài sợi tóc tơ rủ xuống theo đường nét trên gương mặt xinh đẹp của chàng trai, hình thành cảnh tượng khiến người ta phải nín thở ca thán.

"Thiếu gia, đây là sổ sách của phân nhánh Hàng Châu, hình như sổ sách có vấn đề." Liễu Nghị nhanh chóng thu hồi ánh mắt tán thưởng, từng bước tiến lên phía trước bàn, khẽ lên tiếng.

"Ừ, người cứ để đấy, ta sẽ xem sau. " Nam Cung Cẩm thờ ơ trả lời, đôi mắt vẫn chăm chú vào văn kiện trong tay.

Việc lớn như vậy, chủ nhân lại chẳng thèm đếm xỉa, thật chẳng giống phong cách xử lý công việc bình thường của chủ nhân!

Đặt quyền sở xuống, Liễu Nghị thấp thỏm không yên, liếc nhìn cốc trà đặt trên bàn. Còn Nam Cung Cẩm khẽ mở đôi mắt đang khép hờ, tao nhã bưng cốc trà lên, thổi vài hơi rồi hớp mấy ngụm.

Mùi thơm của trà này....

Liễu Nghị tập trung ngửi mùi.

Quả như y dự đoán, là Bích Loa Xuân!

Mỗi khi tâm trạng chủ nhân không vui đều sẽ uống trà, và nhất định phải là Bích Loa Xuân.

"Thiếu gia, dường như hôm nay người có chút không vui, xảy ra chuyện gì à? " Liễu Nghị dò thám.

Làn mi dài và mảnh của Nam Cung Cẩm khẽ chớp nhẹ, đặt cốc trà xuống, thông thả nói: "Vừa nãy quản gia báo với ta, Tiểu Bạch sắp chết rồi. "

"Hả? " Liễu Nghị nghe xong cảm thấy giật mình, miệng y hơi há to sững sốt một hồi, đột nhiên ngộ ra "A" một tiếng, gương mặt không còn nhin cười nổi rồi. "Thì ra thế...sắp sửa lười chết rồi à? "

Nam Cung Cẩm nhàn nhạt đưa mắt nhìn sang, "Ừ, lười đến không thèm ăn cơm rồi. Ta sai người hầu dứt ăn, lại còn lười đến độ không chịu nuốt. "

"Sao cơ? A hoảng dứt tận mồm mà không ăn, kêu đến thế cơ à? " Liễu Nghị không thể giấu nổi sự tức cười, khoe môi hơi giật giật. "Nhưng vậy chẳng phải rất tốt sao? Người cho Tiểu Bạch ăn ngon, ở tốt, còn có người mỗi ngày hầu hạ riêng cho nó như tổ tông, chẳng phải cũng là để chờ đến ngày này thôi sao? Giờ đây hà tất phải đau lòng nhỉ? "

"Không phải đau lòng, chỉ là cảm thấy có chút thất vọng. " Nam Cung Cẩm lắc đầu, nói với giọng điệu tiếc nuối cực kỳ: "Vốn ta còn định tìm một nàng dâu cho Tiểu Bạch, ngờ đâu lại đột nhiên..."

"Thiếu gia làm ơn đi! " Liễu Nghị than thở, rằng: "Người lại quên giới tính của Tiểu Bạch rồi, người muốn "cô ta" làm thế nào cưới vợ được? "

Nam Cung Cẩm không thay đổi sắc mặt, "Thế à? Ta còn tưởng là đã tìm thấy thú vui mới rồi chớ. " Ngữ điệu thấp hơn một tý: "Nói thật, ta bắt đầu cảm thấy có chút vô vị rồi...."

Liễu Nghị bất lực nhún bờ vai, đã quá quen thuộc với những lời như vậy của chủ nhân: "Nếu đã như vậy tại sao thiếu gia không đi xem Tiểu Bạch, biết đâu chừng còn có thể gặp mặt nó lần cuối? "

Nam Cung Cẩm nghe xong, ung dung ngồi tựa lưng ra sau ghế. Ánh mắt buồn chán

hướng ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: "Ba tháng trước Tiểu Bạch đã bắt đầu lười tắm táp."

Đôi mày Liễu Nghị hơi cong lên, "Cho nên..."

Sắc mặt Nam Cung Cẩm bỗng chuyển sang lạnh nhạt, "Rất bản. "

Liễu Nghị lập tức trợn mắt, suýt té ngã.

Thiếu gia ời là thiếu gia, người bảo Tiểu Bạch đang gần kề giữa biên giới sống và chết phải làm sao để chấp nhận được đả kích này? Không thể không rơi một giọt lệ thương hại cho Tiểu Bạch đáng tội nghiệp.

...

"Á...Hức...."

"Cô la ó gì thế hả? "

"Cái thứ hôi thối chết giấm này, tôi không chịu nổi rồi! "

"Không chịu nổi cũng phải chịu, "cô ta" chỉ còn một hơi thở cuối cùng mà thôi, thiếu gia dặn dò nhất định phải ra đi cho thật sạch sẽ. "

"Hừ! Nghĩ xem, chúng ta là hầu cận của thiếu gia, giờ lại tới mức phải đi hầu hạ "cô ta "? "

"Cô đừng than trách nữa rồi! Nhanh chóng rửa sạch sẽ cho "cô ta ", tôi không muốn dính thứ xui rủi này nữa. "

Đau!

Đau qua!

Huhu, ai đang làm gì cô thế?

Không biết bóng tối vô biên đã duy trì bao lâu rồi, mãi đến khi có một cơn đau như bị xé toạc ra, khó có thể hình dung này thì Ôn Tâm mới kéo lại được ý thức. Cô chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, phảng phất cơ thể mình đã bị hành hạ hết lần này sang lần nọ, trên người ướt sũng, rất lạnh rất lạnh.

"Này! Cô xem "cô ta" chẳng động đậy gì cả, có phải chết rồi không? " Một giọng nữ trong trẻo phát ra từ trên đỉnh đầu cô.

"Tôi không dám xem. " Một giọng nữ hơi nhát gan khác đáp lời.

"Hay chúng ta cứ chôn "cô ta" luôn vậy. " Giọng nữ trong trẻo đề nghị.

"Đừng, tôi không dám..."

Hả?

Chôn?

Đừng chôn mà, ta vẫn chưa chết!

Ôn Tâm hoảng sợ mở to đôi mắt, cảnh tượng trước mắt có chút méo xệch, trên bức tường mang phong vị cổ xưa có khắc những bức tranh điêu khắc tinh xảo, cửa sổ toàn là những khung gỗ điêu khắc tinh tế, trên đất trải một tấm nệm lông êm ái, dường như căn phòng

này trông rộng khác thường.

Ta đã đến đâu rồi?

Đôi mắt Ôn Tâm khẽ động dậy, ngược lên hướng phát ra tiếng nói, thỉnh thoảng chạm phải hai ánh mắt từ trên cao nhìn xuống.

"Á..."

"Á..."

Hai cô bé xinh đẹp mặc trang phục cổ trang bỗng cùng lúc hét lên, oang oang rung động cả đôi tai cô, cô bất giác đưa tay lên bịt lỗ tai...

Á!

Đây..đây là cái gì? Vuốt mèo....Cô sờ lên trên, cào xuống dưới, nện sang trái, khua sang phải, là mơ, chắc chắn là một giấc mơ! Ôi, đau chết đi được, đang tỉnh mà. Cô lại cúi đầu nhìn xuống, bàn tay cô đã biến thành vuốt, vuốt mèo?!

"Đông...Đông Mai, cô nhìn nó đang làm gì kia? Có phải là bị ——thi biến rồi không?! " Thu Cúc vốn dĩ nhất gan muốn chết, sợ hãi hét to.

Tục ngữ có câu, phụng hoàng tái sinh gọi là Niết Bàn, gà rừng tái sinh chính là thi biến.

"Nói bậy! Đừng tự hù dọa bản thân, theo tôi thì đây chỉ là hồi quang phản chiếu. " Đông Mai rất trấn tĩnh, khom người xuống, dùng tay thử đụng vào con mèo chết đi sống lại.

Ôn Tâm đột nhiên chớp chớp mắt, vẫn chưa hoàn hồn khỏi cơn kinh ngạc cực độ này. Một hồi lâu sau đó mới triệt để tỉnh ngộ, cô loạng choạng đứng dậy, hoang mang muốn cầu cứu hai người trước mắt, nhưng phát hiện ra rằng mình chỉ phát ra những âm thanh "Meo meo".

Á, cứu tôi với! Sao cô lại biến thành một con mèo rồi?

Cô cố sức hét to, nhưng vẫn chỉ là âm thanh "Meo meo meo", Oa...Phải làm sao đây? Cô bỗng rất muốn khóc.

"Còn, còn bảo là không phải thi biến? " Thu Cúc phát ra âm thanh run rẩy, "Con súc sinh này, tôi chăm sóc nó bấy lâu nay, chưa hề nhìn thấy nó động dậy bao giờ. " Cô sợ quá lùi ra sau một bước.

Đông Mai hơi nhăn mày, "Tôi cũng chưa nhìn thấy bao giờ, nhưng nhìn dáng vẻ nó trông cũng khỏe lắm, chẳng bị gì cả, có thể vừa nãy nó giả chết? "

"Thế à? "

"Ừ... Cũng có thể chúng ta tắm cho nó, nó bị kích thích, nên đột nhiên trở nên hết lười biếng rồi? "

"Vậy sao? "

Đông Mai bất mãn nhìn dáng vẻ nhất gan của Thu Cúc, bảo: "Cô sợ gì chứ? Nó chỉ là một con mèo, đâu thể ăn thịt cô, vậy mà cũng sợ à? Thiểu gia biết nó chưa chết, nói không chừng còn ban thưởng cho chúng ta nữa kia. "

"Có thật không? " Thu Cúc nghe từ "Thiếu gia", đôi mắt ánh lên sắc màu rực rỡ, gương mặt hơi e thẹn, chẳng còn tí lo sợ gì nữa.

Đối với sự ảo tưởng si tình của cô ta, Đông Mai nhìn thấy cả, cười khinh thường, rằng: "Chắc chắn rồi! Thiếu gia thích nhất là con mèo này..."

"Này! Các người có thể đừng phớt lờ ta được không, ta lạnh quá rồi này, có thể lau giúp cái thân mèo này của ta không? Nếu ta mà ngã bệnh, chẳng phải là các người cũng khó lòng ăn nói với thiếu gia gì đó sao? " Ôn Tâm sang sảng thốt ra nhưng sau cùng cũng chỉ là tiếng meo meo, chẳng ai hiểu, tất nhiên cũng chẳng thể nào thu hút được chú ý của bọn họ.

Sau khi Ôn Tâm thử vài lần, nản lòng rũ đôi tai mèo xuống, vung vẩy nước dính trên người, tranh thủ lúc họ còn đang tranh luận bên đó, dò thám bốn bề xung quanh. Bỗng dưng, một nơi không xa có một chiếc chậu gỗ to đã thu hút ánh nhìn của cô.

Rốt cuộc hiện giờ mình đã trở thành hình dạng gì nhỉ?

Ôn Tâm chân chừ khá lâu, mới dũng dĩa dũng đành đi tới bên chiếc chậu, nhìn vào trong đó, cô bỗng cứng đờ người như vừa nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng nào đó.

Một cái đầu to và tròn tròn y hệt tấm thớt, thân mình béo ú và thô như thùng nước, bốn chân ngắn cùn cốn như bốn cột trụ lùn chống đỡ mái nhà nặng trĩu. Một cái đuôi xù xì như chiếc chổi đang ve vẩy sau lưng.

Trời ạ!

Tiếp đó cô phát ra tiếng mèo kêu thảm thiết: "Meo eo~~~~~"

Con mèo đen chết tiệt đó!

Khí huyết Ôn Tâm bùng lên, trước mắt tối sầm, ngã nhào về phía bên trái...Rầm!

"Tiểu Bạch ngất rồi! "

"Nhanh, nhanh, thông báo với Âu quân gia nhanh lên! "

Trời ơi!

Đất hời!

Cô phải sống thế nào đây!

Người ta vượt thời gian đều biến thành mỹ nữ, tại sao cô lại biến thành một con mèo, lại còn là một con mèo xấu hết chỗ chê, béo tròn ục ịch?!

Oa oa oa, có ai dạy cô biết nên làm thế nào không?

Oán than ca cẩm? Trách trời trách đất? Gào khóc thảm thiết? Đòi sống đòi chết?

Những chiêu này cô đều thử cả rồi, thậm chí còn nhắm tịt mắt, bịt kín tai, vùi đầu ngủ.

Ha! Cô còn ngốc nghếch nghĩ rằng nếu đây chỉ là một cơn ác mộng thì khi tỉnh dậy, chuyện cô biến thành mèo cũng sẽ tan biến như mây khói, nhưng một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, ba ngày lại trôi qua...cô vẫn ở đây!

Cô tự thấy mình không phải loại người bi quan, ngược lại, cô thích cười, thích

khóc, thích chơi, còn thích mơ mộng ảo tưởng, thích đùa vui cùng bạn bè, thích trò chuyện thoải mái và quây quần bên gia đình. Nên dù không biết làm thế nào cũng phải đành chấp nhận, suy cho cùng cô vẫn phải đối diện với hiện thực.

Con người ai cũng khó tránh khỏi có lúc bị người khác chơi xỏ, biến cố chột ập xuống đầu, thậm chí còn gặp phải đả kích bảy mươi hai biến, không ngóc cũng khờ, không khờ cũng xiu, không xiu thì đành tỉnh táo thôi.

Hứ! Ta trù ẻo người!

Con mèo đen khôn khiếp sẽ bị trời tru đất diệt đó!

Dám lừa gạt bà cô này à, nếu có thể, mỗi ngày cô sẽ cần cù trù ẻo nó 1000 lần, à không, 10000 lần!

Nói gì mà không thay đổi giới tính? Ừ thì không thay đổi, nhưng từ nữ trong nam nữ quá độ thành cái trong đực cái!

Nói gì mà làn da phải trắng, một làn da trắng che ba khuyết điểm? Ừ, đúng là rất trắng, cả người toàn lông trắng không nhuộm một tí màu nào hết!

Nói gì mà phải có dáng vẻ dàng hoàng? Ừ, rất dàng hoàng, nhưng cái dàng hoàng mà cô nói là đẹp cơ, không phải tròn mũm mĩm như thế này!

Nói gì mà phải có tiền, có thế, chỉ cần nằm hưởng phúc, không phải chịu khổ chịu tội? Ừ! Về điểm này thì càng không phải bàn cãi rồi. Đã bao giờ nghe nói mèo có phòng riêng của mình chưa? Đã nghe nói đến mèo được cho ăn sơn hào hải vị không? Đã nghe nói mèo có người hầu kẻ hạ riêng không? Hoàn toàn chẳng nói quá một chút nào, không phải những lời nói thổi phồng, mà đây là hiện thực. Và lại, người hầu hạ nó còn là hai đại mỹ nhân, một tên Thu Cúc, một tên Đông Mai, chuyên phụ trách hốt phân, lau nước tiểu, tắm rửa, đút cơm, chà lưng, mát-xa, thậm chí còn "Dưỡng lão và lo ma chay" của nó nữa!!!

Cái, tên, khôn, đó!

Nếu để cô tóm được nó, cô nhất định sẽ lột da nó, rút gân nó, uống máu nó, gặm xương nó... Ừm, cô không ăn thịt mèo.

Mặc kệ, tóm lại là cô đã rút khỏi hội yêu mèo rồi, thẳng chân tiến bước vào hội căm thù mèo, hội ngược đãi mèo, từ nay về sau, chỉ cần nhìn thấy một con sẽ đập một đập con, nhìn thấy hai con sẽ đập một cặp....

"Meo! Á! Đau quá! "

Ôn Tâm đang nằm cuộn tròn sưởi ấm trên tấm thảm, mơ thấy ăn thịt con mèo đen đã thét lên một tiếng đau đớn, sau đó trừng mắt liếc qua, lừ lừ lườm chủ nhân bàn tay đó.

Thu Cúc sững sờ, tự dưng co rút đôi vai, bởi vì có chút sợ hãi, lực tay cũng mạnh thêm rất nhiều, đề đến nỗi Ôn tâm không thở nổi.

Phần nộ! Ôn Tâm cắn răng chịu đựng, ánh mắt trừng trừng.

Mỗi sáng sớm, cô rất đáng thương vì bị cô tì nữ Thu Cúc đó dùng sức ấn chặt, đau chết đi được! Kiểm tra sức khỏe có cần như vậy không, dù giờ đây cô đang là con mèo, nhưng cũng có quyền của mèo chứ, họ lại dám đối xử tàn bạo với một động vật nhỏ nhắn, đáng yêu

vừa khỏi cơn bệnh?

"Thích đại phu, nó...thật sự nó không có bệnh gì rồi à? " Thu Cúc chân chừ hỏi.

Nhìn thấy con mèo lúc thì nhe răng nhếch méch, lúc thì xéch môi trợn mắt, lúc thì giương nanh khoe vuốt, lúc thì ánh mắt hung hãn, Thu Cúc tự dung sợ hãi trong lòng.

Từ sau khi con mèo mập này vùng vẫy chết đi sống lại, cảm giác hoàn toàn khác hẳn trước kia, hành vi trở nên rất kỳ quặc. Thí dụ như có khi vô duyên vô cớ lại ngất đi, thỉnh thoảng hay kêu gào, có lúc thì lại giống như hiện giờ, dùng đôi mắt hai màu, một xanh lam, một xanh lục nhìn cô trừng trừng, ánh mắt như đang nói: "Người hãy nhớ đây! Người chết chắc rồi! "

Khiến cô giật thót cả người.

Con mèo lười ngày xưa đâu rồi nhỉ? Nó lười đến nỗi không thèm mở mắt!

"Ừ, chẳng có bệnh tật gì, rất khỏe mạnh! " Thích đại phu ung dung buông lỏng con mèo, không bằng lòng xua xua tay, sau đó vuốt vuốt chòm râu dê rất cá tính của mình, bắt đầu thu thập y cụ.

Thu Cúc trợn tròn mắt, "Nhưng...Thích đại phu, lần trước ngài nói nó sống không lâu nữa, kết quả tới giờ nó vẫn chưa chết. "

Chòm râu dê của Thích đại phu khẽ run lẩy bẩy, "Thu Cúc, con a đầu này cố tình khó dễ với lão phu đúng không? Ta đã nói cả trăm lần rồi, ta là đại phu trị bệnh cho người, không phải trị bệnh cho súc sinh! "

"Nhưng thiếu gia nói người là...." Thu Cúc không sợ chết khẽ giọng lầm bầm.

"Người, người ..." Thích đại phu thính tai nghe thấy, tức tối trừng mắt, thổi chồm râu lên, gương mặt già nua đỏ bừng lên, có cảm giác trông như đang dờ khóc dờ cười.

Ôn Tâm thừa cơ đứng dậy, gằn như nheo đôi mắt lại, lắc lư thân hình béo mập rồi tìm một góc thoải mái, không bắt mắt, lười nhác nằm sấp xuống, vể mặt bình chân như vại, chẳng thèm đếm xỉa. Đôi chân ngắn cùn cốn đã không còn nhìn thấy sau khi cô nằm xuống, nó giấu trong bộ lông dày màu trắng.

"Thu Cúc! Còn không mau im miệng! "

Trong khi Thích đại phu sắp tức đến ngất xỉu, một cô hầu khác - Đông Mai bưng trà bước vào nhà, nghiêm nghị quát mắng Thu Cúc đang nói xằng, cười nhìn Thích đại phu, "Thích đại phu, Thu Cúc vẫn còn bé, không hiểu chuyện, nào, uống ngụm trà, chữa chữa lửa."

Thích đại phu xua thẳng tay, bực tức bảo: "Miễn đi! Đường đường một ngự y như ta, biết bao người cầu xin ta xem bệnh mà ta cũng không đếm xỉa, hôm nay lại tới mức phải đi xem bệnh cho súc sinh, còn bị một con nha đầu cười chê. " Sau đó ông lại lắc đầu, than thở, "Bỏ đi, bỏ đi, các người lo mà chăm sóc con súc sinh này, mai ta lại đến. "

Dứt lời, Thích đại phu hất hất tay áo, ngoảnh mặt cất bước ra đi.

Ôi, bác sĩ già này thật đáng thương, mấy hôm nay đều do ông ta kiểm tra sức khỏe giúp cô, nghe nói người ta là ngự y danh tiếng trong cung, ngờ đâu bị thiếu gia nhà này dùng cách gì đó bắt làm thú y trong phủ.

"Thu Cúc, cô nói năng phải có chừng mực chứ. " Sau khi Thích đại phu đi, Đông Mai quay đầu nhìn Thu Cúc, nhướn mày trách móc: "Thích đại phu là quan y, cô nói năng bừa bãi, nếu thiếu gia mà biết thì chẳng biết trừng phạt cô thế nào đây? "

Thu Cúc không quan tâm, thè lưỡi nói, "Tôi có dám hỗn xược đâu! Tôi chỉ là lỡ lời thôi mà. Nhưng cũng may thiếu gia không có trong phủ, Âu quân gia thương tôi nhất, cùng lắm sẽ mắng vài câu."

Không nhắc thì thôi, nhắc đến thì trong lòng Đông Mai khó tránh khỏi bức bối, trong phủ ai ai cũng biết Thu Cúc là cháu ngoại Âu quân gia đưa từ ngoài quê vào, Âu quân gia cô ý sắp xếp Thu Cúc hầu hạ bên cạnh thiếu gia, ý đồ quá rõ, chính là mong mỗi có ngày Thu Cúc hút được sự chú ý của thiếu gia, sau đó bay lên cành cây biến thành phượng hoàng.

Nhưng vừa tới vài ngày thì bị thiếu gia phái đi chăm sóc Tiểu Bạch, còn liên lụy cả cô cũng phải đi theo, đi một lúc là vài tháng trời.

"Phiền quá đi, không biết còn phải chăm sóc con súc sinh này bao lâu nữa? " Đông Mai tức tối trừng mắt trút giận lên con mèo mập đang cuộn tròn trong một góc, "Cô xem nó mập thế này, cái bụng tròn vo như cái trống, cuộc sống thoải mái biết nhường nào! "

Làm ơn đi, dù cơ thể này không phải của cô, nhưng hình tròn cũng là một thân hình mà.

Đông Mai ngồi xuống, bưng cốc trà trên bàn, uống một ngụm to, mượn uống trà để che giấu cơn giận đang sôi sục của mình.

"Cũng chẳng biết thiếu gia rốt cục tại sao lại thích nó nữa? Cái tên Tiểu Bạch còn là do thiếu gia đích thân dặn dò, những con vật khác không đặc biệt ưu ái như vậy. "

Tiểu Bạch? Đừng nhắc nữa! Ai thèm chứ? Cô nghe tên này một lần là ngất một lần, đây chẳng phải là tên mấy chú cún con hay bị chủ nhân ức hiếp trong mấy phim hoạt hình sao? Có bức tức không chứ?

"Vốn tưởng nếu thiếu gia biết con súc sinh này chưa chết thì chúng ta có thể thừa cơ xin ban thưởng của thiếu gia, sau này không cần ở lại chỗ quái quỷ này nữa, ngờ đâu người tính chẳng bằng trời tính! "

Thu Cúc cũng ngồi xuống uống trà ở ghế bên cạnh, "Cô đừng trách than nữa, đành chịu thôi. Hôm đó thiếu gia phải đi sang Hàng Châu gấp, Âu quân gia chưa kịp báo với người. " Thu Cúc hơi ngáp ngừng, nói tiếp: "Giờ ngẫm lại, nếu lúc đó nó chết thật thì tốt biết mấy, chúng ta cũng có thể trở về "Cẩm Lan Uyển" rồi. " Cẩm Lan Uyển chính là nơi ở của chủ nhân Nam Cung Cẩm.

"Hừ, giờ hối hận thì được quái gì? Khi nó hấp hối, tôi đã bảo cô chôn nó đi mà cô không có gan đó, giờ thì tốt rồi, tự chuốc khổ vào thân. "

"Tôi vốn nhất gan mà. "

Trời ạ! Cô đã gây hấn với ai rồi, có cần độc ác như vậy không?

Ôn Tâm đáng thương nhìn bọn họ bằng ánh mắt hoang mang và vô tội, bất giác đưa vuốt mèo sờ sờ cổ mình, phũ, may quá, mạng nhỏ vẫn còn đây.

"Bỏ đi, chẳng muốn nói thêm với cô làm gì. " Đông Mai bĩu bĩu môi, đôi đề tài: "Không biết bao giờ thiếu gia sẽ về nhỉ? "

"Chắc cũng phải một hai tháng đấy...." Thu Cúc nhâm nhi cốc trà, bỗng nhớ đến điều gì đó, cười lên, "Đông Mai, tôi lén nói với cô nhé, nhưng cô không được nói ra đâu nhé."

"Chuyện gì bí ẩn thế? "

"Thực ra tiểu vương gia Lý Ngự cũng đi Hàng Châu đó. "

"Tiểu vương gia? Không phải đấy chứ! Thật hay giả vậy? " Đông Mai ngạc nhiên. Tiểu vương gia có đến phủ Nam Cung à? Tin tức nhanh lẹ như cô mà cũng chẳng hề nghe ngóng được gì từ những gia nhân khác.

"Đương nhiên là thật rồi! Chính miệng Âu quản gia nói với tôi đấy, làm sao giả được? " Thu Cúc càng nói càng hăng say. "Chuyện này kể với cô, cô tuyệt đối không được nói ra đó. Âu quản gia dặn đi dặn lại, tiểu vương gia đang trong gia đoạn cấm cửa, người lén trốn đến phủ Nam Cung, nếu vương phi mà biết nơi ở của tiểu vương gia thì tiểu vương gia sẽ lột da Âu quản da luôn đấy. "

"Được rồi, tôi chẳng to mồm như thế. Tôi chỉ hơi khó tin việc thiếu gia lại để tiểu vương gia đi cùng thôi."

"Đương nhiên không đơn giản như vậy rồi, là do tiểu vương gia bám chặt thiếu gia không buông, thiếu gia thực sự hết cách nên đành để ngài đi cùng thôi. "

"Haha, thiếu gia bình thường lạnh lùng không thể tả, chắc chỉ có mỗi tiểu vương gia mới dám nhõ lông trên đầu cọp thôi. "

"Ừ, công lực bám víu của tiểu vương gia rất lợi hại! "

"Thu Cúc, chẳng lẽ cô thích tiểu vương gia hả? Tuy nói tiểu vương gia và thiếu gia là anh em họ, nhưng ngài khác hẳn thiếu gia, phong lưu thành nói cũng đành, còn nam nữ đều hạp. Cô chưa nghe nói sao, ngài như cá được nước trong đám mỹ nhân, nam nữ trong thành Trường An, ngài chiếm nhuộm không ít rồi, cô đừng có mà tơ tưởng đến ngài ấy nữa!" Đông Mai cảm thán.

"Tôi nào có gì. Đông Mai cô đừng nói bậy! Tiểu vương gia làm sao sánh bằng thiếu gia nhà chúng ta chứ! "

Thiếu gia! Thiếu gia!

Ôn Tâm há to mồm, ung dung ngáp một hơi thật dài, kết thúc một giấc ngủ ngắn.

Hễ nhắc đến vị thiếu gia điển trai, phong thái phi phàm như nhánh hoa lê trần áp cành hải đường, chỉ có ở trên trời cao chứ dưới đất không ai bằng, độc nhất vô nhị, trước không ai hơn, sau chẳng ai sánh kịp, quý khốc thần sầu, kinh thiên động địa...đó, cặp mắt hai cô gái này sẽ sáng rực lên, cô một câu, ta một câu, bàn tán rôm rả, cứ như sợ người khác không biết bọn họ ngưỡng mộ vị thiếu gia này nhiều như thế nào.

Mấy hôm nay, cô đã nghe nhiều về sự tích huy hoàng của vị đại thiếu gia này, nghe đến lỗ tai cô nổi cả nhọt, vậy cũng đành, hấn cứ luôn liên lụy cô bị vạ lây, bị người ta nhắm

vào hệt như một tấm bia, cảm giác thật không tốt chút nào.

Nhìn họ đang vừa ăn vừa phiếm chuyện, bộ dạng vô cùng mê trai, cô biết là mình chẳng thể nghỉ ngơi yên ổn rồi.

Ừm, dầu sao cô cũng khó khăn lắm mới phấn chấn lên được, vậy thì cứ làm quen môi trường đã, dạo dạo sân vườn nhé! Cô tự nhủ.

Thế là cô len lén trốn khỏi phòng, dù sao cũng không ai thêm để ý.

Đây là một khu vườn biệt lập, tường hồng ngói tía, chính giữa còn có vài đoạn đường nhỏ lót sỏi vụn nhiều màu sắc, vắng vẻ và tĩnh tế.

Khu vườn rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi vọng bên tai.

Giữa sân là một chiếc ao có diện tích không nhỏ, xung quanh ao nước được bài trí nhiều nham thạch to nhỏ, trong hồ toàn những con cá chép tung bơi thoải mái.

Trên cành cây to, lá non bắt đầu đâm chồi nảy mầm. Chiếc mầm be bé e thẹn lú đầu ra khỏi thân cây nhỏ nhắn để đón ánh nắng mặt trời.

Ôn Tâm thông thả đi tới đi lui một vòng, lần đầu bước ra khỏi căn phòng này, ai ngờ lại có sân vườn sạch sẽ, non xanh nước biếc, sân vườn cầu có đình, cảm giác rất phục cổ và rất nhỏ nhắn. Nhưng dọc hành lang đi có rất nhiều gian phòng khéo kín cửa, hệt như dãy nhà chung cư, khiến cô rất tò mò.

Chẳng lẽ nơi này ngoài cô ra, còn có những khách ở trọ khác?

Lòng hiếu kỳ đủ để giết chết một con mèo. Những nghi vấn này đã thu hút sự hứng thú của cô. Cô tùy tiện chọn gian phòng bên trái phòng mình, quyết định bước vào thám thính nhà hàng xóm bên trái.

May quá! Cửa phòng không cài then, vượt trước đẩy nhẹ đã mở bật cửa rồi. Nhưng cô vẫn chưa động đây, sững sờ ngoài cửa sổ, cảnh tượng trước mắt khiến cô ngạc nhiên đến ngáy ra. Nhìn vào bên trong, chẳng có gì cả, chỉ có một con lợn?!

Trời ơi! Ta hoa mắt rồi phải không?

Ôn Tâm không tin nổi vào mắt mình, bước đến gần, dùng hết sức lấy vuốt mèo dụi dụi con mắt, sau cùng vẫn xác nhận được rằng đó đúng là con lợn.

Lúc này, hai nhạc sư bước vào, một người cầm cây đàn, một người vác chiếc ghế, ngồi thẳng lưng xuống, kinh long mạn niệm (*Là hai chỉ pháp để đánh đàn tì bà : ấn trên dây đàn và gảy đàn*), đàn một khúc nhạc không biết tên cho con lợn nghe.

Rốt cuộc đang làm trò gì nhỉ?

Ôn Tâm chưa kịp hoàn hồn thì đã sự việc ngoài sức tưởng tượng hơn nữa. Dưới sự hòa tấu của âm nhạc, con lợn bắt đầu ve vẩy đuôi, kịch liệt vặn vẹo cái mông đầy đà, ba tấc “Kim Liên” (*Ba tấc kim liên : dùng để chỉ bàn chân nhỏ nhắn của các cô gái*) thì bước lên trước, lùi ra sau, tung tăng nhảy múa.

Ôi! Không phải chứ! Vậy cũng được sao.

Tên thiếu gia này có phải bị tâm thần không? Hay nào bị ứ nước rồi?

Cô, một con mèo, có hai người hầu hạ; nó, một con lợn, có hai người hòa tấu.

Tới nước này rồi à, động vật còn cao cấp hơn cả con người.

Có tiền không chỗ tiêu sao? Hay là thời thế thay đổi rồi?

Lòng hiếu kỳ thôi thúc, cô quyết định tiếp tục thám hiểm.

Nếu đã xem xong hàng xóm bên trái thì tất nhiên cũng phải sang làm phiên lán giềng bên phải.

Cánh cửa của lán giềng bên phải cũng không cài then. Cô nhẹ nhàng bước vào. Tuy cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý ngay trước cửa, nhưng cảnh tượng trước mắt cũng khiến cô phải thốt lên kinh ngạc.

Một chiếc ao trong phòng kín?

Tất nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là mấy con vật trong ao.

Một con ếch da xanh, bụng trắng, nằm ngửa bốn chân bên ao nước, bốn chi nhúc nhích thế nào cũng không có cách trở thân lại được.

Một con cua to mập, toàn thân trắng như tuyết, khác hẳn màu sắc của những con cua thường, càng khác loài hơn nữa là, nó không bò ngang, mà dựng thẳng đứng bò dọc, hành động rất nhanh nhay.

Một con rùa đang nấu trong nước, bò này, bơi này, xoay này, thỉnh thoảng nó còn đưa tứ chi ra khoe, biểu hiện rất linh hoạt, tiếc là không có cái đầu.

Nhìn đi, nhìn đi, cô bất giác cười lên!

Chuyện quái gì đây?

Con ếch nằm? Con cua bò dọc? Con rùa không đầu?

Không biết tiếp đến có khi nào là khi đầu chó nhảy điệu Hula, Kèn kèn mọc lông, chó chồn ấp trứng, cú mèo trồng cây chuối, gấu không đuôi mọc đuôi không nhỉ?

Thiếu gia nhà này chắc bị điên mất rồi, nếu không thì tại sao lại nuôi cả đồng động vật kỳ lạ như thế này chứ! Ôn Tâm trầm nghĩ.

Đột nhiên, hình như cô loáng thoáng nghe thấy tiếng gầm gừ, âm thanh rất khế, nhưng có thể nhận thấy tiếng đó phát ra từ bên ngoài.

Cô lão đảo bước ra cửa, ngóng tai lên nghe, giương đông giương tây. Hình như căn phòng đơn ở khu vườn bên trái có động tĩnh.

Ai ở trong đó vậy?

Chảnh chọe đến thế! Căn phòng độc lập còn hơn hẳn chung cư mà cô ở ghép nữa!

Tinh thần cô lập tức phấn chấn, tăng tốc bước đi. Chớp mắt thì đã đi tới trước cửa phòng đó.

Kỳ lạ! Cửa to được đóng chặt, khóa lại nghiêm ngặt. Sau khi quan sát kỹ lưỡng một hồi, cô phát hiện bờ tường bên cạnh cánh cửa có một lỗ nhỏ, nếu không quan sát kỹ cũng khó mà nhận ra.

Trong lòng Ôn Tâm tự nhủ: Chắc đây là cửa nhỏ hay là nơi đưa cơm nước vào thì phải, nhưng may mắn rằng cánh cửa vừa đủ cho cô đi lọt, nên có lẽ bước vào được.

Phát hiện như vậy khiến cô kích động vô cùng, cô không nghĩ ngợi gì nhiều mà chui thẳng vào trong, ngay tức khắc cảm nhận được một mùi hôi xông lên mũi, có mùi phân động vật.

Cô chán ghét bầu môi, ngẩng đầu lên nhìn theo bản năng, một con vật hung dữ, trắng toát đang đứng trước mặt cô.

Cọp, con cọp to thật to. Ôn Tâm nhìn thấy con vật khổng lồ như vậy, ý nghĩ đầu tiên là: Woo, cọp, cọp thật đó! Ý nghĩ thứ hai: Cái chuồng đâu rồi? Tiếp đó là: Cọp không ở trong chuồng, ta không phải đang ở trong sở thú; sau cùng cô mới nghĩ ra, cọp ăn thịt người đó.

"Meo meo meo meo!!...." Một tiếng kêu thảm thiết, cuối cùng cô hồi phục phản ứng lại, vội nhảy ra cánh cửa nhỏ, chạy như điên trong sân, xông thẳng vào khu vườn, tim vẫn còn đập loạn xạ, cảnh tượng lúc nãy khiến cô sợ đến hồn bay phách tán.

Phù! Việc cô làm đầu tiên chính là thở hổn hển.

Ôn Tâm ngồi xồm xuống bên cạnh cây phong, nửa môi bắt đầu há ra hì hục thở, cái bụng béo to phập pha phập phồng.

Ngay, ngay đến cọp cũng nuôi?

Đùa gì thế!

Thiếu gia này không bị biến thái chứ! Hai con a đầu chăm sóc cô hình dung hấn như một vị thần, hoàn hảo vô khuyết, hết như bạch mã hoàng tử trong phim thần tượng. Nhưng, một người bình thường ai lại làm thế, ai dám làm thế?!

Vài chiếc lá phong khoan thai rơi từ trên cành xuống, chốc lát đã làm gián đoạn mạch suy nghĩ của cô. Ánh mắt cô vô tình hướng lên trên, chỉ nhìn thấy một tấm bảng trên cánh cổng khu vườn, tấm bảng đề ba chữ to đùng "Cầm Thú Uyên".

Đợi đã!

Cầm, Thú, Uyên?!

Bây giờ cô có thể khẳng định một trăm phần trăm tên thiếu gia nhà này chính là một tên biến thái, một tên đại biến thái!

Chương 3 : Chủ nhân biến thái

Cuộc sống con sâu gạo, chỉ cần nheo mắt nằm phơi nắng, mỗi ngày đều cơm dung nước rót tới tận miệng, quả là ước nguyện không tồi.

Có thể là bởi vì trước kia là thiên hạ đệ nhất mèo lười, cửa phòng chẳng bao giờ khóa lại, cũng không ai hạn chế hoạt động con mèo lười nên cô mới có thể tự do ra vào khu vườn.

Buổi sáng, cô có thể tự tiện đi dạo chơi, lúc về thì ghé nhà hàng xóm láng giềng bên trái bên phải - những con vật đáng yêu, ríu rít kể với chúng những gì cô đã nghe thấy bên ngoài, cũng chẳng quan tâm người ta có hiểu tiếng mèo hay không, cứ tự tung tự tác làm nhảm một mình. Gặp lúc thời tiết không tốt, cô sẽ nằm ngủ ngon giấc dưới hiên nhà, tối đến lại quay về phòng mình, chờ cơm tối, nghe chuyện phiếm.

Ừm, đúng rồi, hãy tự động phốt lờ con cạp to đó, nó nằm ngoài phạm vi đáng yêu.

Cuộc sống như thế khiến Ôn Tâm rất thoải mái. Đối với người cũng lười nhác như cô, cuộc sống mèo có thể nói là thích hợp nhất. Ôn Tâm chính là loại người dễ thỏa mãn với cuộc sống như thế.

Nhưng nếu cùng lúc có hai người, chú ý nhé, là hai người phụ nữ, ngoài những chuyện phiếm còn không ngừng nhấn mạnh mãi bên tai bạn rằng bạn mập béo như thế nào, khó coi như thế nào, sau đó dùng ánh mắt thương hại cực kỳ nhìn bạn, có lẽ thần tiên cũng sẽ chịu không nổi mà lên Niết Bàn sớm, nói chi đến người phạm tục như bạn!

Chưa được mấy hôm, cuối cùng cô đã chịu không nổi rồi! Thế giới này, ngoại trừ con lợn, ai có thể tùy tiện chê cười cô béo hả? Động vật cũng có lòng tự tôn mà!

Tâm lý thay đổi, thái độ thay đổi; thái độ thay đổi, hành vi thay đổi; hành vi thay đổi, thói quen cũng thay đổi. Ta phải giảm cân! Dù làm mèo cũng phải làm con mèo xinh xắn nhất, tức chết bọn họ! Trong lòng Ôn Tâm tự thề.

Sau đó hùng hồn bắt đầu lên kế hoạch giảm béo.

Bước thứ nhất: Ăn ít lại.

Để giảm cân trong thời gian ngắn, bữa sáng cô chỉ uống một bát sữa bò tươi nhỏ, giờ trưa thường viện cớ ngủ trưa để khỏi ăn, bữa tối chỉ ăn một ít thịt cá và hoa quả.

Bởi vì ăn ít, Ôn Tâm thường ở trong tình trạng nửa đói, hay đói đến rã người, đành không ngừng uống nước, thì thoảng cái bụng lại phát ra những tiếng ục ục.

Thu Cúc và Đông Mai con cô gái này bỗng căng thẳng lên, sợ cô sẽ chết như lần trước thì sẽ khó lòng giao phó với Âu quân gia, nên dùng trăm phương ngàn kế để ngăn cản cô giảm cân.

Một ngày ba lần như thế, khi bụng đói, cô vẫn cố gắng nhẫn nhịn những lời lải nhải

của bọn họ, cưỡng ép cô ăn, uy hiếp bức bách giống như dụ dỗ Đường Tăng.

Tiểu Bạch, thực ra mọi người đều trách nhảm mày rồi! Mày không phải đói chết, mà là bị người ta cần nhân tới chết! Cô thật sự thể nghiệm được nỗi đau của Tiểu Bạch.

Khi nước bọt của bọn họ văng tung tóe, trong lòng cô chỉ luôn van nài: Thần ơi, hãy mang con theo đi, đưa con rời khỏi Trái Đất này!

Bước thứ hai: Vận động.

Giảm cân mà, phải ăn ít là phụ, vận động là chính. Ăn ít có thể kiên trì một lát, không thể kiên trì cả đời, cô đã lập nhiều kế hoạch tập thể dục.

Buổi sáng.

Chạy bộ.

Theo kế hoạch, Ôn Tâm sớm sớm đã bò dậy. Cô khẽ động dậy tứ chi một lát, sau đó ra khỏi phòng, chạy vòng vòng quanh chiếc ao chưa được hai bước, "Oăng! oăng! Oăng oăng!" Một tiếng chó sủa sắc nhọn đã phá nát sự tĩnh lặng trong khu vườn. Cô nghi hoặc quay lại nhìn, lông mọc trên lưng dựng thẳng lên ngay, một con chó to đang sủa ồm ồm và hung hãn chạy lại, là hàng xóm của hàng xóm của cô!

Ôn Tâm hoảng lên, lông tóc dựng thẳng, tối qua vẫn còn rất thân thiện, cô còn kể chuyện cho nó nghe, lúc nào trở nên đáng sợ như vậy chứ? Nhưng chẳng có nhiều thời gian cho cô nghĩ ngợi, cô thậm chí còn cảm thấy luồng khí nóng phát ra từ con chó đang không ngừng đuổi theo phía sau.

Xong rồi, nếu bị nó tóm được, có khi nào cô sẽ thành bữa sáng của nó không? Đừng! Cô vẫn chưa muốn chết sớm như vậy!

Ôn Tâm điên cuồng chạy loạn lên, chạy hì hục như con trâu, mồ hôi ướt đầm lưng, nhưng không biết rằng con chó này hề thấy ai chạy sẽ đuổi theo, càng đuổi sẽ càng chạy nhanh hơn.

Sắc trời bắt đầu sáng lên, như thường lệ Đông Mai và Thu Cúc bung chậu nước vào khu vườn.

"Thu Cúc, cô xem chúng nó đang làm gì kia? "

"Hình như nó đang chạy bộ."

"Hả? Ta thấy nó có vẻ giống như đang chạy thoát thân thì hơn. "

Buổi trưa.

Nhảy cóc.

Tuy trải qua một buổi sáng thảm thiết, nhưng kế hoạch vận động của Ôn Tâm vẫn tiếp tục tiến hành.

Cô bắt đầu loay hoay làm dáng, tưởng tượng dáng vẻ con ếch, đỡ hai chân trước ngán cùn ra, hai chân sau quỳ xuống, cái mông béo ú vênh lên, nhảy phịch đến phía trước, "Thịch! " một tiếng, kế đó phần trán trước đập xuống đất, đau chết đi được, lại tiếp tục nữa, mông rớt xuống.

Nữa nào! Ôn Tâm vẫn chưa bỏ cuộc, không ngừng đập, không ngừng nhảy, lúc thì té chổng mông, lúc thì đập trúng đầu, kết quả là mông bị xước, mặt bị thương, cơ thể thuận theo hành lang, vút tiến về phía trước.

Trời trong nắng ấm, Đông Mai và Thu Cúc ngồi gặm hột dưa dọc hành lang như mọi ngày.

"Thu Cúc, cô nhìn nó lại đang làm gì nữa kia? "

"Hình như đang tập nhảy cóc. "

"Đâu? Sao ta thấy nó giống như đang bị động kinh thế? "

Buổi chiều.

Co gập người.

Ôn Tâm hít một hơi, động tác thứ ba, lần này nhất định thành công!

Cô lật lại, nằm sấp trên đất, bụng ngược lên, đầu hơn ngẩng cao, tất cả sức lực tập trung ở phần bụng, sau đó dùng hết sức mòn cổ gồng gồng người lên.

Ồi! Không lên nổi!

Cố kiên trì nào!

Lên, xuống, lại lên, lại xuống...

Ôn Tâm gồng hết sức, kết quả thì giống như là chiếc ghế bập bênh không ngừng động đậy. Khiến cô cảm thấy bị ai nhất chính là, tại sao? Tại sao vút trước của cô lại không chạm tới chân sau của mình?!

Lá rơi lác đác, Đông Mai và Thu Cúc quét sân như ngày thường.

"Thu Cúc, cô xem nó lại đang giày vò gì nữa? "

"Ờ? Sao ta thấy nó ổng ẹo hết y như con giun thế? "

Buổi tối.

Tập lắc mông.

Chuẩn bị! Bắt đầu!

1,2,3,4, lắc trái ba vòng, lắc phải ba vòng, vặn cái cổ, vặn cái mông, hít thở sau, cong gối trái, cong gối phải, lại hít thở sâu.

Đơn giản lắm mà! Tâm trạng chán chê cả ngày của Ôn Tâm cuối cùng đã tốt hơn rồi, cũng gọi là có một bài tập đã hoàn thành bình thường rồi.

Bóng đêm rũ xuống, Đông Mai và Thu Cúc chuẩn bị lên giường đi ngủ như thường lệ.

"Thu Cúc, cô nhìn nó lại đang giở trò gì kia? "

"Hình như đang tập thể dục."

"Ồi? Sao ta thấy nó giống như bị co rút cơ bắp vậy? "

Tuy giảm cân là một hành vi cổ lỗ và ngu xuẩn, nhưng loài ngoài lại rất thích tự

hành hạ.

Bạn nghĩ xem, dày vò như thế, không ốm mới lạ!

Chỉ vòn vện trong vòng nửa tháng, Ôn Tâm biết mình đã ốm xuống rồi, một quả bóng cồng kềnh, béo mập đã biến thành một quả bóng nhỏ nhắn xinh xắn một cách rõ rệt....

Này! Đừng có cười! Tuy thân hình cô vẫn là hình cầu, nhưng nhìn thể hình thì cũng đã trở nên mi-nhon khá nhiều, cũng đáng yêu rất nhiều rồi.

Cách mạng vẫn chưa thành công, đồng chí vẫn phải tiếp tục cố gắng, mục tiêu cực đỉnh của Ôn tâm chính là đạt được đường cong hoàn mỹ nhất của con mèo!

Không, gần đây cô còn tìm ra một cách giảm cân mới, chính là đi bơi. Trong nước, dù đứng yên bất động cũng có thể tiêu hao năng lượng, cộng thêm vận động thích đáng, hiệu quả giảm cân đã rất rõ rệt.

Đương nhiên, địa điểm chắc chắn không phải là cái ao ở trong vườn đó rồi, nước ao đó xám xịt đục ngầu, dơ không thể tả thì làm sao mà dám bơi lội vui đùa chứ. Và lại trong đó còn có nhiều con cá chép, chúng nó hình như rất vui khi ở trong ao nước bẩn đó, hình như cứ mỗi mười giây thì có thể thấy con cá kích động nhảy lên khỏi mặt nước, cũng lại là một lũ động vật kỳ quặc.

Trong Cầm Thú Uyển hiện giờ cô vẫn chưa phát hiện ra có con vật nào là bình thường, cô cũng chẳng còn gì lạ lắm nữa.

Ôn Tâm ngẩng cao đầu nhìn bầu trời, một vầng trăng sáng đang trôi dạt trên đỉnh đầu.

Đến giờ rồi!

Ôn Tâm tập nhảy khỏi nóc nhà một cách thành thạo, tản bộ quanh Cầm Thú Uyển, xuyên qua con đường lót sỏi trồng đầy hoa cỏ kỳ dị hai bên, vòng theo hành lang có những họa tiết điêu khắc mang đậm mùi vị Trung Quốc cổ điển, dọc theo vách tường tỏa ra những luồng sáng nhu mì, làm tăng theo vài phần cảm giác thần bí cho đêm tối an tĩnh này.

Cô đã len lén chuồn ra ngoài như vậy được mấy hôm rồi, mỗi lần như thế, cô đều cẩn thận để các tỷ nữ đi ngang qua không phát hiện, hoặc đừng quá thu hút sự chú ý, sợ như vậy sẽ bị bọn họ bắt về Cầm Thú Uyển.

Đường này thông đến nhà chính "Cầm Lan Uyển", tuy giới bị nghiêm ngặt, gia đình khá nhiều, có thể nói là mười bước một gò, năm bước một đồn gác, muốn bước vào quả thật khó như lên trời. Nhưng may mắn rằng, họ cảnh giác người, chứ không phải vật. Mấy hôm trước rảnh rỗi tản bộ, cô tình cờ phát hiện ra một nơi rất tuyệt ở nhà chính - một ao tắm lộ thiên siêu cấp!

Đây là ao tắm, cô không những có thể bơi thỏa thích, mà còn có thể tắm sạch sẽ, thoải mái ngắm trăng, hưởng thụ cảnh sắc tuyệt đẹp của ban đêm, cảm giác High đến nỗi nhiều lúc còn ngêu ngao ca hát "Meo meo meo meo meo meo meo", dịch ra có nghĩa là "Một tia sáng lấp lánh lấp lánh", cũng chẳng có ai nhảy ra kiện tụng cô hát dở, hay là giọng ồn ào làm phiền làng xóm.

Đây là mảnh đất bí mật của cô.

Ôn Tâm men theo lối mòn theo ký ức của mình, con đường bị lấp vùi bởi một màu xanh biếc. Sau khi hết con đường màu xanh, một bầu trời quang đãng, một vách đá sừng sững, bên trong bức tường đá chính là Cẩm Lan Uyển.

Ôn Tâm tăng tốc đi nhanh đến bên tường đá, ao tắm cách cô chỉ có một bức tường, tiếng nước rì rào khẽ vang bên tai cô, từ sau khi biến thành mèo, thính giác và thị giác của cô đã tốt hơn hẳn rất nhiều, những âm thanh vốn dĩ không to nhưng nghe rõ rệt như là được lắp loa phát thanh.

Nhưng, bức tường này có độ cao sánh bằng Vạn lý trường thành, cô đến mấy lần, lần nào cũng men theo vách tường mất mười hai mươi phút mới vào đến cửa chính. Ừ, lần này cứ trèo tường mà qua cho xong, dù sao ao tắm cũng ngay dưới ấy, đỡ phải lòng vòng mất thời gian.

Vừa đúng hai bên vách tường đề lắp bằng gỗ bách. Ôn Tâm linh hoạt động đây, nhắm thẳng một cành cây mà nhảy phổng lên, nhanh chóng leo lên thân cây, dọc theo những cành khô mà đi, nhẹ nhàng trèo qua bờ tường, sau đó nhìn xuống cảnh quan bờ tường —— Woa! Từ trên cao nhìn xuống, phía dưới là một phong cảnh khác hẳn bên trong. Phía trước là đình đài lầu gác, phi thúy ngọc lầu, thông qua những ánh đèn phản chiếu càng trở nên mê ly đầy màu sắc, bất giác lại vừa kinh ngạc vừa hiều kỳ.

Chờ khi dịch chuyển ánh nhìn, bóng cây lắc lư, yên khói tỏa khắp, chiếc ao được lát Bạch Hán Ngọc, hơi nước bốc lên, nước suối nhẹ nhàng tuôn trào, cánh hoa thơm ngát rơi xuống mặt nước, có cảm giác như đang ở tiên cảnh nhân gian.

Hả?

Cánh hoa?

Ôn Tâm sững người, bởi vì cho đến ngày hôm qua cũng chưa thấy có cánh hoa nào mà, sao hôm nay lại...

Trong làn sương mỏng lung, Ôn Tâm kinh ngạc khi phát hiện trong ao có người!

Cô thầm mắng mình sơ ý, chú tâm nhìn kỹ, người này xoay lưng lại với cô, mình trần ngâm trong ao nước, bởi vì ao trong thường xuyên tỏa ra những làn khói trắng nhàn nhạt, nên không nhìn rõ thân hình lắm, chỉ có thể thấy mái tóc đen láy, suôn mượt đang xõa dài trên mặt nước, đuôi tóc có những sợi xoăn lại không theo nếp, tạo thành một làn sóng, dưới khế hở giữa làn sóng là một sóng lưng trắng trẻo và trơn láng. Bỗng chốc, ánh trăng nhàn nhạt soi rọi trên thân người đó, phủ lên một lớp màu trắng bạc.

Ôi, cảnh tượng đẹp mắt biết bao! Nhìn như thế thì cô có thể đoán ngay người này chắc chắn là vị đại mỹ nhân.

Ôn Tâm thực sự không kìm nén nổi, đi qua đi lại trên bờ tường, dự tính vòng tới vòng lui để nhìn trộm dáng vẻ cô gái này. Xương quai xanh với những đường nét quyến rũ; chiếc eo mê ly, đường cong xinh đẹp của phần hông... Sát gần tí nữa, đập vào mắt cô là một gương mặt tuyệt đẹp, ngũ quan phân minh. Cô thần thờ trít một hơi, Woo~~~ đẹp quá, mỹ nhân

thật khô! khô!

Đôi chân mày vừa đen vừa đậm, sống mũi cao vút, đôi môi đỏ tươi khiến người ta mê mẩn, thêm vào đó là một làn da trắng như tuyết, đẹp quá sức tưởng tượng.

Tục ngữ có câu: Lòng yêu cái đẹp, người người đều có. Ánh nhìn của cô không tự chủ lướt xuống theo những đường cong dẻo dai của cơ thể và làn da đẹp ngất ngây, từ cổ xuống đến ngực, rồi đến bụng...

Ồ?!

Đây là gì?

"Meo!" Ôn Tâm bất giác ngạc nhiên kêu lên.

Người trong ao ngẩng đầu lên ngay, đôi mắt phượng nhắm thẳng vào vị trí Ôn Tâm đang đứng, không một chút chênh lệch, xa xa nhìn trực diện với đôi mắt to tròn của Ôn Tâm, tình hình xảy ra đột ngột, khiến một người và một mèo đều sửng sốt. Người định thần lại đầu tiên là mỹ nhân nhi trong ao.

"Trên đó mát mẻ lắm nhỉ! " Một giọng nói ung dung mang chút châm biếm.

Ôn Tâm "khờ dại" như vừa bị điện giật! Không phải chứ! Bị bắt quả tang nhìn trộm rồi, cô thật sự xấu hổ không còn chỗ để trốn. Không được! Cô phải rời khỏi thôi. Lo lắng và bối rối trong lòng, Ôn Tâm quên khuấy vị trí mình đang đứng, cả cơ thể bỗng mất thăng bằng, rơi thẳng xuống dưới ao.

"Tôm! " Những giọt nước văng tung tóe.

Nam Cung Cẩm chán ghét nhú chặt đôi mày, vội lùi ra sau một bước, tâm trạng không vui nhìn về chỗ nước văng lên.

Tuy khoảng cách khá xa, những giọt nước cũng chẳng bắn trúng người, nhưng y là người mắc bệnh "ở sạch", ở sạch một cách nghiêm trọng. Con mèo hoang chẳng biết từ đâu đến, leo trèo, chui nhũi tứ tung, người ngợm dơ bẩn, làm dơ ao tắm cũng đánh, đã tắm xong cũng coi như chưa tắm rồi.

Uống một ngụm nước tắm to to, mèo con ngược cái đầu nhỏ nhấc ra khỏi mặt nước, nhìn xung quanh trái phải, tứ chi ngắn ngủn nhanh nhẹn ve vẩy, chính là tư thế bơi chó mà người ta thường nói, thừa thế bơi về phía thành ao, bơi một lúc nó chợt dừng lại, bỗng quay người sang, bơi về hướng Nam Cung Cẩm, nước ao bình lặng bị nó vẽ nên một đường cong rất tuyệt.

Cái này...là biểu diễn "lướt sóng" trên nước à?

Thú vị! Nam Cung Cẩm bỗng nảy hứng thú, lần đầu y nhìn thấy con mèo hoang biết bơi như vậy đây, rơi xuống nước cũng biết là phải vung vẩy tứ chi mới có thể nổi trên mặt nước, biết rằng ngẩng cao đầu thì sẽ không bị sặc nước, còn biết xoay người bơi về. Đừng xem thường tư thế bơi của người ta không nhỏ nhả, chẳng mấy chốc đã bơi lại gần y rồi.

"Nhóc con, mi muốn làm gì? "

Giọng trầm, không cao đầy nam tính, nhưng lại khiến cơ thể Ôn Tâm run cả lên. Lẽ nào "người đó" là ...đàn ông thật à?!

Nhưng cô thật sự không tin nổi, đừng nói đến ngũ quan tuyệt mỹ còn hơn cả nữ nhi của người đó, chỉ nhìn thấy mái tóc suôn mượt như dòng suối, dài thắt ngang hông thì chắc chắn chỉ có phụ nữ mới như vậy thôi! Để xác minh thật hư, cô vội giơ vuốt mèo trắng xóa của mình bầu lầy phần ngực của y, "Á! Meo meo~~" Woa! Là đàn ông thật đó! Bởi vì xẹp lép à.

Nam Cung Cẩm sững người, mở to mắt, con mèo hoang này đang tập kích y, sàm sỡ y? Không phải đấy chứ?

Ôn Tâm chợt ngừng cái đầu nhỏ nhắn lên, nhìn kỹ người trước mắt, chỉ quan sát sơ thì đã phát hiện ra yết hầu Adam thừa ra trên cổ họng y rồi, đặc trưng rõ rệt của nam giới chính là chỗ đó, nhìn đã thấy ngay.

Gương mặt Ôn Tâm đầy vẻ khó tin, như nhìn thấy một con cá sấu bay lên trời vậy. Thôi rồi! Cô không hoa mắt! Cái nhìn thấy lúc nãy chính là cái đó rồi!

"Meo meo meo!" Sau khi hét toáng một tiếng, cô nhanh chóng quay người lại, bốn vuốt cố sức vẩy ra sau, một lòng mong muốn có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này, ngờ đâu lại bị người phía sau xách lên.

"Con mèo con háo sắc này, tính trốn đi đâu? " Nam Cung Cẩm lôi con mèo lên giữa không trung, đôi môi mong mỏng nhếch lên, nở một nụ cười trêu đùa.

Thả ta ra! Ôn Tâm lắc đầu nguầy nguậy, trừng mắt nhìn thẳng "hung thủ" Nam Cung Cẩm. Làn mi dài dài của y khẽ ngược xuống, bóng mờ rọi xuống khuôn mặt y như dấu chân chim nhận hồng in hằn trên tuyết, vài giọt nước ở trên trán từ từ trượt xuống men theo những đường nét tinh tế trên gương mặt, ánh nhìn hơi ngưng lại ở khóe môi và từ từ thuận theo cần cổ thon dài kéo xuống lồng ngực.

Trời ơi! Người đàn ông này tuấn tú như tinh linh xuất trần, rõ ràng sinh ra để mê hoạt động bào nữ giới trên khắp thiên hạ, nhìn thêm một lát e sẽ quên sạch sành sanh tổ tông tám đời của mình!

"Meo...." Ôn Tâm ngoác to mồm mèo, đầu óc trống rỗng. Ngay sau khi nhìn thấy "đôi mắt gọi hồn" lóng lánh hết như viên đá quý màu đen, sự bất mãn của cô đã bị vứt khỏi chín tầng mây rồi. Bây giờ, cô cần một ít thời gian để tìm lại chúng, người xưa hay bảo: Hồng nhan họa thủy, ai biết rằng, lực sát thương của mỹ nam cũng không nhỏ chút nào.

"Mồm há to như vậy, chờ con muỗi bay vào à? " Nam Cung Cẩm trêu. Bộ dạng "ngốc nghếch" của nhóc con này thật thú vị.

Lúc này trên bờ tường, cả người nó là một lớp lông dài trắng muốt, đôi mắt to sáng ngời linh hoạt, thân hình bụ bẫm cùng với bốn chân ngắn cùn tròn trịa, lại còn chiếc đuôi dài dài, cả người như một khối thịt tròn mũ mẫm.

Còn bây giờ, nó trông khác hẳn, mở to đôi mắt ngây ngô nhìn y, trở thành một con mèo gặp nạn đáng thương, cả người ướt sũng, lông trên người dính sát thịt, chỉ có chiếc đuôi be bé vẩy vẩy sau người.

"Nhóc con, ta không làm gì ngươi đâu. " Nam Cung Cẩm cười phá lên, dường như nổi mọt nhọc đường xa suốt mấy ngày đêm đã hoàn toàn biến mất.

Dám xem thường ta? Ôn Tâm nhăn mũi, lập tức giữ giữ lông mèo trên cơ thể, nước ứa lại bắn tung tóe lên mặt Nam Cung Cẩm, lạnh lợi né tránh bàn tay đang giơ sang của y, sau đó "meo meo" mãi không ngừng, y như đang gây sự với y.

Nam Cung Cẩm bực mình lau những giọt nước trên mặt. Nó đang cười, chắc chắn là nó đang cười. Có ai nhìn thấy con mèo cười không? Nhưng Nam Cung Cẩm lại cảm nhận rằng nó đang cười, cười đắc ý!

"Nhóc con, mi tưởng như thế này thì ta sẽ thả mi ra sao? " Nam Cung Cẩm kéo nó lại gần, khẽ cúi lưng, trừng mắt nhìn con mèo.

"Meo! Meo!" Đáng ghét! Thả ta ra! Ôn Tâm tức tối nghiêng rằng, vuốt nhọn giò ra, những chiếc móng lộ ra, đu đưa trước mặt Nam Cung Cẩm vài cái, như muốn nói với y rằng nếu không thả cô xuống thì cô sẽ cào xước mặt y ra.

"Ồ, con mèo hoang hung tợn thật. " Nam Cung Cẩm cười to, không hề để tâm, và lại nó chỉ là một con mèo, động tác uy hiếp này càng khiến y cười to hơn nữa.

"Con mèo này là được hay cái nhỉ?" Nam Cung Cẩm lăm bằm suy nghĩ, tia sáng chợt lóe lên trogn đầu, "Có rồi!" Y toan kéo chân sau nó ra, giò đuôi nó sang một bên, muốn kiểm tra giới tính của mèo con. Lúc ấy Ôn Tâm mới nhận ra sự việc không ổn, cố sức dãn co không cho hấn xem hạ bộ của mình.

Người muốn làm gì? Đừng làm bừa! Sàm sỡ kìa! Cứu tôi với!

"Meo meo....." Ôn Tâm hét to mong y dừng tay, nhưng sức lực yếu ớt của cô làm sao có thể địch lại Nam Cung Cẩm, chiếc đuôi không giăng ra khỏi tay Nam Cung Cẩm, muốn cắn hấn nhưng cũng bị hấn né được, hấn lại dám giở cơ thể mèo của cô ra, nghiêm túc kiểm tra giới tính của cô, xấu hổ chết đi được...Cô thật muốn thưởng hấn một bạt tai.

"À, thì ra là con mèo cái. "

Trong lòng Ôn Tâm thâm nguyên rửa, đàn ông thôi tha! Biền thái chết tiệt! Oa..Cô nhất định phải cho hấn chết không toàn thây!

Nói là làm, cô dùng hết sức uống sữa của mình không ngừng lắc lư cái eo, đập bốn chân ngắn cùn, nhắm mắt khua múa loạn xạ.

"Này! Nhóc con, mi đừng động đây! " Âm thanh trầm trầm của Nam Cung Cẩm vang lên, tiếp đó là một tiếng hứ nhẹ.

Hứ! Ta động đây đó, xem người làm gì được ta? Ôn Tâm càng cố ý vắn vẹo thân mèo, giẫy nẩy hai cặp giò, đá sang trái, đá sang phải, đá liên hoàn.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy có cái gì đó "là lạ"...

Là lạ? Đúng rồi! Cảm giác cô đập phải một thứ gì đó "cứng cứng"!

Rốt cuộc là gì nhỉ?

Ôn Tâm tò tò nghiêng đầu sang, mở mắt nhìn trộm một hồi.

"Meo! " Cô hét lên.

Thì ra này giờ cô đang đá...là ...là cái đó à....

Ôn Tâm bị kinh ngạc quá đỗi, theo bản năng chiếc vuốt nhọn ở bàn chân nhỏ nhỏ đã lộ ra ngay, nó cào trúng ngay của quý của Nam Cung Cẩm.

"Này! Mi...Chẳng phải ta bảo mi đừng động đây rồi sao? " Bị con mèo chọc tới nổi dục hỏa sôi lên, lại bỗng dưng bị trọng thương như thế này đã khiến dây thần kinh Nam Cung Cẩm suýt đứt ra, hét lên một tiếng đau đớn, nghiêng răng túm lấy thân hình tròn trịa nhỏ nhắn của nó.

"Meo meo meo!"

Mẹ ơi! Ôn Tâm bị Nam Cung Cẩm nắm lưng lẳng trên cao, đôi tai dựng đứng, hai mắt to tròn rung rung nhìn y sợ hãi, lo lắng, hoảng hốt lộ ra trên gương mặt nhỏ nhắn. Cô không phải cố ý, a di đà phật, thần phật phù hộ, thượng đế, Amen, thánh mẫu Maria....trong lòng cô niệm đủ thứ thần phật Đông - Tây, mong chờ họ sẽ cứu vớt cô.

Nhìn bộ dạng đáng thương đến lạ lùng của nó, Nam Cung Cẩm chột hết cả giận. Nhóc con này, đúng là sợ kẻ dữ, ức hiếp người hiền, cái bộ dạng "vênh váo" ban nãy, sau khi bị anh quát lên, nó đã lập tức khác hẳn.

"Xảy ra chuyện gì? " Tiếng hét của Nam Cung Cẩm đã kinh động Liễu Nghị đang gác ngoài cửa viện, y dắt theo mười mấy gã đàn ông to lớn mặc áo giáp chạy vào, cảnh tượng khiến y ngạc nhiên cực kỳ chính là —— chủ nhân trần truồng, và còn một con mèo ướm sừng, họ đang trừng mắt nhìn nhau.

"Thiếu gia, người không sao chứ? "

Ôn Tâm ngẩn người, sau khi nghe thấy hai từ "Thiếu gia", bên tai cô văng vẳng tiếng ùng ùng, Người này ——không phải chính là chủ nhà biến thái của phủ Nam Cung chứ?! Á! Tiêu rồi! Vậy thì cô chết chắc rồi! Trời đất bỗng xoay chuyển, trước mặt tối sẫm, cô bất tỉnh miên sự* ngay tức thì...Thực là một đả kích quá lớn, trong phút chốc khó lòng chấp nhận!

"Nhóc con...." Nam Cung Cẩm nhìn con mèo đang ngất xỉu trong tay, bất lực lắc đầu, nhát gan quá rồi đây.

"Thiếu gia...." Liễu Nghị ngờ vực nhìn y, và kinh ngạc trước cử chỉ thân mật của y. Thiếu gia vốn ở sạch, sao có thể chạm vào thứ mà người cứ luôn cho rằng dơ bẩn, ông trời sắp đổ mưa màu đỏ rồi à? Hay là mặt trời mọc ở hướng tây? Y ngẩng đầu nhìn bầu trời, không có mà.

"Các người lui xuống đi! Đúng rồi, gọi Âu quản gia đến gặp ta. " Nam Cung Cẩm lạnh lùng dặn dò, nhóc con này đã thành công thu hút toàn bộ sự chú ý và hứng thú của y, trong những vật sư tầm của y vẫn chưa có loài động vật này, giữ nó lại có lẽ là một ý kiến không tồi.

"Vâng, thiếu gia. "

Cẩm Lan Uyển.

Âu quản gia vừa bước vào phòng ngủ của Nam Cung Cẩm đã bị sững sờ trước cảnh tượng hiện ra trước mắt, ông chớp chớp mắt khó tin, ông...ông lại nhìn thấy "Tiểu Bạch" nằm thư thả trên giường êm thiếu gia nghỉ ngơi mọi ngày, và thiếu gia đang nhìn nó với ánh

mắt cao siêu khó hiểu, như ánh mắt con chim ưng.

"Thiếu gia, người gọi lão nô đến có việc gì dặn dò? " Trong lòng thấp thỏm không yên, Âu quản gia đành cung kính hỏi, đôi mắt vẫn len lén nhìn Tiểu Bạch. Sao Tiểu Bạch lại ở đây? Hay là con súc sinh này đã mạo phạm thiếu gia? Ông càng suy đoán thì mồ hôi lạnh càng toát ra đầm đìa bên trán.

Từ khi Âu quản gia bước vào phòng, ánh mắt ông ta đã dồn về phía nhóc con đang nằm trên giường, ánh mắt lo âu và sợ hãi đó, thẳng khờ cũng thấy ngay ông ta có gì đó lạ, hay Âu quản gia biết con mèo này?

"Âu quản gia, con mèo trắng trên giường này, ông có biết nó không? "

"Bẩm thiếu gia, lão nô biết."

"Ồ? Chẳng lẽ nó là thú nuôi của Âu quản gia? " Nếu là thú nuôi của Âu quản gia thật, người xưa có câu: Quân tử không đoạt cái yêu thích của người khác, tuy y nảy sinh một chút hứng thú con con với nhóc này, nhưng cũng không thể lạm dụng quyền uy của chủ nhân.

"Bẩm thiếu gia, con mèo này không phải của lão nô, mà nó chính là Tiểu Bạch mà thiếu gia sưu tầm. " Âu quản gia vừa đáp vừa liếc nhìn biểu hiện trên gương mặt Nam Cung Cẩm.

"Tiểu Bạch? "

Âu quản gia nhìn thấy thần thái thiếu gia bất thường, bèn quỳ xuống nói: "Lão nô đáng chết! Là lão nô thất trách, để tiểu súc sinh chạy đến nơi này, lão nô sẽ mang tiểu súc sinh gây họa này đi. "

Dứt lời vội vàng muốn đứng lên, Nam Cung Cẩm chặn ông ta lại, nói: "Chờ đã! Tiểu Bạch có phải chính là con mèo lười Tiểu Bạch đó không?! Chẳng phải nó đã lười chết rồi à? Huống hồ Tiểu Bạch mập như thế, làm sao có thể là nó được? " Tuy ba từ "tiểu súc sinh" thốt ra từ miệng Âu quản gia khiến y rất khó chịu, nhưng Nam Cung Cẩm không còn đủ tâm trí để nghĩ ngợi, trong lòng tràn đầy nghi vấn nan giải.

"Bẩm thiếu gia, Tiểu Bạch vẫn chưa chết. Hôm đó, Tiểu Bạch bỗng chết đi sống lại, hai con a đầu Thu Cúc và Đông Mai cũng sợ hoảng hồn. Khi lão nô nhận được tin này thì thiếu gia đã rời phủ rồi, nên vẫn chưa kịp thông báo với người. Ngay sau hôm đó, tính tình Tiểu Bạch hoàn toàn thay đổi, không những biết kêu biết đi biết ăn cơm, lại còn thường xuyên làm những điều khiến người ta khó hiểu, cả bộ dạng cũng ốm đi rất nhiều, nếu không phải do lão nô mỗi ngày đều sai người trông nom, lão nô chắc đã không nhận ra rồi. " Âu quản gia vội vã kể tường tự chi tiết sự việc.

"Hoang đường! Âu quản gia, ta gọi ông vào không phải để trừng phạt ông, ông không cần dựng chuyện để lừa ta. " Nam Cung Cẩm nhíu mày không vui. Y hoàn toàn không thể nào liên tưởng nhóc con đang ngủ say trước mắt lại chính là Tiểu Bạch béo tròn trước kia.

"Trước và sau khi ta rời khỏi phủ Nam Kinh cộng lại cũng không đến một tháng, trong thời gian ngắn như vậy, sao Tiểu Bạch lại có thể thu nhỏ đến gần một nửa, lại còn chết đi sống lại, chuyện này thật hoang đường, khoa trương quá rồi, bảo ta làm sao tin nổi? " Giọng điệu khó chịu của Nam Cung Cẩm cực kỳ lạnh lùng.

"Bẩm thiếu gia, điều lão nô nói đều là sự thật." Âu quản gia vội vã gào lên. "Nếu không tin thiếu gia có thể truyền gọi Thu Cúc và Đông Mai, bọn họ cũng có thể làm chứng."

"Người đâu, đưa Thu Cúc và Đông Mai đến đây. " Nam Cung Cẩm dặn dò nô bộc bên ngoài.

Chẳng lâu sau, cửa phòng có tiếng ken két và cửa bị đẩy vào, Thu Cúc và Đông Mai bước đến trước mặt Nam Cung Cẩm, cung kính cúi người chào, sau đó liếc nhìn Âu quản gia bên cạnh, lòng đầy nghi vấn.

"Thiếu gia, người gọi nô tỳ đến có việc gì ạ? " Đông Mai dè dặt hỏi.

"Các người hãy nhìn con mèo trên giường. "

"Vâng, thiếu gia." Họ cung kính chuyển ánh nhìn đến chiếc giường-----Tiểu Bạch?

Thu Cúc và Đông Mai nhìn nhau lo sợ, không hẹn mà cùng suy đoán hết như Âu quản gia ban nãy, sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội quỳ xuống "Nô tỳ đáng chết, để Tiểu Bạch chạy khỏi "Cầm Thú Uyển", xin thiếu gia trách phạt. "

"Ồ? Con mèo này là Tiểu Bạch thật à? " Nhìn dáng vẻ hốt hoảng của bọn họ, không giống đang nói dối.

Nam Cung Cẩm khẽ nhướn mày, nghĩ ngợi một lát, mới hỏi: "Nếu nó là Tiểu Bạch thật, vậy các người nói thế nào về việc nó có thể ốm như vậy? "

"Bẩm thiếu gia, chúng tôi cũng không biết, hình như mỗi ngày Tiểu Bạch đều ốm đi một ít, không biết từ lúc nào đã trở thành bộ dạng như hôm nay rồi. " Đông Mai run rẩy đáp.

"Chuyện này là sao? " Nam Cung Cẩm nhíu mày hỏi.

"Thời gian gần đây Tiểu Bạch rất kỳ lạ, mỗi sáng nó đều phải để con chó vàng trong vườn đuổi chạy một lần, hình như nó vui mừng hơn là mệt nhọc, buổi trưa thì lăn qua lăn lại trên sàn, lại còn giống như bị động kinh, tối đến thì kiên trì co rút cơ bắp một lần mới chịu ngủ. " Thu Cúc đáp lời.

"Và mỗi ngày nó ăn rất ít, một ngày hai bữa, chỉ uống một ít sữa bò và trái cây, nô tỳ và Thu Cúc vừa định ép nó uống thì nó lại né tránh rất nhanh, dường như biết chúng tôi muốn làm gì, chúng tôi thật sự không còn cách nào với nó. " Đông Mai bổ sung.

"Kỳ lạ thế à? Tại sao nó lại làm thế? " Nghe những việc kỳ quặc này khiến sự tò mò của y gia tăng, trong tiềm thức cũng chấp nhận sự thật rằng nhóc con đó chính là Tiểu Bạch.

"Bẩm thiếu gia, thực ra nô tỳ cũng không hiểu gì cả, nhưng nô tỳ đoán Tiểu Bạch có thể đang giảm béo." Đông Mai suy đoán tiếp.

"Giảm cân? Một con vật mà cũng biết chuyện này à? " Nam Cung Cẩm lắc đầu, không nhịn cười nổi.

Đột nhiên, bóng mèo đang nhúc nhích trên giường đã thu hút chú ý của y, nhóc con dữ dằn nhất gan đó sắp tỉnh rồi.

"Những việc này sẽ nói sau, các người lùi xuống đi! " Y đang rất muốn chọc phá

nó rồi đây.

""Thiếu gia, còn nó..." Ba người đồng thanh hỏi.

"Cứ để nó lại chỗ ta, các người xuống hết đi! " Nam Cung Cẩm hét kiên nhẫn ra lệnh đuổi người.

"Vâng, thiếu gia."

Trong nội thất, Ôn Tâm dần dần mở mắt ra, một gương mặt khô ngô to đùng đang nhìn cô tỏ ra hứng thú, khoảng cách rất gần, khiến cho tâm hồn bé bỏng, yếu ớt mới vừa tỉnh lại của cô bị hoảng sợ lần thứ hai – Là đại biến thái!?

Nó vội vàng nhảy căng dậy, tốc độ nhanh hết sức tưởng tượng, nằm ngoài dự đoán của Nam Cung Cẩm, "Rầm" một tiếng, Ôn Tâm đụng phải vách tường thịt và lăn trở lại vào trong chiếc giường, hồi phục lại tư thế lúc này.

"Meo eo!" Đau quá! Cô đau đến thét lên.

"Nhóc con, mi không sao chứ? Sao bắt cần thể này, đâu ai đuổi bắt mi. " Đôi mày nhướn lên, Nam Cung Cẩm lắc đầu trước sự "kích động" của nó, trước đây dù y có giở bất kỳ thủ đoạn nào cũng đừng hòng Tiểu Bạch sẽ nhúc nhích, giờ lại hết như con nhím, chênh lệch lớn thật.

"Meo...." Ôn Tâm nổi nóng phòng mình lên ở tư thế chuẩn bị tác chiến, nhưng thân phận của "Đại biến thái" chợt lóe sáng trong đầu cô, cô đành thu hồi toàn bộ động tác của mình.

Chức Nữ hạ phàm tắm một cái đã quen Ngưu Lang, diễn dịch một câu chuyện tình kinh thiên động địa, quý khóc thần sầu, chuyện này muốn nói với chúng ta: Tắm ở nhà sẽ chẳng có cơ hội, phải ra ngoài tắm mới được. Không, cô quả thật đã gặp phải mỹ nhân đang tắm, tiếc rằng, đó chỉ là tên đại biến thái.

Cô không thể đắc tội với hắn, vì người này là chủ nhân của mèo, người nắm quyền sinh sát của cô, dù rằng trong lòng cô vẫn luôn mang tư tưởng không khuất phục quyền uy, nhưng kẻ biết điều mới là hào kiệt, ít ra cô vẫn còn hiểu được chút thương thức này.

"Nhóc con, hình như mi đang nổi giận à." Nhóc con dùng ánh mắt để lờ mờ y, bộ dạng tức tối mà không dám thể hiện ra, đã khiến y nảy ra tâm trạng muốn trêu đùa nó. Tiếp xúc với nó, y phát hiện bản thân rất khó duy trì tâm trạng lạnh lùng, cũng có thể vì nó không phải là con người, nên bớt đi sự đề phòng và cảnh giác cần thiết.

"Meo meo! " Ôn Tâm ngẩng cao cái đầu nhỏ nhắn, vờ kêu vài tiếng cho vừa lòng hắn.

"Người giận dữ là ta mới đúng, mi cào ta bị thương rồi, ta còn chưa trách mi nữa là." Y không kìm lòng nổi muốn trêu chọc nó một phen, dường như nó nghe hiểu tiếng người, cách nghĩ của nó hoàn toàn thể hiện rõ trên nét mặt, thái độ đó rõ ràng là nụ cười miễn cưỡng.

"Lỡ sau này ta tuyệt tử tuyệt tôn, có phải mi sẽ chịu trách nhiệm không? "

Ôn Tâm trợn mắt lờ mờ hắn, quay đầu bước vào nằm xuống trong một góc tường, cơ thể nhỏ nhắn cuộn tròn lại, đôi vuốt ôm đầu, cố gắng bịt lỗ tai lại, rõ ràng là không muốn để ý đến hắn nữa.

“Thế nào? Không thèm đêm xỉa ta à? ” Nam Cung Cẩm vừa tức giận vừa buồn cười, gõ nhẹ lên đỉnh đầu nó, sau đó dùng sức kéo đuôi nó, chọc cho nó giận.

Tên đại biến thái này đúng là cố ý mà, Ôn Tâm căm hận nghĩ, trong lòng cứ nhắc nhở bản thân, đừng tức giận, không được tức giận, bụng dạ rộng lượng lên nào

Phù, thở một hơi xong, bất chợt cơ thể cô bị người ta dùng sức lắc lư, xương cốt khắp người như sắp rớt ra ngoài, trong chốc lát lông mèo rơi lả chĩa, bao tử như bị lộn tùng phèo.

Á á á~~~

Điên rồi! Tên này điên thật rồi! Muốn chọc cho cô chết thì cũng đừng dùng cách này chứ!

Cô hết chịu nổi rồi!!!

Ôn Tâm đã bị chọc cho điên tiết lên rồi, cặp mắt giận dữ nhìn Nam Cung Cẩm, chỉ thấy hắn đang cười khoái chí, ánh mắt dường như đang nói “Nào! Tới đây trả thù ta đi! ” Máu trong người Ôn Tâm bị cơn giận đốt cháy, phút chốc đã dâng trào cả lên.

Đối phó với người dữ tợn thì phải hung hãn hơn hắn; đối phó với kẻ đê tiện thì phải đê tiện hơn hắn; đối phó với người phóng khoáng thì phải phóng khoáng hơn hắn, đối phó với tên đẹp trai thì phải....hủy hoại dung nhan hắn!

Cô dùng hết sức trừng mắt nhìn hắn gầm gừ, “Đại biến thái Nam Cung Cẩm! Người muốn chơi chứ gì? Được! Ta chơi với người! ”

Nam Cung Cẩm làm sao nghe hiểu tiếng mèo, nhưng Ôn Tâm mặc kệ, không nói lời thứ hai, chỉ nghĩ tới việc vồ thẳng vào cào nát gương mặt xinh đẹp đó.

“Meo meo! ” Cùng với tiếng kêu thảm thiết, Ôn Tâm té bịch xuống đất, té đập mặt, có thể nói là thảm không nhìn nổi. Cái mặt của ta....

Nam Cung Cẩm cười to một cách không khác sáo, “Hahaha! Nhóc con, thì ra mi muốn ám sát ta à, đáng tiếc đáng tiếc. ”

Ôn Tâm lửa giận hừng hực, hận đến muốn cắn hắn. Cả đời cô chưa bao giờ thảm bại như vậy! Nhìn phía trước đã thấy ghét cả phía sau, nhìn bộ ngực hắn đã hận cả mông hắn!

“Mi thật thú vị.” Lời y vừa dứt, lập tức nhận được ánh mắt giết người toát ra từ trên người nhóc con này, nếu ánh mắt có thể giết người, ngay khoảnh khắc này, y chắc chắn đã bị vạn tiễn xuyên tâm, chết không toàn thây rồi.

Thú vị! Thú vị thật! Thần thái sôi sục, ánh mắt náy lửa, y chưa hề nhìn thấy loài động vật nào có linh tính như vậy, trước giờ sao y không nhận ra nhỉ? Mèo lười cuối cũng đã nghĩ thông suốt rồi. Nếu sống chung với nó, nhất định sẽ không buồn chán nữa.

Bỗng nhiên, đầu y lóe lên ý nghĩ, có một ý kiến hay-----

“Khụ khụ!” Y kê nắm đấm vào bờ môi, vờ ho khan hai tiếng, sau đó ung dung đi đến phía trước con mèo, khom người xuống, nở nụ cười dịu dàng với nó, “Nhóc con, mi cứ ở lại đây nhé, ta sẽ chăm sóc cho mi thật tốt” nét mặt hiền từ. dường như đang đảm bảo với nó, đây tuyệt đối không phải là ý niệm hừng chí nhất thời của y, nhưng một nụ cười gian xảo nơi khóe môi chớm nở rồi biến mất ngay.

Trời ơi! Trợn tròn mắt, Ôn Tâm tức đến sắp ngất xỉu rồi. Chăm sóc? Nụ cười có tỏ ra thành khẩn thế nào trên gương mặt hắn cũng không che giấu nổi ý đồ tà ác của hắn. Hai từ “Chăm sóc” này rõ ràng có ẩn ý, nụ cười ẩn giấu con dao găm, ý đồ xấu xa, đoán là trong lòng tên biến thái chết tiệt này ắt hắn toan tính mưu mô quỷ quyệt gì rồi đây.

Nam Cung Cẩm, chưa biết ai sẽ chết dưới tay au à? Cô và hắn chọi nhau rồi đấy! Cô nhất định phải cho hắn biết tay! Cô thề trong lòng.

Cả hai mỗi người một ý nghĩ, ngờ đâu sợi dây tơ hồng của vận mệnh đã len lén kết chặt họ với nhau, dù là Nam Cung Cẩm tài cán vô biên nhưng vẫn có lúc bị sơ hở, e rằng có năm mộng y cũng không ngờ được.

Chương 4 : Mèo đen báo mộng

Mèo - loài động vật này, người nào yêu thích thì yêu thích hết mình, còn người nào chán ghét thì sẽ tìm ra vô số lý do để biểu đạt sự phản cảm. Mèo thích ở một mình, nên nó ích kỷ, Mèo cá tính quá sẽ trở nên lạnh nhạt; Mèo không ưa về nhà, cứ hay chạy rong; Mèo tham phú sợ bần, đây là những bình luận tự cổ chí kim...Mèo có chín mạng, chứng tỏ khả năng sinh tồn của mèo rất cao, đây là việc tốt đối với mèo, nhưng cũng trở thành một loại ám thị khác. Động vật có sức sống ngoan cường, lại còn có dáng vẻ quyến rũ, không cẩn thận sẽ rất dễ bị dính tà khí.

Người xưa có câu: "Miêu hỷ nguyệt, cầu hỷ tuyết", do đó có một cách nói mê tín rằng, nếu mèo cụng trăng thì sẽ thành yêu. Theo truyền thống của một vùng nào đó ở Triết Giang thời xưa, chỉ cần nhìn thấy mèo lạy trăng thì sẽ giết ngay tức khắc, sợ chúng sẽ biến thành yêu ma. Trong truyền thuyết mèo và hồ ly giống nhau, có thể hóa thân thành người, nên rất ly kỳ. Vì thế, khi mèo chết, sẽ không chôn dưới đất mà lại treo trên cây khô.

Vì thế nó quyết định phải ngoan ngoãn thì hơn, đừng làm ra những chuyện khác thường, bị bắt đi tế lễ thì thảm. Tiếc rằng, tiếc rằng nó lại gặp phải một Nam Cung Cẩm.

Ôn Tâm đi dạo trong phòng, xem ra cái tên Nam Cung Cẩm nhất định không thả nó đi rồi. Bây giờ nó phải làm sao nhỉ?

Đi khá lâu sau đó, vẫn chưa nghĩ ra cách. Nếu không phải tên thói tha Nam Cung Cẩm nhốt nó lại trong phòng, bên ngoài cửa còn có thị vệ canh gác, giờ này nó đã sớm chuồn khỏi phủ Nam Cung rồi.

Đáng ghét quá! Nó thật sự muốn thét gầm lên, nó bị tên biến thái chết tiệt ức hiếp rất thảm hại, rất thảm hại, nó thật sự không thể tưởng tượng, tháng ngày sau này của nó rốt cuộc sẽ là tầng thứ mấy dưới địa ngục nữa?! Chẳng qua là nó trông tròn trịa một tý, thích hờn dỗi một tý, nhát gan một tý..thế thôi mà, hấn làm gì mà khoái bắt nạt nó vậy?

Nó ở đây đã năm hôm rồi, nói không biết gì về cuộc sống của Nam Cung Cẩm thì cũng không phải.

Hấn rất sạch sẽ, phòng ngủ của hấn ngày nào cũng quét dọn ít nhất ba lần, theo đó, mỗi sáu canh giờ nó phải tắm một lần, đây còn là phúc lợi do ông bác sĩ thú y đó giành lại giúp nó, ông ta bảo là tắm mèo nhiều lần sẽ khiến nó nhiễm bệnh, nó mới thoát khỏi cơn ác mộng cách một canh giờ tắm một lần.

Hấn rất rảnh, mỗi ngày đều rảnh rang lẫn quần trong phủ, ngoại trừ ngủ thì là xem sổ sách, còn không thì chọc phá nó.

Hấn là tên tán gia bại sản, trên tường treo đầy những bút tích của các danh nhân nổi tiếng các triều đại, bị nó dùng chân đạp lên, hấn chẳng nhịu mảy lông một cái, bèn sai người hầu đổi một bức khác.

Còn cả quần áo của hắn, thì ra mỗi ngày hắn đều mặc một bộ...và hắn chỉ có áo màu trắng, gấm lụa màu trắng và tơ tằm màu trắng, thật là phong cách kỳ lạ.

Nhưng hắn rất thần bí....vì, chỉ có nó mới biết, hắn là người biết võ công, dường như hắn cố ý giấu nhẹm, không muốn để ai biết. Tại sao hắn phải giấu giếm? Nó nghĩ đến điên đầu! Một con mèo như nó, nghĩ nhiều thế để làm gì nhỉ?

Ôn Tâm rầu rĩ liếc nhìn mọi thứ trong phòng, chợt ánh mắt nó lấp lánh luồng sáng rực rỡ, đôi môi nhỏ xịu tự dưng vênh lên đầy ẩn ý.

Làm gì thì làm cũng không được chịu lỗ, có thù không báo thì chết cũng lỗ!

Bingo, kẻ hoạch phục thù A, bắt đầu!

Ôn Tâm nhảy lên chiếc giường to bằng phẳng, bắt đầu hành động phá hoại của nó, ta nhảy, ta đập, ta cố sức giẫm, dùng hết sức nhảy mạnh trên giường hắn, để lại những nếp nhăn to nhỏ trên giường hắn.

Năm phút sau, Ôn Tâm thở hổn hển nhảy xuống giường, thương thức thành quả của mình, ừm, cũng tạm tạm, nhưng trông có vẻ chưa đủ loạn.

Ôn Tâm dùng răng cắn một góc mùng, gắng sức kéo xuống dưới, cho đến khi tấm mùng bị rơi xuống mặt đất, sau đó không ngừng nhảy lên giường, bắt đầu dùng vuốt cào xé gối và chăn mềm.

"Haha..." Thật khoan khoái, mài móng vuốt quả thực là cách tốt nhất để loại bỏ tế bào chết, và còn có thể....hehe...móc trúng rồi! Ôn Tâm kéo thẳng lên, cả tấm chăn lụa bị cuộn vào nhau.

"Meo..." Đây là chất liệu gì nhỉ....Trong tấm chăn này có phải là Hắc Tâm Cẩm không? Nụ cười càng gian ác, trái tim đen tối của Ôn Tâm, quyết tâm giải phẫu tấm chăn.

Dùng chiếc răng sắc nhọn cắn đứt sợi chỉ trên tấm chăn, móng vuốt thọt sâu vào trong chăn, khi bên trong lộ ra những sợi bông màu trắng, "Cũng may, không phải Hắc Tâm Cẩm..." Con mèo cố ý phá hoại đầy ác ý đó thăm nhủ.

Lôi những sợi bông ra, rải khắp giường, Ôn Tâm bắt đầu chơi trò đuổi bắt sợi bông len.

Nghe tiếng bình bịch vang lên, Liễu Nghị mở cửa phòng ra.

"Xảy ra chuyện gì vậy? " Y nhìn khắp phòng, trừ con mèo đó ra, tấm giường trắng muốt đưa từ trong cung ra đã không thành hình dạng, những sợi dây mùng bị tháo tung, tấm chăn bị xé vung vãi khắp nhà, xa xa nhìn vào, hết như một đồng rác.

Và giây phút này nó vẫn còn chê chưa đủ tan nát, nhảy lên chiếc bàn gỗ đàn có điêu khắc hoa, dưới cố ý phá hoại, một thứ trên bàn ngã tứ tung xuống đất, tách trà, ấm trà, những thứ bằng gốm bị vỡ nát cả, tan tành không chừa thứ gì.

Con mèo này chắc là vua phá hoại! Lại còn phá hoại đến cỡ này, y không phục nó cũng không được rồi. Và chiếc giường đó còn là do Thuần vương phi tặng thiếu gia, nó thật là to gan quá!

Ôn Tâm phớt nhìn Liễu Nghị, chẳng thèm đếm xỉa, tiếp tục phá hoại.

Nhìn bộ dạng hung hãn của nó, Liễu Nghị đành lắc đầu, thiếu gia chỉ để hộ vệ trông chừng nó, những việc dư thừa khác cấp dưới không thể quản cũng không quản nổi. Y nheo mắt nhìn những thứ vụn vặt dưới mặt đất, sắc mặt không vui quay lưng rời khỏi thư phòng.

"Chuyện gì thế? " Nam Cung Cẩm nheo mắt nhìn Liễu Nghị, thấy mặt y do dự, bèn hỏi.

Lúc này vừa nghe thấy tiếng động bên ngoài, Liễu Nghị xông ngay ra ngoài kiểm tra xem đã xảy ra việc gì. Sao xem cả nửa ngày trời, lúc về lại mặt hầm hầm thế? Điều khiến y cảm thấy ngạc nhiên chính là có ai to gan như vậy dám làm ồn trong Cẩm Lan Uyển của y?

"Còn ai khác ngoài Tiểu Bạch nữa. Nó đã làm hư giường và bàn ghế của người rồi, căn phòng rối tung cả lên. " Liễu Nghị tức giận nói. "Lại còn cố ý phá hoại những thứ thiếu gia bảo bồi nhất. "

"Thế à? " Nam Cung Cẩm cảm thấy buồn cười, khóe môi nhếch lên. Nhóc con này không dám nổi nóng trước mặt y, nhưng lại cả gan trút giận lên đồ đạc của y, quả khiến người ta vừa buồn cười vừa tức giận.

"Thiếu gia, chẳng lẽ người không tức giận? " Sao thiếu gia vẫn còn nở nụ cười?

"Có gì đáng giận chứ. " Y không để ý Liễu Nghị, lại cúi đầu đọc văn kiện trên bàn. Chẳng hiểu tại sao, y cảm thấy hành vi nó rất thú vị. Tức giận à? Trái lại, y hoàn toàn không có thứ cảm giác này.

"Nhưng...thuộc hạ không hiểu, sao hôm nay Tiểu Bạch lại làm những cử động thất thường này? "

Nam Cung Cẩm bụm miệng cười, nói: "Có thể là do trước đây ta đã làm một thực nghiệm nho nhỏ, đã chọc nó nổi giận rồi. "

"Ồ? Thiếu gia, thực nghiệm gì vậy? "

"Ta quăng một con nhện lên người nhóc con. Nó á một tiếng, nhảy lên ghế. "

"Sau đó thì sao? "

"Ta lại quăng một con gián lên người nó. Nó á hai tiếng, nhảy lên bàn. "

"Tiếp đến ? "

"Ta lại quăng một con chuột cho nó, nó nhảy thẳng lên người ta, sau đó cào nát áo của ta. "

"Kết luận là..."

"Ừm, nó hận còn chuột hơn. "

Theo tôi thì nó hận thiếu gia người thì có! Liễu Nghị trợn mắt, trong lòng thầm nhủ, chẳng trách Tiểu Bạch nổi giận như vậy.

"Thiếu gia..."

"Được rồi! Sai người đến phòng ngủ dọn dẹp sạch sẽ. " Nhìn bộ dạng y sắp sửa lải nhải, Nam Cung Cẩm ra lệnh gián đoạn ngay.

"Vâng. " Liễu Nghị nghiêng nghiêng răng, đành cung kính quay lưng ra ngoài.

Nhìn dáng lưng không cam lòng của Liễu Nghị, Nam Cung Cẩm không kìm nổi nụ cười khoái chí.

Bây giờ có nhóc con Tiểu Bạch thú vị này, sau này chắc là sẽ vui lắm đấy. Chỉ cần nghĩ tới tính nóng nảy của nó và cả tính nhát gan như chuột của nó, y đã thấy sảng khoái rồi.

Sau này khi y cảm thấy buồn chán, tìm nó sẽ không sai.

Y nhìn văn kiện trong tay, rồi lại liếc nhìn cánh cửa thông giữa thư phòng và phòng ngủ, rồi lại xem văn kiện. Chợt y bỏ văn kiện trong tay xuống, cảm thấy đi chọc phá nó xem ra sẽ lý thú hơn.

Y nở nụ cười gian gian, đứng dậy đi đến cánh cửa thông qua bên kia.

Sau một trận long trời lở đất, Ôn Tâm nhìn "hài cốt" dưới đất, tâm trạng phiền não ban đầu đã khá lên rất nhiều, và còn có cảm giác khoái chí sau trận trả đũa.

Hừ! Ai bảo tên biến thái đó giam cầm cô ở đây, cô không phá hoại chẳng phải sẽ có lỗi với bản thân lắm sao?

Ôn Tâm hài lòng vẫy vẫy đuôi, cuối cùng cô cũng thỏa mãn nhắm mắt lại. Tốt quá! Cuối cùng cô cũng có thể thư thả ngủ một giấc ngon rồi.

Vừa chìm đắm trong giấc mơ, Ôn Tâm chẳng hề để ý rằng có người bước vào, nhưng trong thoáng chốc, căn phòng trở lại diện mạo ban đầu, dường như trước đó chẳng hề xảy ra chuyện gì.

Nam Cung Cẩm bước vào phòng ngủ, bèn nhìn thấy siêu quậy đó đang nằm cuộn tròn ngủ ngon trong chăn, tốt số thật. Nô tỳ đang bày biện ly tách, nhanh nhẹn chuẩn bị bữa tối.

"Thiếu gia..."

"Ra ngoài cả đi. " Y hạ giọng.

"Vâng. "

Đôi mắt Nam Cung Cẩm vương một ánh cười, nhìn nhóc con đáng vẻ ngây thơ, bỗng nhiên sự ham chơi trỗi dậy trong lòng, len lén đi lại gần nó, khom người xuống, khẽ nắm lấy bàn chân đang che mắt của nó xuống, nó hoàn toàn không có phản ứng, thậm chí còn ngáy khò.

Y nhẹ nhàng chạm tai nó, hình như vì sợ nhột, nhóc con khép tai vào sau cái đầu nhỏ nhắn.

"Này, dậy đi, dậy ăn cơm nào. " Y túm chỏm lông sau cổ nó, kéo lên trên, nhóc con ngủ say như chết, không hề động đậy.

"Mèo lười. " Y trách yêu, kéo thẳng nó lên khỏi mặt đất, rồi nhẹ nhàng thả xuống, sau đó bắt đầu kéo kéo bàn chân nó.

"Này! Biến thái chết tiệt! Người lại muốn làm gì? " Cuối cùng Ôn Tâm không chịu nổi, mở to mắt ra, nhảy căng lên, trừng trừng nhìn y.

"Chúng ta đi ăn cơm, ăn cơm. " Y cười gian xảo.

Biến thái chết tiệt! Biến thái thôi tha! Biến thái kinh tởm!

Ôn Tâm vừa nhìn bát canh cá trộn cơm vừa hung hãn trù ẻo, sau đó Nam Cung Cẩm ngồi đối diện đang hưởng thụ mỹ vị trên bàn. Ôn Tâm dùng vuốt lông bát về trước mặt y.

"Meo! " Bắt nó ăn thứ này à? Trước kia hân không nhỏ nhen như vậy.

Nó kêu meo meo phẫn nộ. Nam Cung Cẩm nhìn bát cơm rồi tiếp tục hưởng thụ mỹ vị của y. Ôn Tâm giận dữ, phạch một tiếng muốn bay tới cào xước mặt tên khốn này.

"Meo meo!" Nó muốn ăn cá! Sớm đã bị phủ Nam Cung nuôi đến kén ăn, Ôn Tâm kiên quyết phải ăn cá cho bằng được.

Nam Cung Cẩm nhắm nháp canh cá trộn cơm, bảo: "Mùi vị không tồi, sao mi không ăn? "

"Meo! " Nó muốn ăn cá, không cảm canh cá trộn cơm. Ôn Tâm kêu to kháng nghị.

Sớm nhận thấy sự kháng nghị của nhóc con, Nam Cung Cẩm vĩnh viễn môi cười to, "Vậy thì từ nay về sau phải biết nghe lời ta. " Y muốn vỗ đầu Ôn Tâm, Ôn Tâm né ra, vỗ không trúng. Nam Cung Cẩm hất tay, nhún nhún vai. "Nếu mi đã không nghe lời ta, thì mi không có cá ăn. " Hiển nhiên, y lấy đó làm mối như uy hiếp nó.

Đừng tưởng cô sẽ chịu sự uy hiếp của hân!

Cô là người, chẳng qua vận may không tốt, bị mèo đen hãm hại nên chui vào thân mèo này, nếu không có sao cô phải nhẫn nhịn sự đối đãi này, còn phải bắt cô làm thú cưng nghe lời chủ, cô tất nhiên không chịu.

Nhưng hiện giờ bụng cô đói thật, làm sao đây? Chi bằng——Trộm?!

Nghĩ là hành động ngay, cô nhanh chóng nhảy lên, cắp lấy con cá chung trong đĩa hân rồi bỏ trốn.

"Đợi đã! Con miêu tặc này, ta đã huấn luyện mi làm tên trộm từ lúc này nhỉ? "

Nam Cung Cẩm thi triển khinh công tóm nó lại, phát hiện nó vẫn sống chết cắn chặt con cá chung, đáng vẻ thật sự khiến y dở khóc dở cười.

Y muốn lấy con cá chung trong miệng nó, thấy nó cắn chặt không buông, lắc đầu nguầy nguậy, lại còn giơ vuốt cào y, bây giờ y không thể không dạy dỗ nó, vì thế y đưa tay vỗ vào mõng nó, tai nó lập tức cúp lại, rồi kêu meo meo mãi, còn con cá chung tất nhiên cũng rơi xuống đất.

Ôn Tâm trừng mắt nhìn hân kêu meo meo, "Đáng ghét, tại người cả! Hại cá chung của ta rơi xuống đất, oa...con cá chung đáng yêu của ta...."

Nam Cung Cẩm chột cười to, lớn thế này y vẫn chưa thấy con mèo nào thông minh như nó, vui thật!

"Người đâu?" Y gọi người hầu, "Người đến nhà bếp dọn sạch tất cả cá và thịt chuẩn bị cho Tiểu Bạch, bảo với đầu bếp, những hôm này Tiểu Bạch ăn chay. "

"Vâng. " Người hầu nhận lệnh rồi khỏi.

"Xem mi sẽ như thế nào. " Nam Cung Cẩm đắc ý cười.

Hứ! Ôn Tâm ngoảnh mặt đi, bộ dạng hệt như đang nói: Xem người làm gì được ta.

...

Vài ngày sau ...

"Nhóc con không muốn ăn thật à? " Nam Cung Cẩm cố ý gấp miếng thịt cá đang đưa trước mặt Ôn Tâm.

Ôn Tâm đang cúi đầu cụp tai chợt ngửi thấy mùi thơm của thịt cá.

Cô nuốt nước bọt, vừa nhảy vồ lên thì nhận thấy miếng cá đã bay mất, trước mặt xuất hiện nụ cười gian xảo của Nam Cung Cẩm. Dù tại tên tội tộ này, cô đã mấy ngày không ăn thịt rồi, mỗi ngày chỉ toàn ăn cháo và cháo, cả sữa bò cũng không cho.

"Meo! " Ôn Tâm không cam tâm đứng thẳng lên, giơ vuốt bắt lấy miếng cá, miếng cá khi nhích lên, khi thụt xuống, lần nào gần bắt được thì miếng cá lại bay lên cao, Ôn Tâm nhìn đến hoa cả mắt, chóng cả mặt.

Nó muốn ăn cá, Nam Cung Cẩm không cho nó ăn, nó có thể không ăn, nhưng khi nó ngửi thấy mùi thơm của cá, cả người khó chịu cả lên, đơn thuần là phản ứng bản năng của cơ thể, có một sự kích động nhất định phải ăn thịt cá. Phù! Cô không thể kìm nén nổi rồi! Mèo thích nhất ăn cá mà, làm gì có mèo nào không ăn cá.

"Meo eo..." Ôn Tâm không ăn được cá rất không cam lòng và bất lực, thử nhảy cao hơn để vớ lấy miếng thịt, nhưng Nam Cung Cẩm rất xấu xa, càng cố ý kéo miếng thịt lên cao hơn.

"Nhóc con nhảy cao hơn nữa thì ta sẽ cho mi ăn thịt cá! " Nam Cung Cẩm cười ha hả, nhìn nhóc con hấp tấp nhảy lên nhảy xuống, đáng vẻ đáng yêu khiến y ôm bụng cười to.

Đáng yêu quá đi mất!

Nam Cung Cẩm từ từ để miếng thịt thấp hơn, "nhóc con, nhảy cao một tí nữa! " Y bắt chợt đưa miếng thịt bay ngang mặt Ôn Tâm, Ôn Tâm tập trung tinh thần đưa vuốt ra ngay, hai vuốt ôm lấy chiếc đĩa, chiếc đĩa dính dầu rất trơn, vuốt nó không bám đĩa được, từ từ tuột xuống.

"Ồ, suýt tí nữa là mi đã lấy được rồi! " Nam Cung Cẩm cười to.

"Meo." Ôn Tâm nhìn chằm chằm đôi đĩa, con mắt di chuyển theo sự xoay chuyển của đĩa, tìm cơ ra tay. Bên trong nín một hơi, bên ngoài đánh cái rắm. Lần này cô nhất định sẽ có thể ăn được cá.

Ôn Tâm bò xuống, chăm chú nhìn hương đi của đôi đĩa, bình tĩnh lặng lẽ ứng phó với Nam Cung Cẩm xảo quyết.

"Vô ích thôi, mi không ăn được đâu, haha.." Nam Cung Cẩm kéo đĩa ra trước rồi thụt lại phía sau, lặp đi lặp lại 4,5 lần, mỗi lần Ôn Tâm vồ đến đều khiến đĩa bị trượt mất.

"Meo..." Ôn Tâm bị hấn làm nổi đóa, hai mắt lộ sát khí, chiếc đuôi duỗi thẳng ra.

"Được rồi, được rồi! "

Nam Cung Cẩm thấy tình hình thuận lợi thì bắt đầu ngừng tay, cười gian xảo bùng đĩa nhỏ, gấp một miếng thịt vào đĩa đẩy tới trước mặt nó. Nhóc con đã bị y chọc phá rất đáng thương, y không muốn nó tức đến ngất, nếu không....lát nữa vuốt đó có thể sẽ vồ lên mặt y, con mèo nổi điên rất đáng sợ đấy.

"Bây giờ thì hết giận rồi chứ? " Y sờ Ôn Tâm đang mừng rỡ ăn thịt cá và nói.

Hết giận mới lạ! Đem cô ra đùa như một con ngốc! Nguyên tắc của cô là: Người không phạm ta, ta không phạm người; nếu người phạm ta thì ta sẽ giận....

Cặp mắt hai màu xanh lam và lục bích trùng trùng ngược lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đang cười híp lại của Nam Cung Cẩm. Lửa giận bùng cháy sáng rực như ngàn sao lấp lánh, chớp chớp hết như biết nói chuyện, tất cả ánh nhìn của y đã hoàn toàn bị thu hút..... Nam Cung Cẩm kịp thời định thần, lắc đầu. Phải chi...nó là con người thì tốt biết mấy? Ý nghĩ kỳ lạ lóe lên trong đầu y.

"Meo. "

"Ăn xong rồi à? " Nam Cung Cẩm dọn chiếc đĩa sang một bên, nhìn nhóc con dùng bàn tay mềm mại lau mặt, cọ rửa sạch sẽ nước canh dính trên mặt, động tác vừa nhẹ nhàng vừa đáng yêu đến lạ lùng, "Mi thật là đáng yêu quá! " Chụt một tiếng hôn lên đỉnh đầu Ôn Tâm.

Ôn Tâm bỗng dưng như bị khờ dại.

Tên biến thái hôn...hôn nó rồi?!

Ôn Tâm vẫn còn đang ngây người bỗng chốc lại bị Nam Cung Cẩm hôn trộm một cái.

Sầm sờ kìa! Ôn Tâm giơ vuốt lên, xoẹt xoẹt, bỗng nghe thấy ——

"Nhóc con, sao mi lại cào mặt ta? " Chưa kịp đề phòng, trên mặt dính năm vệt móng mèo, Nam Cung Cẩm bùm lại đau đớn kêu lên.

Ôn Tâm gào khóc.

Nó lại bị tên biến thái chết tiệt hôn rồi!

Trời ơi!!!

"Cẩn thận! Suyt, khề nào! " Ôn Tâm mê mê man man cảm giác cơ thể mình bị ai đó dịch chuyển, nghe thấy tiếng bước chân "bịch bịch bịch bịch", lúc nặng, lúc nhẹ, dường như có nhiều người đi lại bên cạnh cô, chỉ sau một chốc, lại hồi phục sự bình yên.

Cái quái gì thế?

Sau khi con muỗi chích bạn thì bạn sẽ rất tức tối, nhưng giận hơn nữa là nó chích bạn, bạn lại không bắt được nó!

Tên biến thái chết tiệt lại đang giờ trò gì thế?

Ôn Tâm dụi dụi mắt, bò dậy nhìn khắp, đây không phải là phòng ngủ Nam Cung Cẩm, gian phòng to lớn, ánh sáng mờ nhạt, trống trải hoang vu, một mùi khai nước tiểu bốc

lên kèm với mùi thức ăn thối rữa, cái mùi quen quá...lập tức một cảm giác không lành trở dậy trong đầu cô.

Tên biến thái chết tiệt lại định chơi trò gì nữa?

"Grừ!..." Một tiếng gầm gừ chấn động bên tai đã phá tan sự yên ắng dị thường trong phòng, giống như tiếng sét nổ sầm bên tai, cả gian phòng dường như rung động cả lên.

Ôn Tâm bị dọa chết khiếp, đồng tử bỗng nhiên mở to gấp mấy lần, ánh mắt toát lên nỗi kinh sợ không sao giấu nổi. Cô toàn thân run rẩy quay ra sau, quả nhiên! Quả nhiên là con cạp to trong Cầm Thú Uyên!

Nam Cung Cầm! Ta trù ẻo mi đến chết!

"Haha....." Lúc đó, phảng phất cảm nhận ra, Nam Cung Cầm lại cười lên.

"Thiếu gia, người cười gì thế? "

Vừa bước vào "Cầm Thú Uyên", từ xa Liễu Nghị đã nhìn thấy thiếu gia vận chiếc áo tơ tằm màu trắng tảo nhả ngời trên chiếc ghế mây trong sân, ánh nắng màu vàng kim chiếu rọi lên người y, nụ cười đẹp như tranh dường như mang chút tình nghịch hiểm thấy.

"Suyt! Người nói khê thôi! " Nam Cung Cầm hơi nghiêng đầu lại, nét mặt thần bí.

"Thiếu gia, người không ở thư phòng ra đây làm gì? " Liễu Nghị hạ thấp giọng, tỏ ra ngạc nhiên. Bỗng nhiên, gian phòng biệt lập phát ra tiếng gầm gừ hỗn loạn của loài động vật nào đó, Liễu Nghị hốt hoảng hỏi: "Tại sao Tiểu Hồ lại hét thảm thiết vậy? Thiếu gia, người đã làm gì rồi? "

"Chẳng có gì cả, ta chỉ quăng nhóc con vào trong đó thôi. "

"Sao cơ?! Thiếu gia sao người lại dọa Tiểu Hồ, rõ ràng người biết Tiểu Hồ nó...."

Nô tỳ đứng một bên nghe xong đều bàng hoàng sửng sốt, tại sao giữa một con cạp và một con mèo, Liễu Nghị lại lo lắng cho con cạp nhỉ?

Thật ra chuyện này rất dài dòng, có lẽ trong phủ này chỉ một mình Liễu Nghị là hiểu rõ nhất sở thích kỳ quặc của Nam Cung Cầm. Đừng tưởng cạp là loài động vật hung hãn tàn bạo, Tiểu Hồ này là con cạp trắng thiếu gia bắt được trong một lần hứng chí đi săn, khác với những con cạp khác, tính tình nó ôn hòa, cực kỳ nhát gan, lại còn là động vật ăn chay, thiếu gia thấy nó đặc biệt nên đem về sưu tầm.

Bình thường thiếu gia nhốt Tiểu Hồ trong căn phòng độc lập, chỉ cần có chút xao động nho nhỏ, nó cũng sẽ gầm grừ thét lên, bọn a hoàng đều sợ hãi không dám đến gần, thật ra đây đều là biểu hiện sợ hãi cùng cực của nó mà thôi.

"Ta đương nhiên biết Tiểu Hồ nhát gan rồi, người nhìn mặt ta đi. " Khóe môi Nam Cung Cầm dấy lên một nụ cười, cố tình xoay mặt bên phải của mình xích lại gần Liễu Nghị, nhìn phớt qua thì thấy nó vẫn đẹp hoàn hảo không điểm tì vết, nhưng nhìn kỹ thì có thể thấy một dấu vết bị mèo con cào xước.

"Ta chẳng qua là muốn hù dọa nhóc con, xem sau này nó còn dám cào trầy mặt ta nữa không."

"Thiếu gia, người đang trả đũa đấy à? " Liễu Nghị tức cười, lắc lắc đầu. Từ sau khi

giữ Tiểu Bạch bên cạnh thiếu gia, thật sự thiếu gia thay đổi không ít, lại còn có lúc hết như trẻ con thế này.

"Người trông ta có vẻ giống những kẻ tâm địa hẹp hòi thế sao? "

"Tôi....." Liễu Nghị vốn định cười bảo là "giống", nhưng nhìn thấy ánh mắt thiếu gia dần chuyển màu, đành nén trở lại vào cuống họng. Thôi! Kết quả thiếu gia vẫn là thiếu gia, không nói đùa được!

Bỗng dưng, trong phòng chỉ còn lại tiếng cộp gầm, chẳng còn tiếng mèo kêu.

"Thiếu gia, người nói có khi nào đã xảy ra chuyện rồi không? " Liễu Nghị lo âu nói: "Tuy Tiểu Hồ không nguy hiểm, nhưng dù sao nó cũng là con cộp, không phải con chuột, gầm to vài tiếng cũng đủ dọa người ta khiếp đảm, huống hồ đó chỉ là con mèo, Tiểu Bạch có khi nào"

"Sao người không nói sớm! " Sắc mặt Nam Cung Cẩm biến đổi ngay, vội vàng chạy thẳng vào trong.

...

"Meo....meo" nước mắt chảy ròng từ đôi mắt màu xanh lá và xanh lam, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa ngay tức khắc đầm đìa những vết nước mắt, Ôn Tâm khóc rất đáng thương.

Từ nhỏ đến lớn, mọi người đều thương cô, chiều cô, chẳng ai nỡ nặng nề với cô. Chỉ có tên này cứ hay chọc giận cô, đùa cợt cô, hiếp đáp cô, hại cô bị con cộp dọa đến

"tè trong quần", lại còn ngất xỉu. Lần này cô chẳng còn mặt mũi gì nữa, mất hết mặt rồi. Nếu để người khác biết cô là người chứ không phải mèo thì cô cũng chẳng còn mặt mũi nào sống tiếp nữa!

"Van xin mi đừng khóc nữa! " Nam Cung Cẩm đau đầu nhìn mèo con cứ khóc mãi không thôi. Trời ạ, rốt cục y đã nuôi con mèo gì thế này? Mèo nhà người ta có bao giờ khóc đến nỗi đầm đìa nước mắt như vậy không? Sao y không một chương đánh chết nó cho rồi, lại còn để mặc nó làm càn thế này!

"Meo meo meo! " Ta cứ khóc đấy, sao nào?

Ôn Tâm vênh mày lên, khóc tiếng mèo thật to. Dù sao danh dự cô đã hủy hoại hết rồi, cô cũng chẳng muốn sống nữa, chẳng cần báo thù nữa, chết quách đi cho xong, như thế còn có thể sớm đầu thai làm người. Nghĩ như vậy cô càng khóc càng to, suýt tý thì màng nhĩ của y cũng bị thủng rồi.

"Đừng khóc mà! Này! Mi còn khóc nữa à! " Nam Cung Cẩm hét cách, cúi người xuống vừa đưa tay áo lau nước mắt cho nó, vừa nói những lời ngon ngọt an ủi, nhưng nước mắt của nó vẫn cứ như nước mưa, tí tách tí tách rơi.

"Ồn quá đi! " Nam Cung Cẩm chỉ tay, nhấn thẳng vào huyệt cam của nó. "Bây giờ xem mi khóc lóc gì nữa." Y nhìn nó dí dỏm đùa.

Tuy nhìn nó rơi nước mắt, lòng y bỗng thấy xôn xao lạ thường, nhưng điểm huyệt

câm của nó, chắc là có thể ngăn nó làm càn tiếp.

Ôn Tâm không cam lòng trừng mắt nhìn y. Chợt nhận ra, y điểm huyết câm của cô chứ có điểm những huyết khác đâu, nhân lúc hấn đang đắc chí, cô bay nhanh vồ vào tay hấn, dùng hết sức cắn thật mạnh, khi cảm giác được mùi tanh của máu, cô thờ thần quên cả việc thả ra.

"Nhóc con, hết giận rồi chứ. " Nam Cung Cẩm cười miễn cưỡng.

Hứ! Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Ôn Tâm lại giơ vuốt phải muốn vồ vào mặt y.

Ngờ đâu sự hung hãn vừa thoáng hiện trong mắt nó, đã bị y bắt gặp, y giơ một tay không chế hành động của nó, nhanh chóng điểm những huyết đạo khác của nó.

"Mi thật không ngoan! Ta đã để mi cắn rồi, còn ép ta phải điểm cả huyết đạo toàn thân cho mi không cử động được mới vừa lòng à? " Y cười than thở, lắc lắc đầu, chưa bao giờ nhìn thấy con mèo ngang ngạnh càn quấy với chủ nhân như thế, "Được rồi, được rồi, đừng giận nữa. " Nói xong, y bèn giải huyết đạo trên người nó.

Ra tay trước cũng gặp tai ương, ra tay sau lại càng thảm hại hơn.

Tự nhận thấy đấu không lại Nam Cung Cẩm, Ôn Tâm mất tinh thần hoàn toàn, cúi thấp đầu, quay lưng chui vào ổ mèo, lấy chân trùm kín cả người lại. Tắm chân không dày lắm nên có thể nhìn thấy cơ thể nó đang run rẩy, những tiếng khóc nức đáng thương và xót xa cõi lòng.

Nhìn đáng vẻ nó như vậy, Nam Cung Cẩm bỗng dưng cảm thấy khó chịu, y đi lên ôm nhóc con vào lòng, khẽ giọng nói: "Là ta đã sai rồi còn chưa chịu sao? Sau này ta sẽ không bắt nạt mi nữa, ta hứa. "

"Meo eo. " Ôn Tâm ngẩng gương mặt ướt đầm lên, đôi mắt xanh lóng lánh một cách kỳ dị bởi những giọt lệ ấy nhìn thẳng Nam Cung Cẩm, lóe lên tia sáng khiến lòng y rung động. Thực ra Ôn Tâm rất muốn đẩy hấn ra, nhưng lại cảm thấy lạnh, đành bỏ mặc cho hấn ôm lấy, sau cùng nhục chí chui cả thân mèo vào trong ổ mèo.

Dễ chịu lắm. Tuy cảm giác hấn mang lại cho người khác rất đáng ghét, nhưng ối đầu trong lòng ngực chắc nịt cơ bắp của hấn, cảm nhận những luồng hơi ấm nóng bỗng không ngừng truyền ra từ người hấn, cuối cùng Ôn Tâm cũng lột bỏ lớp phòng bị sau cùng, không dằn co mà cứ để hấn ôm lấy cô.

"Nhóc con....." Nam Cung Cẩm yêu chiều nhìn con vật bé bỏng trong lòng, bất giác khẽ làm bầm, y có một thứ cảm xúc kỳ lạ mà bản thân cũng không hiểu nổi đối với một con mèo, loạn mắt rồi, không cư xử với con mèo như một con mèo, mà là....mà là....gì?

Có lẽ đã thả lỏng tâm trạng căng thẳng, tháo bỏ lớp phòng ngự cuối cùng nên đầu óc Ôn Tâm bỗng nhiên mê mẩn, có cảm giác rất buồn ngủ. Dày vò cả ngày, cô mệt đến sắp chết rồi, từ từ bước vào giấc ngủ say.

"Ta đang ở đâu? "

Ôn Tâm từ từ bước lên trước, đi ra khỏi vùng trắng xóa như khói mù dày đặc, dọc

đường đi vẫn đang trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, tất cả những thứ phát sáng đều bỗng hiện lên những quầng sáng chói lọi trong mắt cô, trôi lơ lửng phân tán xung quanh cô.

Một tiếng kêu khê, ờ....xa xa có một vòng tròn đỏ rất sáng kéo theo chiếc đuôi đang bay về phía cô, cô ngược đầu lên, quầng sáng ngừng lại giữa không trung ấy biến thành một con mèo đen, xung quanh nó có những vòng sáng bao bọc, hình thành một lớp màng bảo vệ.

"Thế nào rồi Ôn Tâm, cuộc sống vẫn tốt chứ? " Mèo đen tự cười khê khê.

Nhìn thấy "kẻ thù" lòng bức tức, cô nhận ra ngay chính là thủ phạm khiến cô trở thành súc sinh ở thời cổ đại, "Mèo đen chết tiệt! Người còn cả gan đứng trước mặt ta à!"

Nghĩ đến mình bị Nam Cung Cẩm đùa cợt như món đồ chơi, Ôn Tâm tức không tả xiết, "Giống loài động vật đang giảm thiểu, loài người đang gia tăng à? Tại sao lại bắt ta trở thành động vật? Hôm nay ta nhất định phải đập người một trận ra trò!! "

Ôn Tâm giơ căng tay ra, không ngừng nhảy lên, muốn vớ lấy thứ xấu xa ngay trước mắt, miệng không ngừng la mắng.

"Khoan khoan đã!! " Mèo đen vội vàng né sang trái né sang phải. Thà đắc tội tiểu nhân, chớ đắc tội đàn bà, quả thật là một chân lý. "Cô có thể biến thành người rồi! "

"Hả? " Ôn Tâm ngừng động tác, nhưn mày.

"Hehe, " Mèo đen cười, "Lần này ta đã hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ Tử thần đại nhân giao phó, cũng nhờ hồng phúc của cô. Tử thần đại nhân thăng chức cho ta, giờ ta không còn là sứ giả câu hồn thập hên nữa rồi. Trăng tròn đêm nay chính là ngày năng lực của ta mạnh nhất, nên ta cất công đến tìm cô, để bù đắp tổn thất của cô, ta quyết định để cô có được năng lực biến hình! "

Biến hình? Từ này nghe chói tai quá, "Hừ! Người coi ta là siêu nhân hả? Biến thân? Xỏ ta à?! "

"Không phải! Cô nghe ta nói đã. " Mèo vội giải thích, "những điều làm được ta đã làm cả rồi, rất nhiều việc ta không tiện tiết lộ với cô, thiên cơ bất khả lộ, nói nhiều không ích lợi cho cô đâu. "

"Thiên cơ? Hừ! Máy tay thầy bói lừa đảo cũng hay nói mấy từ này."

"Ôn Tâm cô phải tin ta, ta không hại cô đâu! "

Không có mới lạ!

"Nói đi! Biến hình thế nào? "

"Thế này nhé, đêm trăng rằm, cơ thể cơ tự khắc nảy sinh biến hóa, cô sẽ có lại dung mạo ban đầu của mình, cũng chính là sự hiện hữu thân phận con người, nhưng qua 12 canh giờ thì sẽ biến lại thành mèo. "

"12 canh giờ, tức là 1 ngày? "

"1 ngày. "

"Chỉ có 1 ngày? "

"Chỉ có 1 ngày. "

"Làm cái quái gì thế này! Biến như vậy không biến còn hơn! " Ôn Tâm giận dữ la lên.

"Năng lực của ta có hạn mà...." Mèo đen tỏ ra vô tội nhìn cô.

Cô không muốn làm một con mèo! Cô chỉ có 1 ngày làm người, chẳng lẽ phải ở trong cơ thể mèo suốt đời....nghĩ tới đó, trong lòng Ôn Tâm bèn rên rỉ, không, cô không muốn làm mèo suốt đời, cô vẫn chưa có quen bạn trai, còn nhiều thứ chưa nếm trải, nói thế nào cô cũng không chịu làm một con mèo.

...

Đầu óc Ôn Tâm quay cuồng, vờ giận dữ trừng mắt, "Ôi! Oai phong rồi! Thằng chức rồi nên bày đặt lên mặt, đừng quên ân nhân cứu mạng ta vẫn còn phải chịu khổ chốn dân gian đây. Dù sao ta cũng đành chịu thôi, một mạng mèo hèn, chết rồi không chừng có thể gặp tử thần, người nhắm xem có khi nào ta bất cẩn nói sai điều gì trước mặt ông ta không? Người nói đi, ta phải làm thế nào mới trở thành người được? "

"Việc này, việc này, đã nói rồi, thiên cơ bất khả lộ, " mèo đen ậm ừ nửa ngày, nhìn nét mặt Ôn Tâm ngày càng u ám, sợ rằng cô sẽ nổi điên, vội vàng nói ngay, "Nhưng ta có thể cho cô một chỉ thị nho nhỏ: chỉ cần cô tìm được một thứ nối liền vận mạng của cô, khiến cô trói chặt với thời đại đó thì cô sẽ triệt để biến trở lại thành hình dạng con người. "

"Thật à? "

"Vâng vâng vâng, bà cô của ta, ta nào dám gạt cô. " Mèo đen gật đầu lia lịa, trong lòng không ngừng trách than, cảm giác bị người ta nắm đuôi thật chẳng dễ chịu tí nào cả.

"Ta tạm tin ngươi 1 lần. " Ôn Tâm trợn mắt nhìn nó, miễn cưỡng chấp nhận.

"Được rồi, vậy nhé, ta đi đây. " Mèo đen lau mồ hôi trên trán, quay đầu liếc nhìn Ôn Tâm rồi vèo một tiếng bay vút như đang tháo chạy thoát thân.

"Này! Này! " Ôn Tâm la to một tiếng, sau đó choàng tỉnh.

Thì ra chỉ là một giấc mơ, nhưng những điều trong mơ hiện ra rõ mồn một, đây có phải là thật không? Cô không biết, nhưng cô vẫn tràn đầy hy vọng về đêm trăng tròn của tháng sau.

Có lẽ do buổi sáng ngủ nhiều quá, cũng có lẽ do đồng hồ sinh lý của mèo, nó bây giờ còn tỉnh táo hơn ban sáng. Cô ngủ không được, mở mắt nhìn đông nhìn tây.

Mà ưu điểm tuyệt nhất của mèo chính là khả năng nhìn trong bóng tối của nó, ban đêm đối với nó chẳng là gì cả.

Một tiếng thở khê khàng vang bên tai cô, cô quay đầu lại, nét mặt kinh hãi khi phát hiện Nam Cung Cẩm lại đang nằm bên cạnh cô.

Không phải chứ! Cô nằm trên giường của hắn?! Chẳng phải hắn vốn rất ghét việc cô leo lên giường hắn sao?

Ôn Tâm dùng vuốt thử chạm nhẹ lên mặt hấn, nhìn thấy khoe môi vẫn còn treo lủng lẳng một nụ cười, đôi mắt khép chặt, dường như đang ngủ say. Ngũ quan tuyệt mỹ trở nên ôn dịu và thả lỏng hơn ngày thường. Đôi mày vừa đen vừa đậm đuôi thẳng, làn mi dài dài như hình cung của cánh quạt bao phủ khoe mắt.

Lúc ngủ yên, hấn thuần khiết như một đứa bé sơ sinh, trông đáng vẻ thật vô hại đối với động vật. Tại sao khi mở mắt ra thì biến dạng hết nhĩ? Có lẽ là do cặp mắt hấn không được, gian xảo tà ác, nhưng khi hấn cười thì cũng không tệ lắm.....

Sao thế này, sao tim cô bỗng đập dữ dội vậy? Thật là....kỳ lạ quá đi.....

Chờ đã, chẳng lẽ cô đã thích hấn à?

Ôn Tâm bỗng nhảy khỏi giường, nhận thức này khiến cô bản thân cả người, cô lắc đầu quây quậy.

Không! Tuyệt đối không thể! Cô đâu phải người mắc bệnh thích bị ngược đãi, làm sao có thể thích tên biến thái này nhĩ? Dù rằng tên biến thái rất đẹp trai, nhưng đẹp trai thì được quái gì nào! Cuối cùng cũng bị con chột nuốt mất! (*Đẹp trai tiếng Hán dùng từ Soái. Soái: chủ soái trong cờ tướng.*) Đúng! Nhiệm vụ cấp bách bây giờ là tìm cách trở lại thành hình người chứ không phải ngồi suy nghĩ vớ vẩn ở đây.

Đúng! Không sai.

Ôn Tâm thầm trấn an trong lòng, ngược đầu nhìn bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, lòng băn khoăn: Thứ ràng buộc sâu sắc nhất trong lời nói của con mèo đen, rốt cuộc là gì nhĩ?

Á! Sao băng!

Bỗng dưng, giữa bầu trời đêm, sao băng xẹt ngang tạo thành đường cong màu vàng kim sáng chói rực rỡ.

Ôn Tâm nhanh nhảy lên cửa sổ, mười vuốt chấp lại, nhắm mắt cầu nguyện với ngôi sao. Không phải cô tin tưởng nó hoàn toàn, mà là dù sao cũng miễn phí, với lại cũng chẳng có chứng cứ chứng minh nó không linh nghiệm.

Chương 5 : Một ngày thành người

Gió xuân thổi qua, vừa mang chút ẩm áp vừa mang chút hơi lạnh, ánh mặt trời chan hòa, những tia sáng chói lọi khẽ phớt qua, lười nhác soi lên những cành cây, trên cành cây cũng có một con mèo trắng biếng nhác há to mồm ngáp, nằm bẹp xuống thân cây chìm vào giấc ngủ.

Cành cây vươn dài vào tận trong phòng, một bàn giấy, một chiếc ghế, Nam Cung Cẩm đang phấn đấu trong một đồng hồ sách trên bàn, từng đốm sáng xuyên qua cành cây rơi vào bên cửa sổ, phản chiếu lên gương mặt cương nghị của y. Khoảng một canh giờ sau, y mới đứng dậy, thư thả vươn vươn vai, sau đó đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói với con mèo lười: "Nhóc con, xuống đây đi, ta xong rồi. "

Con mèo trắng từ từ mở mắt ra, bò khỏi cành cây, rữ rữ đôi tai, sau đó lại rữ rữ chiếc đuôi, nhảy thẳng ra phía trước vọt lên trên bàn sách.

Họ đã cư xử với nhau theo cách này, rốt cuộc có gọi là một bắt đầu mới không nhỉ?

Ôn Tâm đang sống trong thân mèo đã trải qua những ngày tháng bình yên vô sự với Nam Cung Cẩm, hẳn đã không còn bất nạt cô như trước kia nữa, mỗi ngày cùng vào cùng ra cùng ăn cùng ngủ, chỉ không có tự do thôi, lại chẳng thể trò chuyện với Nam Cung Cẩm.

Người có phiền não của người, mèo có phiền não của mèo, nhưng nửa người nửa mèo như cô mới là đau khổ nhất.

"Nhóc con. "

Nam Cung Cẩm đi theo sau Ôn Tâm, Ôn Tâm đi tới trước ngưỡng cửa, nhấc hai vuốt trước bám lấy bậc cửa, hai chân sau dùng hết sức bò lên. Bậc cửa này cũng cao thật, cao gấp đôi bậc cửa trong phòng ngủ cô, ra vào thật bất tiện, nếu có một đôi chân như con người thì tốt biết mấy, chỉ bước là đã qua rồi. Ôn Tâm than trách vì phải phí sức bước qua bậc cửa, Nam Cung Cẩm vội xách cần cẩu của nó, cần thận đặt nó ra bên ngoài cửa.

Ôn Tâm liếc hẳn, quay đầu đi thẳng về phía trước.

"Nhóc con, bây giờ chúng ta đi đâu nhỉ? " Nam Cung Cẩm tự lẩm bẩm nói: "Có muốn ta dắt ngươi đi chơi không? "

Không cần. Ôn Tâm lắc đầu từ chối.

"Tiểu Bạch! " Nam Cung Cẩm đã hạ mình rất thấp rồi, có thể nói y là chủ nhân đáng thương nhất từ trước đến nay, phải hạ mình nhẹ nhàng với một con mèo.

"Meo! " Ôn Tâm lập tức dừng bước, đột nhiên quay người lại, lông dựng đứng, ngẩng mắt trừng trừng nhìn Nam Cung Cẩm, Nam Cung Cẩm cúi xuống nhìn nhóc con đang cho rằng mình rất có khí thế.

Nam Cung Cẩm cười, cảm thấy bộ dạng nhóc con bây giờ chỉ có thể dùng từ đáng yêu để hình dung. Đôi mắt màu xanh vẫn thần thái sáng chói, đôi tai nhỏ nhún ve vẩy vài cái,

mồm ngoác ra, chiếc răng nhanh trắng sáng dễ thương cực kỳ, y cố tình đưa ngón tay ra, nhóc con mở miệng ra là cắn ngay, sức cắn không mạnh, y không đau lắm nhưng trên ngón tay lại có cảm giác tê dại.

"Mi thật đáng yêu hết sức, nào, để ta bế một tí. " Nam Cung Cẩm liền đưa hai tay ra đòi bế cô.

Nghe từ bế, Ôn Tâm sợ đến giật lùi ra sau ngay.

Hắn, rốt cuộc có xem cô là một sinh vật có ý thức tự chủ không vậy?

"Nhóc con, để ta bế một tí có mất miếng thịt nào đâu. " Y nhướn mày, lắc đầu.

"Meo! " Mèo mà người cũng sàm sỡ à! Ôn Tâm biết hắn không hiểu cô nói gì, bèn trừng mắt nhìn y.

Đôi mắt tròn xoe long lanh nhìn thẳng vào mắt Nam Cung Cẩm. Đẹp thật, là phi thủy, hay là nước biển đang gợn sóng? Dòng chảy nhẹ nhàng trôi vào lòng y, một thứ cảm xúc rung động xưa giờ chưa hề có.

Làm gì nhìn cô như vậy nhỉ? Mặt cô dính bản à?

Ánh mắt kỳ lạ của Nam Cung Cẩm khiến cô rất không thoải mái, lúc đó Ôn Tâm mới sực nhớ lúc nãy mình ăn cơm xong mà chưa lau mặt, chẳng lẽ mặt dính thức ăn bản? Cô vội dùng lòng bàn tay chùi mặt.

Thấy trong lòng bàn tay có dính một hột cơm, quả nhiên có dính thức ăn thừa! Mặt mặt ghê! Hèn gì Nam Cung Cẩm nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ như vậy.

"Thiếu gia! " Liễu Nghị tay ôm một con mèo đen đi tới.

"O? Sao vô duyên vô cớ người lại mang một con mèo tới? " Nam Cung Cẩm đứng dậy thắc mắc hỏi.

Liễu Nghị thả con mèo đen trong lòng xuống đất, liếc qua Tiểu Bạch bên cạnh, cười giải thích: "Thiếu gia, chẳng phải trước khi người luôn muốn tìm người bầu bạn với Tiểu Bạch sao? Tôi tìm rất lâu, cuối cùng mới tìm được con mèo đen Ba Tư thuần chủng này. "

Nam Cung Cẩm sững sờ vài giây.

"Bầu bạn với nhóc con? " Hai mày y thất thành một gút to. "Ta nói bao giờ nhỉ? "

"Thiếu gia người quên rồi à? " Liễu Nghị nghiêm mày. "Trước khi người đi Hàng Châu, chẳng phải tiếc nuối rằng chưa tìm được cho "Tiểu Bạch" một nàng dâu để nó sinh mèo con sao? Bây giờ Tiểu Bạch chưa chết, tôi bèn đốc thúc người hầu làm theo yêu cầu thiếu gia, cuối cùng tìm rất lâu mới thấy con mèo đen này. "

Ôn Tâm thần thờ há hốc mồm, sao...sao lại có loại người như vậy nhỉ? Cô còn tưởng tên biến thái chết tiệt cuối cùng đã chịu buông tay rồi, ngờ đâu tên này lại đùa to như vậy, lại dám tìm một con mèo để phối giống cho cô?!

Ôn Tâm bực bội meo meo vài tiếng với con mèo đen, con mèo đen đó hiểu nhầm ý, đứng thẳng dậy đi đến bên cạnh Ôn Tâm, tỏ thiện chí dựa sát cơ thể cô, đuôi mèo quất lên người cô. Cảm giác này....khiến cô dựng cả lông mèo lên, ghê tởm quá.

Ôi! Không phải là nó đã tới thời kỳ động dục rồi chứ? Ôn Tâm trừng to mắt mèo, né sang một bên, sau đó mèo đen meo meo vài tiếng mà cô hoàn toàn không nghe hiểu nổi.

Chẳng bao lâu, mèo đen lại xích đến gần hơn, lần này nhiệt tình hơn nữa.

"Mèn ơi! Mi né sang bên có được không, động dục thì tìm người khác đi, đừng có sát lại gần đây! " Cô nghe nanh uy hiếp mèo đen, nhưng chẳng có tác dụng gì cả.

"Meo..."

"Meo cái đầu của mi! Ta là người, nghe không hiểu mi nói cái gì, tránh sang một bên cho ta! "

Ôn Tâm cảm thấy mình sắp nổi điên rồi, cô biến thành một con mèo đã đành, giờ còn bị con mèo này quấy rối nữa, chuyện gì thế này!

Đều tại tên biến thái chết tiệt đó mà ra cả!

Ôn Tâm trừng mắt giận lẫy nhìn Nam Cung Cẩm, chỉ thấy Nam Cung Cẩm giơ tay lên búng ngón tay một cái. "A! Ta nhớ rồi! Ừ, trước khi đúng là ta từng nói lời này, nhưng...bây giờ không cần nữa, người đưa nó đi đi. "

"Nhưng..."

Ôn Tâm không tài nào nghe rõ đối thoại giữa Nam Cung Cẩm và Liễu Nghị, con mèo háo sắc động dục đó ngày càng quá đáng rồi, nó còn dám nhấc cả hai chân lên thân mèo của cô, định cưỡng ép người khác rồi, khiến cô sợ mất cả vía, meo meo kêu lên không ngừng, dần co di chuyển qua lại, thề chết không để nó lộng hành.

"Hừ! Thì ra mi đã có chủ ý xấu xa này, xem ta không cần chết mi mới lạ! "

Ôn Tâm cũng chẳng phải hạng xoàng, sau khi giẫy con mèo đen xuống đất, khi vừa vồ tới định cắn nó, một bàn tay to đã xốc cô lên.

"Bọn mi định làm gì? "

Gương mặt ngược ánh mặt trời của Nam Cung Cẩm, một nửa trong bóng mờ, một nửa ở nơi sáng, trông rất ư là khủng bố, dữ tợn đến nỗi như hận muốn giết chết cô, Ôn Tâm tự dưng run rẩy, không dám động đậy.

Bây giờ cô mới phát hiện, cô vẫn thích nhìn gương mặt cười của Nam Cung Cẩm hơn, vì dáng vẻ hằn khi tức giận rất đáng sợ!

"Mi dám quyến rũ con mèo này trước mặt ta! " Nam Cung Cẩm véo tai nhóc con lên, quát.

Ôn Tâm chợt cảm thấy, hấn hệt như người đang ông đang nổi cơn ghen, ngay tức thì phát hiện mình thật sự quá hoang đường, bởi vì trong mắt thế nhân, cô là mèo, hấn là người, hấn làm sao có thể ghen với một con mèo đen chứ?

"Á! Thiếu gia, người...." Liễu Nghị tận mắt chứng kiến mọi thứ, không nhịn cười nổi, khóe môi hơi co giật.

"Hừ! " Nam Cung Cẩm sắc mặt khó nhìn, bế con mèo quay lưng vào phòng ngủ, để mặt Liễu Nghị đang theo dõi và con mèo đen của y bên ngoài cửa.

Sau đó, Nam Cung Cẩm đặt mèo con xuống đất, đôi tay vòng ngực, vừa giận vừa bực vừa tức nhìn nhóc con đang vờ ngây thơ, y chau mày, muốn mắng nhưng lại không mắng ra lời được.

Con mèo ngồi xồm trên đất, cẩn thận liếc trộm hần, bộ dạng này dù nhìn thế nào cũng giống cử động của con người.

Khẽ thở một hơi, Nam Cung Cẩm nhận ra chính bộ dạng ngây thơ này của nó khiến y mềm lòng.

"Sau này cấm không cho mi đến gần con mèo đen, nghe rõ chưa? "

"Có van xin ta ta cũng không đi, ta suýt bị người ta cưỡng bức rồi đó! Nghĩ mà thấy đáng sợ. " Ngay khi cô phản ứng lại với Nam Cung Cẩm, ánh mắt thâm trầm của y nhìn thẳng vào cô khiến đánh khếp miệng mèo lại, quả tim chợt đập rất nhanh.

"Chẳng lẽ mi nghe hiểu lời ta nói? " Y rất nghiêm túc hỏi.

Ôn Tâm cụp tai xuống, cơ thể co nhúm lại.

Nam Cung Cẩm tự cười nhạo mình là thằng ngốc, mèo là một loài vật có khi thông minh đến độ khiến người ta bất chợt lầm tưởng nó là loài người, nhóc con này cứ hay cho y ảo giác như vậy.

"Dù mi có nghe hiểu hay không cũng không sao, ta sẽ rất yêu thương mi."

Câu nói này khiến lông mèo của Ôn Tâm dựng thẳng từ đầu đến đuôi, cảm giác còn đáng sợ hơn cả lúc này bị con mèo đen sàm sỡ.

Nam Cung Cẩm cười gian, xích lại gần con mèo. Cô giật mình, lùi ra sau, nguyên cái lưng mèo nép chặt vào bức tường màu đỏ.

"Không...Đừng qua đây....."

Nam Cung Cẩm mặc kệ cô kêu réo, khuôn mặt khô ngời phóng to trước mặt cô, khiến máu trong người cô đổ ngược cả, cô đã sớm nín thở, một hơi thở dốc cũng chẳng dám thở ra.

Nam Cung Cẩm cong khóe môi cười, nhưng Ôn Tâm nhìn thế nào cũng cảm thấy đó là nụ cười không mang ý tốt, vì thế cô quyết định thừa cơ chạy trốn, nhưng vô hiệu, đuôi mèo đã bị nắm lại, quăng thẳng vào trong ao tắm.

Nam Cung Cẩm này quả thật không phải mắc bệnh ở sạch bình thường! Tắm cho cô thì cũng được, dùng cả bàn chải dùng hết sức chà, lông mèo trên cơ thể chẳng biết bị chà rụng mất bao nhiêu sợi nữa, đau chết đi mất. Cộng thêm bàn tay to của hần không ngừng sờ soạng trên cơ thể cô, khiến cô toàn thân khó chịu.

Cô ra sức vùng vẫy tứ chi, dùng đến cả chiếc đuôi, chẳng lẽ khó thoát khỏi số mạng bị trần nước này? Cô uống vài ngụm nước mới được Nam Cung Cẩm nhắc lên, bò dưới đất ho khù khụ.

"Khụ khụ....Nam Cung Cẩm, chẳng nhẽ ngươi muốn ta chết à? Ngươi nhẫn tâm thật, chờ khi ta biến thành người nhất định phải cho ngươi biết tay! "

Ôn Tâm nói một đồng những lời uy hiếp, tiếc là Nam Cung Cẩm hoàn toàn chẳng hiểu tiếng mèo, tiếp tục cọ rửa thân thể cho cô.

"Đừng kê nữa! Ta đang rửa sạch cho mi, nhất là những chỗ bị con mèo đen đó chạm vào. Ai bảo người buông thả như vậy, đi dụ ong dỗi bướm khắp nơi! "

Chỉ cần nghĩ tới chuyện đó, Nam Cung Cẩm bèn nổi giận, sức lực trong tay càng mạnh thêm, khiến Ôn Tâm đau đến hét to meo meo!

"Ui, cái tên biến thái này, ai buông thả chứ! Cứu với, có người giết mèo! " Nếu cô tiếp tục bị hấn ngược đãi như vậy thì dù mèo có chín mạng thật cũng chẳng đủ dùng đâu.

"Mi đừng kêu la thê thảm như vậy nữa được không? Yên tĩnh một chút cho ta, nếu không ta sẽ tiếp tục mạnh tay đây! "

Uy hiếp của y chỉ đổi lại thành những tiếng la càng thê thảm của con mèo.

Sương chiều âm u, trăng sáng vàng vạc giữa bầu trời đêm mênh mang, sóng sánh ánh sáng màu bạc.

Thành Trường An náo nhiệt vô cùng, một năm bốn mùa sáo kèn luôn vang lên, ca múa không ngớt, điêu tranh khắc họa ở những nhà giàu có, cuộc sống đêm đêm sinh ca xa xỉ hết biết, không ngớt những màn nam hoan nữ ái.

Nói đến Thúy Hương Lầu, đệ nhất kỹ viện trong kinh, nó không chỉ tụ tập sắc đẹp, mà còn có cả những cô gái tài hoa vô song, ngay cả kẻ tối tở cũng có thể làm chết mê chết mệt bọn háo sắc.

Đương nhiên, ra vào Thúy Hương Lầu đều là vương tôn công tử có thân phận nhất định, quan cao chức lớn hay những kẻ gia tài vạn quán không hề hiếm có. Họ không chỉ hào phóng chi trả và lại còn rất dễ hầu hạ, chỉ cần khiến họ vui thì tiền bạc cứ thế mà vào túi.

Thúy Hương Lầu lúc ấy người qua kẻ lại, đông đúc không thể tả. Trong đại sảnh có vài chục thiếu nữ ca hát nhảy múa, những gương mặt xinh xắn, bộ ngực lồ lộ, chiếc eo thon thả, vòng hông tròn trịa đang lắc lư nhảy múa khiến những kẻ xem vui say sưa như người si.

Tú bà vừa thấy Nam Cung Cẩm đến vội vàng ra đón, thiếu gia dài, thiếu gia ngắn, cung kính dẫn đường đến sân sau.

Bước qua cánh cổng là một khung cảnh hoàn toàn khác hẳn.

Vườn hoa nhỏ, vài gian nhà nhỏ, trong sân lại có một nơi thanh tịnh yên ắng như vậy, trong nhà phát ra những âm thanh mỹ miều, so với sự huyên náo sân trước, cảm giác như có sự khác biệt giữa thiên thượng và nhân gian, âm thanh nghe như tiếng hát nơi bồng lai.

Nam Cung Cẩm xua tay, bảo bà ta lui ra, một mình đẩy cửa đi vào.

Trong vòng đang có cô gái chừng hai mươi tuổi đang ngồi, tay ôm tì bà ngâm nga ca hát, mái tóc đen láy, đôi mày lá liễu thanh tú, pha một chút ngạo khí lạnh lùng. Cô gái đó tên là Hồng Nhiên, là hoa khôi Thúy Hương Lầu trứ danh gần xa chốn kinh thành.

Trong nhà còn có một chàng trai khác đang ngồi nghe tiểu khúc, y tư thế nho nhã ngồi bên cửa sổ, áo bào dài màu trắng như ánh trăng non, viền áo màu hoàng kim, thắt lưng

sậm màu hình mẫu đơn kiều diễm, tô lư (một thứ trang sức) màu đỏ, chiếc nhẫn hình thù đặc biệt; khuôn mặt tuấn tú mang chút gian tà như có thể hớp hồn người khác trong thoáng chốc.

"Thiếu chủ, tiểu vương gia và nô gia đã cung hầu người nhiều giờ rồi. " Hồng Nhiên mỉm cười đứng dậy chào.

"Tiểu Cẩm, đệ đến muộn rồi. " Chàng trai nở nụ cười sáng lạng, y chính là tiểu vương gia phong lưu lừng lẫy kinh thành - Lý Ngự. Háo nữ sắc, cũng háo cả nam sắc, mức độ phong lưu không ai sánh bằng.

Mỗi hộ trong kinh thành đều nom con gái kỹ lưỡng trong nhà, e sợ y không sợ lễ nghĩa phạm tục, hủy hoại danh tiếng con gái nhà mình. Nhưng y gia thế hiển hách, tuấn tú khôi ngô, giỏi đàn giỏi múa, phụ nữ thấy y không phải đều bị thuần phục thì điên đảo thần sắc như bị trúng tà.

Nếu nói nét đẹp của Nam Cung Cẩm là lạnh lùng thì Lý Ngự chính là sự cuồng điên phóng túng.

"Đệ nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi đệ là Tiểu Cẩm. " Nam Cung Cẩm chau mày.

Lý Ngự nhún nhún vai, không đáp lại.

"Người bận rộn, dạo này đệ sao vậy, hẹn mấy lần đều bảo không rảnh? " Y vừa rót rượu cho Nam Cung Cẩm vừa hỏi.

"Đừng nhắc nữa! " Nam Cung Cẩm ừ ừ nói, rồi than thở, phảng phất như không rút hết được cơn buồn phiền.

Y cầm ly rượu lên, uống một hơi. "Cho tới nay thì đệ chỉ có hứng thú với một công việc, một nơi, một con vật và một sự việc"

Thật chuẩn xác! Trong lòng Lý Ngự thầm nghĩ, đồng thời cũng đưa mắt hỏi y. "Là gì? "

"Sản nghiệp nhà Nam Cung đệ rất hứng thú. Lý Ngự huynh cũng biết rồi, đệ luôn muốn tạo một núi vàng núi bạc, dù lúc nhỏ huynh vất vả vào kim khố trong hoàng cung, nhưng đệ vẫn thấy nó chưa giống núi, đệ muốn biết mình có thể làm được tới mức nào. "

Lý Ngự gật gật đầu. Đây là ước mơ từ nhỏ đến nay của Tiểu Cẩm, thực ra gia tài nhà Nam Cung từ sau khi được Tiểu Cẩm tiếp tay thì đã vượt qua hoàng cung từ rất lâu rồi, chỉ là không biết núi vàng núi bạc trong lòng Tiểu Cẩm rốt cuộc nó trông như thế nào chỉ?

"Nữa là Âm Ảnh Các, nó là nơi yên tĩnh nhất, lạnh giá nhất và cũng là nguy hiểm nhất thế gian này. Đệ cứ luôn suy nghĩ làm thế nào để chuyển nó đến nhà đệ. "

Lý Ngự nghe để há hốc mồm.

Bích thủy hàn đàm làm sao có thể dịch chuyển? Hắn đang suy nghĩ chuyện viễn vong quá rồi phải không?

Âm Ảnh Các, tổ chức tình báo lớn nhất trên giang hồ. Không ai biết thủ lĩnh của họ trú ngụ ở đâu, cực kỳ âm bí. Ngay cả đương kim hoàng thượng cũng phải biến sắc khi nghe nhắc đến Âm Ảnh Các.

Và Nam Cung Cẩm chính là các chủ của Âm Ảnh Các, Hồng Nhiên cũng là một trong tứ đại đường chủ của Âm Ảnh Các, ẩn thân trong kỹ viện.

Lúc bé, Tiểu Cẩm gặp một kỳ ngộ, bái một vị ẩn thế cao nhân làm sư phụ, sau đó ông ta và Tiểu Cẩm du ngoạn giang hồ, Tiểu Cẩm nhất thời hứng chí lập Âm Ảnh Các tại bích thủy hàn đàm. Vài năm ngắn ngủi đã tạo dựng một vị trí không thể nào lung lay trong chốn giang hồ,

Nhưng bỗng một hôm, Tiểu Cẩm bảo hấn ngán rồi, hết hứng thú, ép y phải thế hấn làm các chủ, làm trâu làm ngựa cho hấn. Thế là y đã trở thành các chủ của Âm Ảnh Các ngoài mặt.

Ôi, ai bảo y nợ hấn chứ.

Thực ra "Thúy Hương Lầu" này và "Xuân Sắc Viên" ở phố đối diện đều do y mở, nhưng y sợ tức chết vương phi lão nương nên công bố bên ngoài rằng đó là do Tiểu Cẩm mở.

"Cuối cùng là mèo Tiểu Bạch nhà đệ, trước kia vì nó là con vật lười nhất mà đệ từng thấy, đệ hứng thú tại sao nó lại lười như vậy, và nó có thể lười tới mức nào. Sau đó thì nó quả nhiên lười đến chẳng buồn ăn uống, lười đến chết. Nhưng từ khi chúng ta trở về từ Hàng Châu, nó hoàn toàn khác hẳn, trở nên rất có linh tính, còn nghe hiểu tiếng người, mỗi ngày đều có những niềm vui và kinh ngạc mới. "

"Khụ!!!" ngụm rượu Lý Ngự vừa hớp đến họng đã sặc ra. Hứng thú quái quỷ gì thế?!

"Ai ngờ con mèo đó lại dám giao phối với con mèo khác trước mặt đệ, nếu không phải bị đệ bắt gặp, giờ này không biết nó còn đang nhăng nhít với con mèo nào nữa đây." Nam Cung Cẩm nhận ly rượu hớp một ngụm to, vờ tỏ ra không quan trọng khi nói những điều này, nhưng cả người đều trở nên bất thường khó hiểu.

"Haha, đệ ghen rồi. " Lý Ngự cười ha hả, "Trên đời còn có người ghen với mèo! Buồn cười quá! Chắc chỉ có người lạ đời như Tiểu Cẩm đệ mới là chuyện kỳ quặc này thôi. "

"Đệ ghen? " Nam Cung Cẩm trợn mắt, cứ như Lý Ngự đã nói điều ngu xuẩn gì, ứ hự bảo: "Đệ mà lại đi ghen với một con mèo sao? "

Lý Ngự bụm miệng cười. Có lẽ Tiểu Cẩm cũng chẳng biết khi hấn nói những lời này thì sắc mặt ai oán cỡ nào, giọng điệu chua chát cỡ nào, ngay đến người đứng bên cạnh như y còn cảm thấy chua đến sắp bị giấm dìm chết đuối rồi.

"Thôi thôi! Không chọc đệ nữa, những một chuyện khác là chuyện gì? "

"Đang tìm, " Nam Cung Cẩm trả lời nhạt. "Đây chính là một việc đệ hứng thú, tìm ra hứng thú khác. "

"Hả? Tìm hứng thú khác, đây cũng là hứng thú của đệ? "

"Không được à! " Nam Cung Cẩm lập tức quăng cái nhìn trợn trắng.

Lý Ngự chớp mắt nửa ngày, sau đó lắc lắc đầu. Hấn quả là đã ấn chứng câu nói đó: "Ta không phải người biến thái, nhưng khi biến thái lên thì không còn là người nữa. "

Bỏ đi, con người này vốn dĩ rất kỳ quặc rồi, cách nghĩ bất bình thường thì cũng chẳng có gì đáng tò mò nữa đúng không?

"Tiểu vương gia, Hồng Nhiên thì lại rất tò mò." Hồng Nhiên tiến lên trước, đứng đưa cặp mắt quuyến rũ, mười ngón tay thon thả đặt lên cánh tay Lý Ngự. "Tiểu vương gia người có hứng thú với cái gì nhỉ? "

"Ta hứng thú với gì chẳng phải nàng rõ nhất sau?" Lý Ngự quay đầu nhìn cô ta cười, giờ tay ôm lấy eo Hồng Nhiên, dùng sức kéo cô ta vào lòng mình.

"Ngoài chuyện trăng hoa rượu chè, tiểu vương gia còn hứng thú gì không? " Hồng Nhiên cười yếu điệu, trêu đùa.

Lý Ngự trả lời thẳng thừng ngay: "Làm ngựa giống! "

Vài tiếng ho sặc sụa! Lần này Nam Cung Cẩm ngớ người ra, đôi tay vòng trước ngực, yên lặng nhìn xem Lý Ngự giở trò gì.

Ánh mắt Hồng Nhiên nhấp nháy, một nụ cười mê mẩn. "Tiểu vương gia thật thích đùa. "

"Ta chẳng đùa, mẹ ta ấy à, suốt ngày mong mỏi ta nhanh nhanh thành thân sinh một đứa con, không phải "ngựa giống" thì là gì nữa! " Nụ cười Lý Ngự càng bí hiểm.

Y nói sự thật, tóm lại là tác dụng lớn nhất của người trong hoàng tộc chính là làm con ngựa giống tốt, không ngừng sinh con, không ngừng khuếch đại chủng tộc của mình.

Trước câu nói đó, Nam Cung Cẩm đáp lại y bằng một ánh nhìn sâu xa, sau đó khẽ vênh môi, "Hồng Nhiên, cô đừng nghe lời anh ta, miệng anh ta lúc nào cũng thế cả. Cô xuống trước đi, ta có việc bàn với Lý Ngự. "

"Vâng, thiếu chủ. " Hồng Nhiên đứng dậy rời khỏi nhà.

Một sự yên tĩnh hiếm hoi, Lý Ngự cong khóe môi, ánh mắt đã sớm trở nên trầm lắng. "Có gì thì nói đi. "

Nam Cung Cẩm nheo đôi mắt tuyệt đẹp. " Lý Ngự, dì Thuần làm thế cũng vì muốn tốt cho huynh, huynh là con trai duy nhất của Thuần Vương, đương nhiên dì ấy muốn anh sớm thành gia lập thức khai chi tán diệp cho nhà họ Lý rồi. "

Thuần Vương sớm mất nơi chiến trường, chỉ để lại dì Thuần và Lý Ngự hai mẹ con góa bụa nương tựa nhau. Sau khi Lý Ngự kế thừa phong hiệu, đất phong, hoàng đế còn đặc cách đáp ứng yêu cầu không làm quan trong triều của Lý Ngự.

"Cho ta xin! Chẳng phải đệ cũng là người thừa kế duy nhất của nhà Nam Cung sao, mẹ ta cứ dăm bảy hôm lại sắp xếp lễ tương thân cho đệ, sao đệ không đi mà chấp nhận hảo ý của mẹ ta? " Lý Ngự nở nụ cười "ngây thơ", khẽ phẩy phẩy chiếc quạt bằng gỗ đàn.

"Lại nữa thì ta thích trẻ con, nhưng ta càng thích quá trình tạo ra trẻ con. Đàn bà chỉ là công cụ để chế tạo loài người, đàn ông là nhân loại sử dụng công cụ, ta muốn bao giờ tạo ra loài người thì đều do ta quyết định! "

"Vậy sao huynh còn lảng nhãng cả với mấy gã đàn ông? " Nam Cung Cẩm giờ ly lên, trầm tĩnh nói.

Lý Ngự gõ quạt xuống bàn. "Đừng cô hũ như vậy được không? Nhiều khi ta cảm thấy chẳng biết rốt cục đệ là anh họ hay ta mới là anh họ. Đàn ông với đàn bà có gì khác nhau? Chẳng qua cũng chỉ là trên người đàn bà có 2 động, đàn ông có một thôi. Nhưng đàn ông tốt ở chỗ không có hậu hoạn sinh con. "

"Hoang đường! " Nam Cung Cẩm phỉnh mũi.

Đôi mắt Lý Ngự liếc sang, cười tươi như hoa. "Ta nói Tiểu Cẩm này, đệ ghét đàn bà à? "

"Đệ không ghét đàn bà, chỉ ghét những đàn bà cường bức đệ bằng ánh mắt, bám đệ như sam thôi. "

Đó cũng chỉ nên trách tự bản thân đệ quá xuất sắc thôi, đúng không? "Nhưng sao đệ không đeo đuôi đàn bà? "

"Đệ không hứng thú với đàn bà. "

"Không hứng thú thật à? Tiểu Cẩm, hay là đệ...." Lý Ngự chớp chớp mắt, vẻ mặt "quan tâm" nói: "Sang Xuân Sắc Viên đối diện, đệ có thể thử thử, ta không thu tiền đệ. "

"Đàn ông đệ cũng không hứng thú. " Nam Cung Cẩm trả lời tỉnh queo.

Lý Ngự cười nham nhở. "À! Vậy ta biết rồi, chắc phương diện đó của đệ có vấn đề. "

"Đệ rất bình thường! "

Nam Cung Cẩm than thở, sau đó gác ly rượu lên. "Anh họ, đã đủ rồi đấy, đừng đừng một vương gia mà lại xem kỹ viện như nhà, chưa hề nghe chuyện như thế, tại sao lại phải khiến cho bản thân trở nên nhếch nhách, tiếng thổi vang xa như vậy? Dì Thuần thật lòng rất lo cho huynh, ba lần bốn lượt bảo đệ đến xem huynh, sợ huynh xảy ra chuyện. " Mỗi khi Tiểu Cẩm dùng từ "Anh họ" để gọi y, chính là chứng tỏ đây là lúc rất nghiêm túc, lúc này còn dám cười cợt với hắn, không chừng có thể chết người đấy.

Lý Ngự giấu nụ cười lên.

Trầm ngâm hồi lâu, Lý Ngự cũng mở miệng: "Tiểu Cẩm, đệ biết nguyên nhân mà. Trong hoàng tộc, xuất chúng tượng trưng cho cái gì? Năng lực tượng trưng cái gì? Người không giết Bá Nhân nhưng Bá Nhân lại giết người. " Đôi mày y khẽ thoáng ra vẻ đau đớn.

"Lúc cha ta chết, nếu không vì ta có lẽ mẹ ta cũng đi theo ông ấy. Ta sinh trong hoàng tộc là việc không thể lựa chọn, nhưng ta không muốn cuốn vào tranh đấu cung đình, ta không muốn chơi trò này, ta không muốn mẹ ta người tóc bạc tiền kẻ tóc đen.... Làm đứa con phong lưu tán gia bại sản chẳng phải tốt hơn sao? "

"Bỏ đi, đừng nhắc chuyện phiền muộn. Đừng quên, đệ tới tìm huynh uống rượu. " Nói xong, Nam Cung Cẩm giơ bình rượu trong tay lên.

"Được, tối nay chúng ta không say không về, không, say rồi cũng không về! Nào, cạn ly! " Chưa chờ y phản ứng, Lý Ngự uống ừng ực.

"Hay, nói hay lắm! " Nam Cung Cẩm cũng cạn ly.

Không trở nên hư hỏng trong sự phóng túng thì là trở nên biến thái trong sự im lặng!
Hai người này quả là khác người.

...

Tối nay là mười lăm, đêm trăng rằm, là ngày cô biến thành người.

Nói ra thì cũng rất trùng hợp, vừa đúng lúc tên biến thái chết tiệt không có trong phủ, nghe đâu là có hẹn với vương gia nào đó, không tới ngày mai cũng chẳng về. Chính vì sự kiện suýt bị mèo đen cưỡng bức lần trước, họ đã “chiến tranh lạnh” mấy hôm rồi.

Chiến tranh lạnh giữa một người và một con mèo, trong mắt những người bên cạnh thì đó gọi là một sự kỳ quặc bất thường: Y không nói chuyện với nó, nó cũng chẳng kêu meo meo với y; y xem sách của y, nó ngủ giấc ngủ của nó; bọn họ ai làm việc nấy, sau đó lại thỉnh thoảng như có thần giao cách cảm nhìn đối phương liếc lườm. Họ không chỉ là nổi giận mà còn đang tỉ nạnh xem ai là người chịu thua cuộc trước.

Tóm lại thì cô sẽ không chịu cúi đầu trước.

Tới giờ G rồi!

Ôn Tâm hưng phúc đứng xuống dưới khung cửa sổ, bắt đầu chảy nước miếng nhìn ánh trăng.

Quả nhiên không lâu sau...

A, phát sáng rồi! Người cô đang phát sáng!

Chưa kịp la lên thì đã xảy ra một quá trình lột xác, xương cốt cô bắt đầu râm ran đau nhức, cảm giác thị giác mình đang dần dần biến cao lên. Vài giây sau, luồng khí nóng bỏng qua đi, cô cúi đầu nhìn cơ thể mình, cả người trần truồng không mảnh vải che thân, ngón tay, cánh tay, đùi, của con người!

“Biến thành...người rồi? ” Ôn Tâm thử cất tiếng. Âm thanh phát ra từ thanh quản không còn là tiếng meo meo của động vật. Ôn Tâm hoan hỉ xác định cuối cùng mình đã biến thành người rồi!

Cô vội vàng cầm lấy gương đồng trên bàn, soi rồi lại soi, người trong gương để một mái tóc dài ngang eo, hất tóc ra đằng sau vai, gương mặt nhỏ trắng hồng nõn nà, cùng với cặp mắt đen láy trong veo như thủy tinh, chân mày cong cong như mảnh trăng non, đôi môi hồng hào, hệt như con búp bê bằng sứ tinh xảo.

Vẫn là gương mặt này dễ chịu hơn! Ôn Tâm giơ tay sờ sờ mặt mình, đây là bộ dạng trước lúc chết của cô, sau khi chết dung nhan sớm bị hủy hoại bởi tai nạn xe cộ, ngờ đâu lại còn có thể biến trở lại được, lòng cô cảm tạ vạn phần.

Cô sớm quyết định sau khi biến thân xong sẽ chuồn khỏi Nam Cung phủ, ra ngoài dạo chơi, cơ hội một tháng chỉ có một ngày làm người thôi, cứ xem như bỏ nhà ra đi, tiện thể hù dọa hù dọa cái tên biến thái chết tiệt, xem sau này hắn còn dám cao ngạo như vậy không!

Nhưng trước tiên phải tìm một bộ đồ mặc vào đã, sao có thể ra ngoài trần trụi như vậy. Thôi đành mặc tạm quần áo tên biến thái chết tiệt trước vậy.

Ôn Tâm vẫn chưa tự phát hiện ra rằng, vô hình chung cô đã xem nơi này thành nhà mình.

“Thành Trường An! Ta đến đây! ”

Một cơn gió lạnh thổi qua, đường phố Trường An đêm khuya, nhà nhà đóng cửa kín mít, trước mặt không một bóng người, chỉ có những ngọn đèn lồng lung lay đu đưa trong gió, lúc tỏ lúc mờ.

Cuối cùng đã hiểu rõ được từ “Dạ thâm nhân tịnh” (*đêm khuya vắng vẻ*) trong tự điển thì ra đáng sợ như vậy.

Một người đang u uất, cô ta là Ôn Tâm, trong khoảng thời gian u uất, giữa đêm hôm khuya khoắc, địa điểm u uất...Cổ đại, làm chuyện u uất - dạo phố!

Ôi, ngàn tính vạn tính lại tính sót điểm này, người xưa làm gì có cuộc sống về đêm? Ngày ra làm việc, ngày tắt nghỉ ngơi, nhặt nhẽo vô vị, có lẽ chỉ có kỹ viện là nơi bọn họ giải trí thôi.

Chẳng biết nên đi đường nào đến kỹ viện.....

“Tiểu cô nương, nửa đêm nửa hôm không ngủ, ra đây giả ma à! ”

Một toán đàn ông mặt mày hung tợn bỗng đâu xuất hiện, thoáng chốc đã vây quanh cô.

Cô cũng người, kinh hãi trừng mắt nhìn bọn người cao to trước mặt. Mấy tên đàn ông này mặt mày như chuột, nhìn là biết ngay chẳng phải người hiền lành gì.

“Các người muốn gì? ” Câu đối thoại kinh điển của một cô gái yếu ớt khi gặp kẻ háo sắc cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

“Muốn gì à? Anh em ta đi theo cô đã mấy con đường rồi, hồn phách bị cô câu mất rồi, cô còn hỏi muốn gì. ” Một tên thổ phỉ cười đê tiện.

“Có thể để bọn ta gặp được mỹ nhân như cô, tất nhiên là cướp sắc rồi! ” Tên thổ phỉ khác chảy ra nước miếng ra.

Nhìn bộ dạng kinh tởm của chúng, Ôn Tâm thâm lo hãi trong lòng. Xong rồi, xong rồi, biết thế không ra đây làm gì!

“Chúng ta nhanh chóng bắt cô ta về đi! ” Một tên thổ phỉ trong đó nói.

“Ừ, cộng cả cô ta thì vừa đủ số cô nương cần bắt, Hồ lão đại chắc chắn sẽ khen thưởng chúng ta.” Một tên thổ phỉ khác cũng tán thành chủ ý này.

“Còn chờ gì nữa? Lên nào! ” Mấy tên thổ phỉ vội xông lên.

“Á...”

Ôn Tâm chưa kịp phản ứng, một mùi hương kỳ lạ từ chiếc khăn lụa đã bịt mũi và miệng cô lại, sau đó thế giới chỉ còn một mảng đen.....

Chết tiệt! Tại sao màn anh hùng cứu mỹ nhân trong truyền thuyết không tái diễn?!

Ngoại ô kinh thành.

Một thung lũng có khoảng 4, 50 tên thổ phỉ trú ngụ.

Bên trong thung lũng được tạo thành bởi hang động, thành trì tự nhiên. Vào trong vách đá là một con đường uốn cong tối tăm âm u, từng bước đến gần, dần nghe rõ âm thanh của người phía trước, cuối con đường cong uốn khúc đó là ánh đèn rọi sáng.

“Hồ lão đại, chúng em mang về cho ngài một món quà cực kỳ lớn!” Một tên đi phía trước vội khoe công. Chúng đi cả ngày trời, sau cùng đã về đến thành rồi.

Hồ lão đại đang nằm trên tấm giường da cạp, tận hưởng những trái cây mà người đàn bà bên cạnh đang đút cho hắn.

“Ồ? Quà lớn gì?” Hồ lão đại lười nhác hỏi.

“Một lũ đàn bà! Chúng em muốn để Hồ lão đại thử cảm giác làm hoàng đế, đến chọn cung phi!”

Nghe bọn thủ hạ nói xong, Hồ lão đại hả hê cười to.

“Ừ, làm tốt lắm! Hahaha!”

Hồ Lão đại rời khỏi giường da cạp, đưa tay với bọn người phía dưới.

“Nhưng chúng ta lẫn lộn giang hồ, vợ thì sớm muộn cũng phải thay! Của ta chính là của mọi người! Các huynh đệ, các người nói xem đúng không nào!”

Tâm trạng tất cả mọi người phấn chấn lên, cùng la phải.

“Tốt! Đem bọn họ ra đây!”

Chẳng lâu sau, gần 20 cô gái tay bị cột phía sau, miệng bị bịt khăn trắng được thô phi lần lượt đẩy vào, trong đó bao gồm cả Ôn Tâm.

Cô vừa bước vào đại sảnh, tất cả những gì nhìn thấy trước mặt chính là một lũ đàn ông lực lưỡng, ti tiện và một lũ đàn bà trang điểm diêm dúa, một bầu không khí sắc mùi rượu và ô uế, có thể thấy ở đây đã cuồng hoang đêm ngày vẫn chưa tan.

Bọn họ bước vào, không tránh khỏi trở thành đối tượng bị bọn hạ lưu bàn tán từ đầu đến chân, mục tiêu bị nhắm đến tiếp theo. Có người cuồng hoan tác lạc, có người giao hợp với cả phụ nữ ngay tại nơi đây.

Đàn ông, đàn bà, khóc la, rên rỉ, hết như một tử tri nhục lâm, địa ngục nhân gian.

Ôn Tâm đứng ở đó, cảnh tượng trước mặt khiến đầu óc cô trắng xóa, cả người phát lạnh, đôi tay nắm chặt thành nắm đấm đã trắng bệch ra, một sự sợ hãi to lớn đã ngưng tụ trong lòng. Trong đời này cô tuyệt không thể quên cảnh tượng này.

"Hahaha! Mọi người thích ai thì cứ việc ôm về, anh em ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng gánh!"

Tuy nhiên, âm thanh Hồ lão đại vừa dứt thì ánh đèn bốn phía bỗng tối sầm, thoáng chốc cả đại sảnh chìm trong bóng tối mà có giờ năm ngón tay ra cũng nhìn không thấy.

Bảo vệ Hồ lão đại! "Mấy tên thô phi dùng thân che chắn trước mặt Hồ lão đại, cảnh giác xoay xung quanh."

"Hồ Đạt là người mà "Câu Hồn" ta muốn giết, ai cũng không giữ được hắn." Âm thanh lạnh giá như loài ma quỷ vang vọng trong không khí.

"Câu Hồn? Chẳng lẽ chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ?! " Hồ lão đại kinh ngạc la lên.

"Cứu với...." Bốn bề phát ra những âm thanh cầu cứu ồn ào, nhưng bậc bất tài, hèn nhất ấy nghe danh thiên hạ đệ nhất sát thủ bèn chìm trong sự hoang mang, lập tức xôn xao náo loạn lên.

Bỗng một làn gió âm u thổi tới, mang theo hơi vị nồng nặc của cái chết. Một bóng đen nhanh như tia chớp đã lao xuống với tốc độ thần tốc khó lường.

"Bụp! Bụp! " Quang minh chính đại không phải lẽ sinh tồn của những sát thủ trong bóng tối, người đến "Câu Hồn" tay phải cầm kiếm tấn công, tay trái nhanh chóng bắn phi tiêu, trên mũi tiêu có tấm chất kịch độc, vài chục tên thổ phỉ hét lên rồi ngã gục.

Một luồng ánh sáng của đao kiếm lóe lên, trong chớp mắt lại có 7-8 tên thổ phỉ gục xuống. Những người đàn bà bắt đầu hét toáng, bọn đàn ông bỏ mặc chạy tứ tung.

Ôn Tâm sợ đến ngớ người, bị những người xung quanh làm náo loạn, lập tức tỉnh giấc, bây giờ điều duy nhất cô có thể làm là tìm nơi an toàn núp vào trước.

Nhưng mới chạy được vài bước, sức lực trong cơ thể phảng phất bị trút cạn hết, cả người ngã nhoài xuống đất, cơn đau quen thuộc đó lại đến rồi.

Xương cốt như bị nứt hết ra, sau đó một cảm giác tê liệt đã xuyên suốt từ lòng bàn chân thẳng lên não, cơ thể cô vừa đau vừa mỏi, toàn thân khúm rúm run rẩy.

Một ý niệm lóe lên trong đầu, chẳng lẽ cô lại biến thành mèo à?

Chính lúc Ôn Tâm đang hoang mang lo sợ, những âm thanh đấu đá cứ hướng sát về phía cô, lòng cô quặn thắt.

Trời ạ! Tuyệt đối đừng tiến qua đây ngay lúc này nhé, nếu người bên cạnh thấy cô biến thành mèo nhất định sẽ xem cô như quái vật!

Đừng đến....đừng đến đây.....

Bốn bề tối đen như mực, Ôn Tâm sợ tiếng la thảm thiết của mình sẽ gây chú ý, bèn cắn chặt lấy môi, cắn đến chảy cả máu, sau đó cơn đau của cơ thể dần dần tan biến....

"Hồ Đạt xem người trốn đi đâu! " Giọng nói trầm ngâm u ám, như lệnh đoạt hồn của Diêm Vương.

Một tia sáng nhanh chóng chớp lên, Hồ lão đại đang tháo chạy ngã ngay bên cạnh Ôn Tâm, máu nóng bắn vào người cô. Trong giây phút đó, cô sợ đến bất động, thềm hét toáng trong lòng.

Sát thủ "Câu Hồn" đeo mặt nạ quỷ bằng da mềm, vẩy kiếm dài còn đang nhuốm máu, sau đó quay người lại, dịch chuyển ánh nhìn từ thi thể đang đầm máu dưới đất sang người cô.

Lúc ấy, trong đại sảnh người chết thì chết, trốn thì trốn, chạy thì chạy, tản thì tản, cả sào huyệt rất sạch sẽ, chỉ trừ cô!

Chẳng lẽ hẳn định giết cô diệt khẩu? Ôn Tâm sợ hãi cắn chặt răng, cố tỏ nét mặt điềm đạm không hãi hùng.

Nhưng điều không ngờ đến đã xảy ra, tên sát thủ giết người không góm tay này chẳng

những không giết cô mà còn quỳ xồm xuống, một tay đặt nhẹ vuốt mặt cô.

Người muốn làm gì? "Meo....." Ôn Tâm kinh ngạc, là tiếng mèo kêu!

Thì ra cô đã sớm biến thành một con mèo mà đến bản thân cũng không kịp nhận ra. Ôn Tâm mừng thầm trong bụng, hèn gì cô có thể nhìn rõ trong bóng tối như vậy. Phù, coi như cái mạng nhỏ này đã giữ lại được rồi.

"Mèo con, đây không phải nơi mi nên đến, về nhà đi. " Lột bỏ sát khí bên ngoài, sự trợ trọi, cô tịch trong đồng tử đen láy của Đường Lăng đã dần dần xuất hiện sinh khí.

Ôn Tâm thờ thần nhìn sát thủ đang chùi vết máu cho cô, mặt nạ quỷ lạnh lẽo khủng bố đó, khiến người khác vô thức cảm nhận kiếm hắc là lạnh, tim hắc là lạnh, máu cũng lạnh, nhưng không biết vì sao, đôi mắt ấy, đôi mắt nhìn cô không chuyển dời ấy, ánh lên một tia ấm áp, thoáng chốc đã có thể xoa dịu sự sợ hãi trong lòng cô đối với hắc một cách lạ lùng.

Tên sát thủ này không lạnh lắm. Hắc khiến cô nhớ đến một bộ phim điện ảnh.

Hồ Đạt đã chết, sào huyết đã diệt, nhiệm vụ đã hoàn thành. Đường Lăng thu kiếm lên, đi thẳng ra ngoài hang cốc, Ôn Tâm không nghĩ ngợi gì mà đi theo ngay.

Trong miếu hoang, cỏ dại mọc rậm, rách nát cũ kỹ, xung quanh giếng đầy mạnh nhện và rong rêu, dường như đã bỏ phế rất lâu, nhưng dùng để che mưa đỡ gió, tá túc một đêm thì vẫn còn được.

Đường Lăng nhóm lửa phía dưới tượng phật, sau đó ngồi xuống đất, từ từ tháo mặt nạ xuống, để lộ gương mặt trẻ trung tuấn tú. Đôi mày như kiếm, mắt như châu ngọc, sóng mũi cao, làn da ngăm đen, giữa mày lộ ra khí chất ưu uất.

Tiếp đó, hắc lấy một miếng lương khô ra khỏi hành lí, vừa đưa đến miệng...

"Meo! " Một con vật nhỏ nhưng có sự hiện hữu mạnh mẽ, tuyệt đối không bị người khác phớt lờ sự tồn tại.

Đường Lăng quay đầu nhìn, con mèo đó đang nhìn chăm chăm thức ăn trong tay y, miệng đang nuốt nước bọt.

Y bèn chia lương khô thành hai miếng, y và con mèo mỗi người một nửa.

"Meo! " Con mèo mừng rỡ kêu lên, sau đó yên lặng ngồi bên cạnh ăn phần mình, thỉnh thoảng lại ngóc đầu nhìn nhìn y, ánh mắt chạm nhau rồi lại quay đi, trong lòng Đường Lăng có một cảm xúc kỳ lạ, nhưng lại chẳng nói ra được nguyên nhân. Cứ như thế yên lặng nhìn nhau rồi cúi đầu ăn tiếp, một bữa cơm kết thúc trong bầu không khí dị thường.

Ăn no rồi, thì phải ngủ thôi!

Mèo con tìm vị trí thoải mái bên cạnh hắc và nằm cuộn lại, đôi mắt khẽ nhắm hờ. Đây là lần đầu ngủ bên ngoài, trong lòng không khỏi lo sợ, nhưng nghĩ tới gần sát cạnh có người nằm chung với mình, nó mới ngủ yên ổn một chút, có một chút cảm giác an toàn nho nhỏ.

Đường Lăng cúi đầu nhìn cuộn lông trắng mềm mượt, hết như quả bóng đang nằm cuộn bên cạnh mình, gần đến nỗi hình như cảm giác được hơi thở và nhịp đập rất khẽ , rất nhẹ, rất nhu, rất an tâm của nó.

Bởi vì là mèo nên không cần đề phòng, không có sát khí. Đường Lăng nhắm mắt lại, bắt đầu

ngưng thân tịnh khí, luyện nội công.

Chương 6 : Bá vương đường phố

Ngày thứ hai tỉnh dậy, trước mặt chỉ còn đống lửa tàn, sát thủ đã biến mất.

Rất rõ ràng, thân là một con mèo, cô đã bị người ta bỏ rơi rồi.

Nơi này là nơi nào? Cô không biết.

Làm sao để về phủ Nam Cung? Cô chẳng rõ.

Thế là, Ôn Tâm trở thành con mèo hoang, lạc đường giữa chốn rừng sâu hoang vắng.

Khi khát cô uống nước suối; khi đói cô chỉ ăn một ít trái cây dại; khi buồn ngủ, cô tìm một hang động để nằm xuống, nếu tìm không ra thì đành chọn nơi nào có cỏ đệm lưng.

Mỗi tối khi màn đêm buông xuống, cô cảm giác toàn thân rợn cả lên, lông tóc dựng đứng, trong khu rừng âm u thỉnh thoảng lại có những tiếng khe khẽ, lúc thì là những tiếng rên rỉ, lúc thì xào xạt, rất khủng bố. Nếu không tìm thấy hang động, lần nào Ôn Tâm cũng không dám ngủ, chỉ sợ có động vật nào như con sói nào đó xông ra, tận đến trời tờ mờ sáng mới lim dim ngủ thiếp đi.

Cứ như thế, ngày tháng xông pha trong núi của cô đã trôi qua, sau cùng lần quần đi theo vài tiểu phu lên núi đón củi mới lại trở về nơi có con người cư trú.

Chợ búa cổ đại cũng rất náo nhiệt, trên đường bày nhiều quán xá, người qua kẻ lại không ngớt, nhìn thấy có tiệm bán đồ cổ, bán tranh chữ, trái cây hoa quả và thức ăn, có cả múa võ nơi đầu đường. Ôn Tâm nhìn những cô gái chen chúc nhau trước tiệm son phấn, khi đi ngang vẫn ngoái đầu nhìn lại.

Đúng là tiền của phụ nữ dễ kiếm nhất, câu này nói không sai tí nào.

Đi nửa ngày trời, bụng Ôn Tâm bắt đầu đói. Khó khăn lắm mới tìm được bát cơm thừa, thế mà vừa nhìn thấy đã buồn nôn, chết cũng ăn không nổi, thứ này còn không bằng những thứ cô đã ăn lúc trên núi. Ngẫm nghĩ những tháng ngày trong Nam Cung phủ, những thứ cô ăn đều là các loại bánh ngọt xuất sắc nhất, thức ăn tinh xảo nhất kinh thành, nay bắt cơm ăn cơm thừa canh nguội này, dù lý trí chấp nhận nổi nhưng tình cảm vẫn không thể chấp nhận, dù tình cảm chấp nhận thì vị giác cũng không thể chấp nhận.

"Meo!" Một tiếng mèo kêu bi thảm, trách trời trách đất trách nhất bản thân, tại sao lại rời khỏi phủ Nam Cung, một phút sa cơ thành thiên cổ hận! Tóm lại đành ôm cái bụng đói rồi.

Sau khi lần thân ở xung quanh, cô đi vào một con hẻm tối, bỗng từ hang ở góc tường xuất hiện một con gì đó lông màu đen xám, tai hơi tròn, cả người chắc thịt, đôi mắt đôi nhỏ nhỏ và gian hiểm nhìn cô.

Là chuột! Vừa thấy con chuột, Ôn Tâm gần như hét toáng lên, trước kia làm người cũng chẳng cảm thấy sợ chuột, nhưng từ khi làm mèo, cô bị Nam Cung Cẩm dùng chuột dọa qua, trong lòng nảy sinh ám ảnh, lần này lại đụng phải một con chuột, ôi, và còn là con chuột rất

gan dạ dám nhìn thẳng vào cô - con mèo - kẻ địch muôn thủa của chuột.

Ôn Tâm cố trấn áp nỗi sợ, nhớ lấy, bây giờ người là 1 con mèo, chẳng có gì phải sợ thứ này, người chỉ cần giờ vượt lên, nó sẽ bị đánh tan tác.

Cô quay sang, nhìn thẳng mặt con chuột, trong mắt con chuột dần dần lộ ra vẻ hoảng hốt như cô, một con mèo vài tháng tuổi đã đủ sức đe dọa con chuột mười mấy năm tuổi bỏ chạy rồi, huống hồ là Ôn Tâm hiện giờ, một con mèo hơn 2 tuổi, theo phép tính nhân của loài người, cũng có thể coi là đang độ tuổi thanh xuân mơn mớn.

Hai bên cầm cự rất lâu, Ôn Tâm gắng sức không chế đôi chân mình, hy vọng nó sẽ không run nữa, ít nhất cũng đừng run dữ dội quá, nếu để con chuột trước mặt nhận ra thì cô chẳng còn mặt mũi nào làm mèo cả.....

“Meo.....”

“Chít...”

Mười phút sau, hai bên rốt cục cũng hành động rồi, nhưng không phải là vào đối phương, mà là cùng lúc quay ngược hai hướng, chạy!

Hôm nay Ôn Tâm đã làm một việc khiến cả dòng họ nhà mèo phải xấu hổ--- bị chuột dọa bỏ chạy, nhưng may là không có người cũng không có mèo nhìn thấy, may quá.

Mặt khác, cả tòa Nam Cung phủ nơi nơi đều bị mây đen che phủ, lòng người hoang mang. Chỉ vì một con mèo mất tích mà thiếu gia đã trượng đánh nhiều tên gia bộc, người người trong phủ đều lo lắng an nguy của mình, e sợ người xui xẻo tiếp theo là mình, làm việc trở nên căng thẳng, hoảng hốt, sợ sệt.

Có câu là: Thiếu gia hét một tiếng, kẻ hầu run rẩy lên.

“Bọn ngu xuẩn các người, một con mèo cũng tìm không ra, còn mặt mũi về gặp ta à!!!”

Nhìn xem! Lại bắt đầu rồi!

“Cho thêm người đi tìm! Kinh thành không có thì ra ngoài thành mà tìm. Dù có trả giá đắt thế nào ta cũng mặc, nhất định phải tìm ra nó! Tìm không ra thì các người mãi mãi đừng về đây!” Nam Cung Cẩm chỉ ra cửa chính hét toáng lên.

“Vâng” Thị vệ cúi người nhanh chóng lui ra.

“Thiếu gia, bọn họ đã cố hết sức rồi. Hôm đó có mấy a hoàng qua lại, nhưng thị vệ báo không hề có mèo đi qua. Thiếu gia đừng giận cá chém thớt.” Trên gương mặt thư sinh của Liễu Nghị đã tràn đầy sự phản đối.

Từ khi Tiểu Bạch mất tích, thiếu gia nói ít đi, biểu cảm cũng ít đi, hành động cũng ít, thậm chí cả tình cảm cũng vơi đi, trừ việc hét toáng mỗi ngày, chẳng còn tí sinh khí nào khác nữa. Liễu Nghị trông thấy mà xót xa trong lòng.

Y theo chủ nhân bao nhiêu năm nay, tính chủ nhân y hiểu rõ nhất.

Lúc này thì thích, có lẽ quay lưng đã chán ghét; giây này hứng thú, có lẽ chớp mắt đã ngán ngẫm. Không bao giờ để tâm, lạnh lùng vô tình, luôn không thay đổi sắc mặt trước mọi việc, dường như mang một chiếc mặt nạ bẩm sinh, khiến người ta không đoán được tim người. Nhưng người chủ như vậy lại mất kiểm chế rồi.

"Cầm Lan Uyển của ta là nơi nào? Chẳng lẽ một con mèo có thể tự dưng biến mất sao? Có biết bao cặp mắt nhìn vào, chúng vẫn có thể làm mất một con mèo, lũ phế vật này ta còn cần để làm gì? " Đôi mắt u uất của Nam Cung Cầm toát lên ánh sáng sắc bén.

"Thiếu gia, mèo chỉ là một con súc sinh, thứ này còn đầy mà. " Liễu Nghị than thở, "Với tiền tài hiện nay của thiếu gia, bằng mọi giá chỉ vì một con mèo, đáng không? " Y thật không lý giải nổi sự cố chấp của chủ nhân.

"Nhóc con không giống với những con mèo khác.

"Tôi biết nó rất đặc biệt, nhưng suy cho cùng nó cũng chỉ là một con mèo. Đừng nói là mèo, dù có là người, mất rồi vẫn có thể tìm"

Nam Cung Cầm tức giận quát to, "Ta chỉ cần nhóc con. Ta không muốn nghe người nói nữa, người ra ngoài cho ta! "

Sáng hôm ấy, y say xỉn về đến phủ Nam Cung, không có! Nhóc con đáng ra nên ngủ khò trên giường ấy!

Đầu y chợt tỉnh táo khá nhiều, chạy ngay vào trong phòng ngủ.

Không có! Không có! Vẫn không có!

Trong phòng ngủ, phòng sách, vườn hoa, nhà bếp, sân vườn bị y lục lọi hết mà vẫn không thấy bóng dáng nhóc con.

Nỗi bất an dâng trào trong lòng, y cứ tự nói với mình. Không đâu! Nhóc con làm sao biến mất được, chỉ là nó đang chơi trò ú tim với y!

Nhưng một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, ba ngày trôi qua....

Y dùng đủ mọi lực lượng có thể dùng để truy tìm, sáng, tối, lực lượng trong sáng, lực lượng ngầm, tất cả kinh thành đã bị y lục tung nhiều lần, tìm được không ít mèo, nhưng không có 1 con là nhóc con.

Y thật không tưởng tượng nổi, nếu sau cùng không tìm ra nhóc con, y sẽ phải làm sao?

Nhưng y biết, y không thể mất nhóc con. Y không thể không có nó! Không thể!

Nam Cung Cầm nắm chặt nắm đấm.

"Người đâu! Đưa tin ra ngoài, lập tức dán bảng treo thưởng, nếu ai có thể tìm được nhóc con, ngoại trừ thưởng ngàn vàng thì Nam Cung Cầm ta hứa sẽ thực hiện một nguyện vọng của hắn."

"Thuộc hạ lập tức đi làm ngay. "

Trong một đêm, công bố treo thưởng có vẽ hình dáng con mèo đã dán đầy khắp các phố to hẻm nhỏ, quán trà, thanh lâu, quán trọ, kho hàng trong thành như một mảng tuyết bao phủ bầu trời.

Mọi người đều tò mò tại sao người có gia tài kếch sù như Nam Cung Cầm lại phải làm to chuyện như vậy?

Đáp rằng: Chỉ vì một con mèo.

Kinh thần! Thời buổi này mèo còn quan trọng hơn người.

Vì thế, ở đời Đường đã nảy sinh thông báo tìm mèo đầu tiên trên đời.

Cổng nhà giàu hôi mùi rượu thịt thối rữa (nhà giàu ăn ko hết nên thịt thối rữa), người nghèo thì chết cồng ngoài cổng.

Trong một con hẻm nhỏ, nơi chất đầy rác rưởi tỏa ra mùi chua thối nồng nặc, những vết dầu loang lổ của canh thừa chảy đầy đất, mấy con mèo vừa đi lòng vòng vừa bươi thức ăn, một con mèo trắng lấm lem những đốm bùn lầy đang đứng xa xa nhìn chúng.

Ôi, người ta chia mèo ra làm từng loại, từng giống, từng huyết thống, nhưng thực ra mèo chỉ có 2 loại, 1 loại là mèo nhà được người ta yêu thương chiều chuộng, một loại là mèo hoang. Mèo nhà không có tự do nhưng cuộc sống thư thả, mèo hoang có tự do nhưng lại kham khổ vô cùng. Đa số chúng đều bươi rác như vậy hoặc bắt chuột mà sống qua ngày.

"Uc....uc...." Ôn Tâm ngượng ngùng nghe thấy tiếng kêu phát ra trong bụng, triệt để lĩnh ngộ một điều. Hạnh phúc chính là : Ta đói rồi, nhìn thấy tay người khác cầm cái bánh bao thịt, hẳn hạnh phúc hơn ta.

Cứ như vậy thì chẳng ổn! Ôn Tâm dường như nhìn thấy ngày chết bi thảm của mình rồi.

Á! Cô liều thôi! Cùng lắm thì đi trộm!

Về lại phố chợ, chọn một tiệm bán bánh bao.

Thực ra bánh bao khá là vạn năng, đói rồi có thể ăn. Muốn ăn bánh thì đập bẹp bánh bao lại, muốn ăn mì thì cứ vò vò bánh bao; muốn ăn hamburger thì cắt bánh bao kẹp rau vào ăn....

Cô quan sát lâu rồi. Chủ tiệm này là nữ giới, tròn trịa mũm mĩm...dễ trốn thoát, tính tình nóng nảy...dễ bị khiêu khích, khách hàng nhiều...dễ trà trộn, hihi, tiệm này vậy.

Ôn Tâm chuẩn bị một đồng sỏi nhỏ, sau đó núp một góc tường, dựa sát tường đứng thẳng người lên, chỉ lộ ra một cái đầu mèo nhỏ xíu và nửa thân người. Cô nắm chặt sỏi trong lòng bàn tay, nhắm chuẩn mục tiêu, khi bà chủ quay lưng với khách hàng thì ném ra.....

"Ui! Ai ném ta? "Bà chủ la lên, sau đó xoay loại nhìn bốn phía, Ôn Tâm vội rụt ra sau, núp vào. Chưa tìm được hung thủ đành bỏ qua, bà chủ bĩu bĩu môi, tiếp tục làm việc.

Một lát sau.

"Ui da! Rốt cuộc là ai? Là ai đã ném ta? "

Bị ném lần thứ 2, bà chủ nổi nóng ngay, nhìn vị khách trước mặt nào cũng cảm giác người ta là hung thủ, còn một người thì ngờ ngác khó hiểu. Bà chủ trừng mắt, lần này làm việc trong cảnh giác.

Lại một lát sau nữa.

"Á! Đứa đui mù nào hả? Ném chỗ khác không được à, cứ nhắm vào đầu bà mà ném! " Lần thứ 3 bị ném, bà chủ nổi đóa, vội bắt ngay 1 người rồi hỏi: "Là người phải không? " Người đó sợ hãi lắc đầu, sau đó bà buông ra rồi bắt người tiếp theo hỏi : "Là người phải không?" Hiện trường hỗn độn cả lên, những người ở đó chẳng ai tránh khỏi bị bà chủ "hỏi cung".

Hihi, Ôn Tâm vừa cười trộm vừa há to mồm ăn bánh bao trước mặt bàn dân thiên hạ, bởi vậy mới nói, không sợ trộm vặt, chỉ sợ trộm có văn hóa.

Được rồi, ăn no rồi. Ôn Tâm nhảy xuống, vội vàng trốn đi.

"Á! Bánh bao của ta! "

Tiếng la vang đến từ nơi xa, khi bà chủ phát hiện, Ôn Tâm đã nghênh ngang đi xa hơn mấy con phố rồi.

"Meo..."

Nghe thấy sau lưng có tiếng mèo kêu, Ôn Tâm quay đầu lại nhìn.

Woo! Đằng sau cô một bầy mèo hoang đang đứng xếp hàng dài dài, bọn chúng cứ nhìn cô "meo meo" không ngừng, hơn mười cặp mắt màu xanh màu vàng đang nhìn chăm chăm cô. Con mèo cao ngạo nhất là mèo đen, đang ngồi trên thùng rác cao nhất, ánh mắt sắc lạnh, rất có phong thái một đại ca.

A! Lần trước bị một đám người bao vây, chẳng lẽ lần này làm mèo rồi thì lại bị một đàn mèo bao vây sao?

Nhưng cô đâu có đắc tội với chúng nào, chẳng hiểu chúng muốn gì, nhưng thế trận này khiến lòng cô kinh sợ, cô cảm thấy mình đang ở trong một vòng vây.

"Một bầy mèo ăn hiếp một con mèo, như thế mà gọi là anh hùng hảo miêu sao? "

Một loạt tiếng "meo" vừa dứt, cô kỳ vọng sẽ có tiếng "mèo" lý trí đáp lại, nhưng việc không như ý người, âm thanh của cô càng khiến từng con mèo càng trở nên hưng phấn, kêu lên hoan hỉ.

Lúc này con mèo đen trên thùng rác đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, ánh nhìn chạm thẳng với Ôn Tâm. Tiếng mèo kêu bỗng dừng lại, tiếp đó nó nhảy xuống, bắt đầu từ từ đi đến gần bên cao.

Cô lờm nó, ánh mắt tràn đầy cảnh giác, khua môi múa mép vờ hư trương thanh thế. Thiếu Lâm cước, La Hán Quyền, Thiên Suy Chưởng....Đáng tiếc, tất cả những thứ này cô đều không biết, chỉ có thể tưởng tượng.

Nói cho mi biết, nếu mi mà còn ép ta, ta giả chết cho mi xem!

Con mèo đen từ từ bước tới, trong miệng ngậm con cá, nhẹ nhàng đặt xuống đất, đưa vuốt trước đẩy tới trước mặt cô.

Ôn Tâm sững sờ, ý gì thế này?

"Meo~~"

Bầy mèo hoang bắt đầu đồng thanh la lên.

Ôn Tâm nghi ngờ đưa mắt quét hết bọn mèo, nhìn thấy bọn chúng đều lộ ánh mắt sùng bái, không có ác ý, chợt cô hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Chà, ánh mắt ngưỡng mộ trong con mèo đen cũng bị cô bắt gặp.

Cô đoán rằng chúng nhất định đã thấy cảnh lúc nãy cô vừa trộm bánh bao, hành vi của cô nhất định rất anh dũng trong mắt bọn mèo, nên chúng muốn kết giao với cô.

"Meo!" Ôn Tâm rất đặc ý kêu meo một tiếng. Đây có là gì đâu, chẳng qua chỉ là kẻ giường đông kích tây trong 36 kế, cô còn biết nhiều thứ hơn nữa kìa.

Sau đó lần lượt có những con mèo khác đặt thức ăn trước mặt Ôn Tâm.

Ấy! Nghi thức này cô đã từng xem trên tivi! Trước hết là các cự lão tướng đặt thức ăn trước mặt người kế thừa, tiếp đó là bọn thủ hạ, động tác này nhằm tỏ lòng chân thành với lão đại mới.

Chẳng lẽ chúng muốn cô làm đại ca của chúng à?

Cặp mắt xanh biếc tròn xoe ngơ ngác.

Không làm thì phí, làm rồi cũng như không, làm không ai không làm!

Được! Cô vỗ ngực ngay. Theo ta! Đảm bảo các người ăn những kèo thơm!

"Meo~~" Bọn mèo kêu hòa theo cô như đáp lời. Trong con hẻm vốn dĩ âm u ẩm ướt đã phát ra những tiếng mèo.

Sau đó, trong phố chợ phồn hoa nhất của thành Trường An này, một con mèo trắng dẫn đầu đã xông vào các tiệm bàn thức ăn, trộm thức ăn một cách có tổ chức, có mưu mô, chẳng khác nào một tập đoàn trộm vặt quy mô nhỏ.

Mèo trắng dẫn đầu, người người đều muốn đánh đập, danh mèo vang xa, nhưng chẳng ai bắt được nó.

...

"Không thể nào! Nhóc con sẽ không chết! Nó chỉ mất tích thôi, chỉ mất tích thôi! "

Nghe những giả thiết của Liễu Nghị, Nam Cung Cẩm bỗng mất hết lý trí, y sốt ruột, y rất kích động, Liễu Nghị ôm chầm lấy y, khuyên y bình tĩnh.

"Thiếu gia! Tôi chỉ nói thế thôi, có thể có khả năng này, nhưng chưa chắc là thật, người đừng kích động! " Vốn tưởng chẳng có gì có thể làm xao động trái tim chủ nhân, có lẽ y đã sai rồi.

Làm sao mà không kích động được? Nam Cung Cẩm sắp điên lên rồi!

Lo sợ! Một nỗi lo vô bờ bến đã bao trùm cả người y lại!

Phạm vi tìm kiếm kéo dài từ kinh thành ra ngoại thành, tới nay vẫn bật vô âm tín.

Xung quanh trống trải, phẳng phất như thiếu cái gì, y nhìn lại, ổ mèo trống rỗng, giường trống rỗng, căn nhà trống rỗng, và lồng ngực cũng trống rỗng rồi.

Tất cả đều rỗng hết, không có bất kỳ thứ gì có thể bù đắp sự trống trải này....

Khi tình yêu xuất hiện, dù đối phương là con chó, hay là con mèo, đều sẽ yêu.

Yêu?

Không thể nào! Sao lại có thể như vậy?

Trời...!!!!

Dường như nhắm nghiền mắt trong tuyệt vọng, Nam Cung Cẩm cắn môi, kìm nén cảm xúc tro trọi vô bờ trong lòng xuống.

Y hoảng loạn rồi! Mê man rồi! Hoàn toàn chẳng biết làm thế nào!

Như một thư sinh lạc mất hồn phách, Nam Cung Cẩm không thể nào rút ra khỏi thế giới của mình, ngay cả việc Liễu Nghị đã than thở bỏ đi từ lúc nào cũng không hay biết.

Y cứ ngồi bần thần như vậy.

Từ sáng đến trưa, từ hoàng hôn đến lúc đêm xuống...

Thúy Hương Lâu.

Một ly, hai ly, ba ly....

Nam Cung Cẩm cứ uống hết ly này tới ly khác, rượu trắng này giống như ly nước lã, hoàn toàn không có cảm giác gì.

Một bình, hai bình, ba bình....

Những bình rượu rỗng lăn lóc trên chiếc bàn tròn.

Tâm trạng Nam Cung Cẩm hết như thời tiết bên ngoài, cơn mưa âm u triền miên.

"Đủ rồi! Đệ nhìn xem bộ dạng bây giờ của mình đi! Chỗ nào giống dáng vẻ phóng khoáng của chàng thiếu gia Nam Cung? Chỗ nào giống dáng vẻ lạnh lùng của một các chủ?! Ta bảo đệ đến đây không phải để uống không ngừng! " Lý Ngự không chịu nổi đoạt lấy chiếc bình trong tay Nam Cung Cẩm.

"Trả đệ! Trả đệ! " Ánh mắt mông lung, Nam Cung Cẩm đưa tay giật lấy bình rượu.

"Ta không đưa! Xem dáng vẻ của đệ đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta chẳng phải là anh em sao? Có gì không thể nói nào? "

"Không thể nói?...Không thể nói....Đệ không thể nói.....tại sao đệ lại như thế.... tại sao đệ lại yêu nó rồi? Tại sao như thế nhỉ?! " Bất lực đâm vào chiếc bàn tròn, Nam Cung Cẩm khẽ gầm gừ như bực phát.

Nhìn thấy Tiểu Cẩm nói ra những lời u uất trong lòng, Lý Ngự bỗng chột nhẹ nhõm. Nhưng lời Tiểu Cẩm khiến trái tim y thất lại. Tiểu Cẩm lại có thể vì tình yêu mà điên đảo hồn phách thế này à?

Ai? "Nó" trong lời Tiểu Cẩm là ai?!

Từ nhỏ đến lớn chưa hề thấy Tiểu Cẩm mất phong độ như hôm nay. Thật kỳ lạ, cũng chẳng thấy bên cạnh Tiểu Cẩm có ai đặc biệt?

"Nó là ai? Sao ta chưa hề nghe đệ nói bao giờ? "

"Nó...nó mất tích rồi...đã mất tích nửa tháng nay rồi...." Nam Cung Cẩm hạ mắt xuống che đi cảm xúc dâng trào trong đó.

"Lý Ngự....huynh biết không, đệ không thể yêu nó! Không thể yêu nó! Không thể yêu nó! " Giọng điệu chuyển từ cứng rắn sang yếu ớt, Nam Cung Cẩm lần nữa nói ra nỗi khổ trong lòng y.

"Tiểu Cẩm, tại sao lại không thể yêu cô ta?! " Lý Ngự chưa bao giờ biết thì ra Tiểu Cẩm cũng có mặt tiêu cự như vậy. "Chẳng lẽ thế lực trong Âm Ảnh Các là giả à? Chẳng lẽ gia tài Nam Cung là rỗng sao? Chân trời góc bể, tìm một người có khó gì? Đối với đệ lại càng không phải chuyện khó khăn."

Nam Cung Cẩm tuyệt vọng lắc đầu, bây giờ, y cần một đối tượng để tâm sự. Nên...

"Nó không phải một con người...."

"Cái gì? "

"Đệ đã yêu....cái đệ trân trọng nhất...nó không phải một con người! Nó là một con mèo! Một loài vật!...Đệ có thêm nhiều người thì có ích gì? Đệ có thêm nhiều tiền thì ích gì? Sau cùng tìm ra thì sao? Bọn họ có thể giúp đệ biến nó thành người không? Được không? "

Lý Ngự ngồi ngó người ra ở đó, rất lâu không nhúc nhích. Liềm liềm vành môi khô khan, hỏi rất không chắc chắn, "Tiểu Cẩm...đệ...không đùa chứ? Đệ...vừa nói đệ yêu...một con mèo? "

Nam Cung Cẩm gật đầu nặng nề, đoạt lấy ly rượu, tiếp tục uống từng ngụm to.

Lý Ngự lúc này vẫn chưa biết nên làm thế nào. Vốn nghĩ rằng Tiểu Cẩm là người cổ lỗ, ai ngờ hắn còn tiến bộ hơn y! Dưới vòm trời bao la này, có mấy ai lại yêu động vật?

"Co mèo đó...có phải chính là con mèo trắng lần trước đệ nhắc đến? "

"Ừ. Đệ còn nhớ hôm đó đệ nổi giận, giận nó lăng nhăng với con mèo khác, kể đến huynh nhạo đệ ghen tuông. Hôm sau đệ về tới phủ, nó mất tích rồi...Lý Ngự, huynh nói xem, tại sao nó lại mất tích? Nó còn sống không? Có khi nào thực ra đã chết rồi? "

"Tiểu Cẩm...rõ ràng đệ biết mối tình này là không thể! Đệ...có sao phải làm khổ mình? " Việc đến nước này, Lý Ngự cũng không biết làm sao an ủi con người vừa nhận ra mình đã yêu nhưng lại là không thể yêu này!

Nam Cung Cẩm cười ngu ngơ, nằm lăn ra bàn, mân mê ly rượu. "Đúng thế! Người bình thường đều sẽ nghĩ như huynh đúng không? Ai lại yêu một con mèo chứ? Một con mèo thích giận dỗi, một con mèo thông minh khác thường, một con mèo nghịch ngợm, một con mèo đáng ghét, một con mèo khiến người ta thương xót, một con mèo tham ăn, một con mèo thích chơi, một con mèo tính khí nóng nảy, một con mèo gian xảo, một con mèo lười nhác...."

Lý Ngự nhìn vào khuôn mặt y, sự tuyệt vọng bi thương dày đặc đến độ không thể che giấu nổi, dưới nụ cười nhàn nhạt ấy lại càng lộ rõ nét hơn.

Trên đời này khó tự nhỏ ra nhất, ngoại trừ chiếc răng, còn có tình yêu.

Y biết, cả đời này của Tiểu Cẩm đã dần sâu vào rồi, ngay từ cái ngày hắn ghen tuông, có lẽ đó là một điềm báo. Trên đời này, ngoại trừ con mèo đó của hắn, chắc chẳng có ai có thể bước vào tim hắn được nữa rồi.

...

"Tiểu vương gia, tiểu nhân van xin người về vương phủ có được không? " Một người

hầu khổ sở van nài chàng trai đang ung dung thưởng thức cốc trà.

Con mắt đen láy đầy sức quyến rũ của chàng trai đang lười nhác nhìn người hầu, sau khi đặt chiếc cốc làm bằng sứ đất giá xuống, chân phải bắt chéo sang trái, vành môi mỏng chớm nở nụ cười mê người.

Thật hiếm hoi khi có thể bắt gặp chàng tiểu vương gia Lý Ngự trứ danh bên ngoài kỷ viện, và còn là một ngày bình minh nắng đẹp, mọi người không ngớt ngoái nhìn y. Lý Ngự dường như trở thành danh cảnh trong Phụng Nghi Lầu.

"Về báo với mẹ ta, trước khi ta ăn chơi hết hứng thì sẽ không về. " Lý Ngự nghiêng đầu nhìn xuống đám người dưới tửu lầu. Không ít cô gái trên phố cũng phát hiện y, vừa nhìn y vừa thì thầm to nhỏ, sắc mặt tình tứ.

"Thiếu gia, trước lúc đó thì tiểu nhân đã bị vương phi lột da trước rồi. " Người hầu mặt mày rũ rượi, giọng điệu cực kỳ đáng thương.

"Vậy người tự mà cầu cho mình gặp may phước đi. " Lý Ngự cười ha hả, chẳng đoái hoài lời nói đó.

Hầu cận suýt lặn đùng xuống đất, chẳng phải tiểu vương gia cố tình làm khổ y sao?

Hu...Thời buổi này làm nô tài nhà người ta thật là vất vả!

Bỗng dưng, Lý Ngự nheo mắt lại, trên mái nhà không xa tửu lầu, một đàn mèo đã thu hút tầm nhìn của y.

Việc của Tiểu Cẩm khiến tâm trạng gần đây của y không được tốt, nhưng y đã nảy sinh sự tò mò đối với loài vật tên mèo này, rốt cục nó có ma lực gì khiến người em họ lạnh lùng đến vô nhân tính của y bị mê hoặc nhỉ?

Có lẽ y cũng nên nuôi thử một con

Lý Ngự nháy nháy mắt, từ từ nở nụ cười nơi khóe môi, nụ cười thoáng qua đó bỗng chốc đã làm say mê biết bao người.

"A Hỷ. " Lý Ngự gọi hầu cận một tiếng.

"Tiểu vương gia, người quyết định về rồi à? " A Hỷ vừa mừng vừa ngạc nhiên khi nghe tiếng gọi.

"Không có. " Lý Ngự quay đầu nhìn A Hỷ, nụ cười thoát ần thoát hiện, "Ta chỉ muốn bảo người bảo trọng thôi."

"Hả? " A Hỷ trừng to mắt, không hiểu lời tiểu vương gia nói, ngó người ra nhìn y.

Chỉ thấy Lý Ngự cười nhanh chóng nhảy xuống tửu lầu, chạy về hướng nơi bọn mèo hoang đang có mặt.

A Hỷ đáng thương trơ mắt nhìn bóng dáng cao to của tiểu vương gia lúc rời khỏi, chỉ biết lóng ngóng tay chân mà thôi.

Tiểu vương gia này thật biết hành hạ người ta, hèn gì bảo y bảo trọng. Không được, không được, A Hỷ y là tên nô bộc trung thành, tiểu vương gia đi đâu, y phải theo đó.

A Hỷ không nói lời gì, vội chạy xuống tửu lầu, đuổi theo bóng dáng Lý Ngự.

Trên những mái ngói màu đỏ san sát nhau của ngôi nhà phía tây đang có một lũ mèo hoang.

Có những con đang chơi đùa, có những con đang ngáy ngủ, có những con đang tự do yêu đương dưới những tiếng gọi í ới, cũng có 2-3 con mèo con thân thể linh hoạt, nhảy tới nhảy lui tập thể thao, vờn cái đuôi của mình lẫn tới lẫn lui.

Đa số mèo hoang đều không có ổ, chúng là mèo bị bỏ rơi, phạm vi tụ hội hoạt động về cơ bản đều là trên nóc nhà, phơi nắng sau buổi trưa là khoảng thời gian thư thả hiếm hoi nhất.

Ôn Tâm mơ màng thức giấc, ánh nắng ấm áp soi vào khiến người nó dễ chịu hẳn lên. Vươn vươn vai, ngáp một hơi, nằm sấp thân mèo nửa ngủ nửa tỉnh, neho đôi mắt màu xanh nhìn lũ mèo con đang đùa giỡn vô tư chẳng hề âu lo.

Lăn lộn giang hồ thật chẳng dễ! Làm đại ca dẫn đàn vài hôm, bọn chúng đều dựa dẫm vào cô cả. Tuy cô hoàn toàn chẳng hiểu nổi chúng đang nói gì, chúng cũng không hiểu cô nói gì, nhưng qua ánh mắt và cử chỉ cơ thể thì vẫn sống khá hòa hợp nhau.

Lúc này cô bỗng dừng lại nhớ về Nam Cung Cẩm, nhớ đến từng li từng tí trong phủ Nam Cung.

Không biết bây giờ hắn thế nào rồi? Có vì nó mất tích mà lo âu, buồn bã? Hoặc hắn đã sớm quên cô đi, đang vui vẻ đùa giỡn với thú cưng mới của hắn rồi? Nghĩ tới đây, cô bỗng tức tối lên.

Thôi bỏ đi, bỏ đi, nghĩ nhiều hại thân.

...

Do rào chắn ngôn ngữ, đừng nói là đường về phủ Nam Cung, cô còn chưa biết cả nơi mình đang ở là đâu nữa. Cô từng thử nghe trộm mấy ông mấy bà nói chuyện, nhưng họ nhìn thấy cô cứ hệt như thấy thứ đồ bẩn, đá cô ra ngay. đành chờ trắng tròn biến thành người rồi nghĩ cách hỏi thăm hỏi thăm vậy.

Ừ, đúng rồi, có ai từng nếm trải cảm giác được yêu thầm chưa?

Hihi, cô có được một đôi tượng yêu thầm mình rồi!

Kẻ thầm yêu cô rất lãng mạn, mỗi ngày gặm một bó hoa tươi đặt trước mặt cô.

Kẻ thầm yêu cô rất dũng cảm, cô xung phong lên trước, nó lúc nào cũng bảo vệ phía sau, là cặp đôi xuất sắc nhất trong những "vụ án phạm tội" của cô.

Kẻ thầm yêu cô rất ga lăng, luôn giữ một khoảng cách an toàn với cô, chẳng hề vượt rào nửa bước.

Không sai, là một con mèo thầm yêu cô.

Nó, lão đại nhiệm kỳ trước của lũ mèo, con mắt sáng như hổ phách, soi sáng bầu trời đêm, thông dong nho nhã như mơ. Không sai, một con mèo, là con mèo màu đen thứ ba cô biết được từ trước đến nay. Hai con trước, một con hại cô đến thời cổ đại, một con suýt cưỡng bức cô.

Còn nó, con mèo tài hoa, trăm con chỉ có một, có rất nhiều mèo cái muốn bầu bạn với nó, nhưng nó chỉ thích mỗi mình cô. Coi như nó có mắt thẩm mỹ, cô hiện tại có thể nói là mèo đẹp trong lũ mèo, mèo yêu điệu trong những con mèo đẹp, khác một trời một vực với con mèo mập khi vừa đến thời cổ đại.

Nhưng, trước sau cô cũng là người không phải mèo. Có lẽ nhìn từ góc độ mèo mà nói, nó quả là đối tượng hiếm có khó tìm, nhưng từ góc độ con người mà nói, người mèo khác biệt, người thì làm sao mà có thể yêu mèo chứ!

Vì thế đương nhiên nó bị từ chối rồi.

Chớ trách cô tuyệt tình, tư duy của mèo và người khác nhau. Trong thế giới của những con mèo, nhìn một cái = liếc tình tứ, cười một cái = dây dưa yêu đương, meo một tiếng = đồng ý leo lên thân. Vì thế chưa bao giờ cô nhìn nó với ánh mắt thiện chí, chỉ sợ rước mèo lên thân, hậu quả khó lường.

Ờ? Sau khi leo lên người thì sao?

Khụ khụ....Sẽ sinh mèo con.

Từ nhỏ đến lớn, người lớn hay dạy chúng ta : Con gái quan trọng nhất là gì, trinh tiết quan trọng nhất. Nhưng quan trọng hơn hơn nữa là không thể nào để trinh tiết bị một con vật cướp đoạt!

Nghĩ tới đây, tóc tai cô dựng đứng lên, dữ tợn trừng mắt nhìn mèo đen rồi đá nó một cú, sau đó nhìn nó né sang bên cạnh một cách tội nghiệp.

Cầm thú cũng còn nửa quả tim thương xót, còn cô thì không có, vì cô không phải cầm thú.

"Ồ, con mèo này dữ dần thật."

Một giọng nói trầm trầm đầy sức hút vang lên, Ôn Tâm vừa quay đầu lại thì đã bị một bàn tay to xách lên, một gương mặt tuấn tú khác thường đặt sát bên cạnh cô, gần đến mức sắp chạm đôi mắt đen láy như vực thăm ấy.

Lý Ngự nhẹ nhàng đỡ con mèo trong tay, con mắt xoay nhìn theo nó, còn con mèo thì cố gắng bám lấy những thứ xung quanh, dường như muốn dần co thoát khỏi bàn tay ma quỷ của y. Nhưng sau một hồi tranh chấp kịch liệt đã kết thúc với sự thất bại.

Mắt con mèo này khá là đẹp, y có chút thích mắt của con mèo này.

"Meo....."

Lũ mèo xung quanh bắt đầu náo động lên, dường như y đã phạm điều kiêng kỵ của chúng khi bắt con mèo trắng này, rất nhiều mèo nhìn y đầy thù địch, những chiếc đuôi thẳng đứng như ăngten, dường như đang truyền tín hiệu cho nhau, con nào con nấy bắt đầu xôn xao. Một con mèo đen trong đó dẫn giọng gừ lên mấy tiếng, bọn chúng bèn xông vào chỗ y.

Lý Ngự chột chầu mày, nhẹ nhàng vẫy tà áo, chỉ nghe sau vài tiếng "meo", mười mấy con mèo đã bị hất tung, những con mèo khác nhìn thấy hoảng sợ không dám tiến lên.

"Đau! " Con đau chột khiến Lý Ngự thu hồi ánh nhìn, liếc xéo con mèo trắng không an phận trong tay, khóe môi nở nụ cười ác ý. "Mi dám cắn ta? "

Mèo hoang quả là mèo hoang, tính hoang dại không bỏ nổi, không chỉ cào mà còn cắn y.

"Tiểu vương gia! " Qua một canh giờ truy đuổi, cuối cùng A Hỷ đã tìm thấy tiểu vương gia nhà mình trên nóc nhà, y chẳng cả nghĩ mà la toáng lên như đánh chiêng.

Có cần gọi to thế không? Lý Ngự trợn mắt, nhìn xuống A Hỷ dặn dò: "A Hỷ, mua cho cái lồng chim, ta cần loại chắn nhất. "

"Vâng. " A Hỷ gãi gãi đầu, vội vàng bỏ đi thực hiện mệnh lệnh.

"Sau này có trò chơi rồi. " Lý Ngự lại nở nụ cười gian xảo .

Ôn Tâm co người lại, bỗng dưng rùng mình lên.

Đuổi A Hỷ đi, Lý Ngự quay về Thúy Hương Lầu, chẳng dừng lại làm gì mà đi thẳng vào phòng mình, đặt chiếc lồng chim trong tay lên bàn. Tháo tấm vải đen bao trùm bên ngoài lồng chim, vặn cửa lồng được kết từ kim tơ, trong lồng có một con mèo trắng đang dùng vuốt không ngừng đánh xé cửa lồng, dường như đang quất tháo giận dữ, âm thanh rất nhọn, rất chói tai.

"Mèo hoang, mi bỏ cuộc đi. Bắt đầu từ hôm nay mi sẽ cùng ta sống ở đây. " Lý Ngự ngồi xuống dưới chiếc ghế gỗ, tự rót trà uống.

Ở?

Người này tính nuôi cô?

Ôn Tâm chột bả vuốt xuống, đôi tai nhỏ nhún rũ rũ, trừng to mắt nhìn lướt xung quanh một vòng. Căn phòng trang hoàng rất hoa lệ nhưng lại không bị mất đi sự thanh nhã, chỉ là mùi son phấn hơi nặng, có chút nghẹt mũi.

Xem ra tên này cũng là nhà giàu đấy.

Nghĩ tới tiền, miệng mèo của cô tự dưng cong lên, nói như thế là cô có thể ăn ngon ở sường, từ nay về sau không phải chịu mưa gió ngủ ngoài phố, bữa có bữa không đi ăn trộm thức ăn rồi.

"Thế nào? Thích chứ." Lý Ngự xa xa quan sát vẻ mặt của nó, lúc này vẫn còn bộ dạng cắn răng cay cú, thay đổi cũng lạ thật. Con mèo này khá là thông minh.

Ôn Tâm bĩu môi.

"Meo meo meo! " Cũng không tồi, là ta đã hiểu lầm người rồi, ai bảo lúc này mi động tay đánh mấy con mèo tội nghiệp đó chứ, bị coi là kẻ xấu cũng là chuyện tất nhiên thôi.

Lý Ngự nhăn mày, con mèo này không lẽ đang trả lời câu hỏi của y sao?

"Tiểu vương gia, ngài đến rồi." Một cô gái trẻ, thân hình thon thả chột bước vào phòng Lý Ngự, lại còn liếc mắt đưa tình, gián đoạn suy nghĩ của Lý Ngự.

Ôn Tâm mở to mắt nhìn người đẹp trước mặt, gương mặt xinh xắn cùng với thân hình thon thả, khiến mắt người ta sáng rực lên.

Lý Ngự nhàn nhạt liếc nhìn cô gái, lười nhác mở miệng: "Tiểu Mạn, có gì à? "

Tiểu Mạn cười e thẹn, thân hình như bướm hoa đang dính chặt vào lồng ngực Lý Ngự, yêu kiều nói: "Hư quá đi! Tiểu vương gia, từ sau lần trước...." Bộ ngực cô nép sát lên lồng ngực y, và còn không ngừng ma sát. "Chàng chẳng nhớ gì tới người ta sao? "

Đối với phụ nữ tự dâng đến miệng, Lý Ngự chẳng lý do gì mà không chấp nhận.

"Có phải nhớ ta rồi không?" Khóe môi vênh lên, đưa tay nắm chiếc cằm nhọn của cô ta, vờ sơ ý chạm phải ngực , nửa có ý nửa vô ý khiêu gợi cô ta.

"Ghét quá, chỉ biết đùa cợt người ta, người ta nhớ chàng thật mà, nào." Nói xong, bèn đưa đôi môi xinh xắn của mình lại gần, hôn lên bờ môi mỏng của y. Chiếc lưỡi linh hoạt âu yếm sâu trong họng Lý Ngự, chẳng hề do dự đưa lưỡi mềm bắt đầu quấy rối đối phương cùng đắm sâu trong tình ái.

Ồi! Xuân Cung Hí kìa! Lần đầu nhìn thấy tận mắt đây! Kích động ghê! Ôn Tâm dùng vuốt che mắt lại, giữa những khe hở nhỏ nhỏ của móng vuốt, len lén nhìn trộm cảnh tượng bên ngoài.

"A....Tiểu vương gia...." Tay Tiểu Mạn bắt đầu di chuyển lên trên, đôi tay vòng cổ y, đưa tay luồn sâu trong tóc y, nhưng chỉ trong tích tắc, ánh mắt hung ác của Tiểu Mạn đã lộ ra, cô lấy chiếc trâm cài tóc của mình đâm thẳng lên ngực Lý Ngự.

"Á!"

Cùng với tiếng kêu thảm thiết vang lên là tiếng cánh tay bị gãy, nhưng trong thoáng chốc lại bị bao phủ bởi tiếng roi quật.

"Xoẹt! " Trong tay Lý Ngự chẳng biết từ bao giờ đã có thêm cọng roi mềm màu vàng kim, roi dẻo từ trên không trung quật xuống khiến Tiểu Mạn kêu rên ai oán.

Đối với biến đổi nhanh chóng bất ngờ như vậy, Ôn Tâm ngớ người ra, xảy ra chuyện gì thế? Cảnh tuấn nam mỹ nữ đang ân ái nảy lửa, sao bỗng chốc biến thành cảnh tuấn nam dùng roi vọt đánh mỹ nữ kinh tởm này vậy? Đàn ông tàn nhẫn máu lạnh, đàn bà la hét bị thảm, những tiếng roi văng vẳng chói tai, là ảo giác của cô a?

"Là ai phái người đến? "Một nụ cười lạnh lùng khó hiểu phớt qua khuôn mặt Lý Ngự, đôi mắt sáng rực không tìm thấy một tia ấm áp, cả người chỉ toát lên một thứ sát khí khiến người khác sợ hãi.

Trước giờ Tiểu Mạn chưa bao giờ thấy mặt khủng bố đáng sợ như vậy của Lý Ngự, hẳn thật sự đáng sợ đến độ cô ngầy người ra, sợ đến quên cả khóc, may mắn là còn nhớ phải quỳ xuống van xin tha tội.

"Á! "

Không nhận được câu trả lời, cây roi dẻo vô tình lại lần nữa vọt mạnh lên lưng cô chỉ cách có một lớp áo mỏng. Hai roi vọt xuống, lưng Tiểu Mạn đã da thịt rách toạc ra, không chịu đựng nổi cơn đau đớn như bị lửa bùng thiêu đốt, và cơn đau của xương cốt tay bị gãy khiến cô suýt ngất đi.

"Người có khai không? " Y khom người xuống, dịu dàng đỡ cằm cô ta lên hỏi.

"Khai! Ta khai! Chỉ cầnđừng giết ta...ta khai hết. " Tiểu Mạn đã sớm bị dọa đến lợm lét

quả gan quỳ xuống van xin, hy vọng y nể tình cô đã hầu hạ y ba tháng nay, từ bi tha mạng cho cô."Nói! Là ai phái người đến hành thích ta? "

Tiểu Mạn đang thoi thóp ngã lảo xuống, thấy cây roi trong tay y nhích động như con rắn, cô sợ hãi vịn phần, nuốt nuốt nước bọt, thành thật chiêu cung.

"Là...là "Tàn Nguyệt". " Không nói cũng chết, nói rồi cũng chết, cô căn bản là không có sự lựa chọn.

"Tàn Nguyệt? Tổ chức sát thủ đệ nhất giang hồ? " Ánh mắt y thoáng chút dao động.

"Ba tháng trước Tàn Nguyệt nhận được nhiệm vụ bí mật ám sát các chủ Âm Ảnh Các, và đã khởi động thập đại sát thủ trong tổ chức nhưng chưa ai biết các chủ Âm Ảnh Các là ai. Sau khi ta nhận nhiệm vụ thì luôn ẩn mình trong kỹ viện này, lẽ ra ta cũng chẳng có chút manh mối, nhưng lần trước ta đã thấy lệnh bài ám ảnh các trong phòng người."

"Người thuê là ai? Mục đích là gì? " Cặp mắt đen láy của Lý Ngự nửa nhắm lại .

"Ta không biết, ta không biết thật! Ta chỉ là một sát thủ, bảo ta giết ai thì ta phải giết người đó, không còn sự lựa chọn. Thật đấy, ta không dám lừa tiểu vương gia...ta không muốn chết...van xin người....tha mạng cho ta...đừng giết ta...." Tiểu Mạn cố sức dập đầu xin tha.

"Người tưởng ta sẽ tha cho người à? " Khóe môi Lý Ngự thoáng ẩn thoáng hiện một nụ cười, ánh mắt thì đang lóe lên sức hút ma quỷ đầy mùi tanh.

Đáng sợ! Đáng sợ!

Có lẽ tất cả mọi người đều quên mất trong phòng vẫn còn sự tồn tại của kẻ thứ ba này - Ôn Tâm.

Toàn thân cô nổi rợn tóc gáy, sợ đến run cầm cập, sau đó co ro thành một nhúm, vùi cái đầu nhỏ thó vào trong, không dám nhìn cảnh máu me sắp xảy ra.

Người xưa có câu nhân bất khả mạo tướng.

Người đàn ông này khủng bố gấp mười....không, gấp trăm lần biến thái chết tiệt.

Chết rồi! Có khi nào một ngày nào đó hắn không vui sẽ "Cạch cạch" một tiếng giải quyết cô luôn không?

Á!

Đừng !

Cô không muốn ở chung với một tên ma đầu giết người!!

Chương 7 : Một đêm xuân tiêu

Cô đã làm sai điều gì?

Ông trời cho cô nhiều dày vò và cũng không quên dày vò cô nhiều hơn nữa.

Cô bị tên ác ma giết người nhốt nuôi trong lồng chim, tất cả mọi hoạt động đều trong phạm vi chiếc lồng chim này. Vì thế, thật sự không còn chịu nổi, cô đành bức bách làm việc mà xấu hổ nhất trong cuộc đời này - chính là đại tiểu tiện.

Huhu! Nghĩ đã cảm thấy đau lòng, đáng vẻ hãnh lúc đó đủ khiến cô xấu hổ suốt cuộc đời. Sau đó, hãnh bèn định giờ thả cô ra ngoài giải quyết vấn đề sinh lý/

Vài ngày tiếp theo, qua sự quan sát tỉ mỉ của cô, cô phát hiện đây là một kỹ viện, quy mô khá lớn, tên giết người nông cuồng chắc là có địa vị rất cao ở nơi này. Nhưng tên ma đầu giết người này tên gì thì cô không biết, chỉ nghe mọi người đều gọi hãnh là "tiểu vương gia" , "tiểu vương gia" .

Chẳng trách chi! Thì ra hãnh là vị vương gia, hoàng thân quốc thích, có quyền có thế, hèn gì hãnh có thể tùy tiện giết người.

Nhưng một vị vương gia tự đứng lại ở kỹ viện chứ chẳng thèm về nhà, cô đoán, chỉ có một nguyên nhân duy nhất, đó chính là sắc!

Người ta hay nói tiêu tiền càng nhiều càng tới gần giường, gần quan được ăn lộc.

Hãnh quả không phụ lòng "mong mỏi" của cô, các cô gái đây đua với hãnh chẳng những phải tính bằng tá mà đôi tượng thật sự trăm kỳ bách quái, mập mạp, gầy ròm, sần bay, bí lùn, thậm chí tàn phế, nhiễm bệnh, kẻ ngốc người khờ, có trời mới biết tiêu chuẩn hãnh chọn đối tượng là gì!

Càng quá đáng hơn là, đàn bà ngán rồi, hãnh tìm lạc với cả đàn ông, nam quan bên "Xuân Sắc Viên" ở phố đối diện cũng thường hay qua lại bên này "liên hệ tình cảm" với hãnh. Còn liên hệ thế nào, người biết, ta biết, mọi người đều biết.

Cổ đại tiên tiền như thế này rồi à?

Hãnh đúng là người đầu tiên khai sáng ra tay trái ôm phụ nữ, tay trái ôm đàn ông, phóng đảng cực kỳ, và lại còn có vẻ như sợ người khác không biết, ai đến cũng không cự tuyệt! Loại người này có bệnh không thì cô không biết, nhưng có một điều cô có thể khẳng định: Hãnh là cơ quan sinh dục di động.

Nói lời này vì cô là nhân chứng có sức thuyết phục nhất!

Tại sao à?

Ồi! Bởi vì cô đã nghe những tiếng "Á Á" mấy hôm rồi, xem biết bao đêm "mây mưa". Từ lúc ban đầu còn xị máu mũi cho đến sau đó là bình thản như chẳng hề gì, và đến giờ thì chán

ngán vô cùng, đêm nào cô cũng là khán giả đầu tiên cho hiện trường phim con heo.

Theo cách nói của hần là "Chúng ta phải hiểu thật cặn kẽ nhau thì mới biết người có thích hợp với ta không? "

Hiện nay cô rất mệt mỏi rồi, cảm giác dường như có 1000 người bắt kẻ ngày đêm đá vào mông cô.

Thật không hiểu, sao năng lực hần lại mạnh thế? Thậm chí đôi lúc khiến cô nảy sinh ảo giác, rốt cục là hần đi kỷ viện hay hần làm trong kỷ viện?

Ôi, không được rồi, hết chịu nổi rồi.....

"Á..."

Bất thành linh, căn phòng mới bình yên chưa bao lâu lại bắt đầu phát ra một tràng rên rỉ quan thuộc, có tiết tấu, lúc nhanh lúc chậm, đó là loại âm thanh đang ở trong trạng thái rất đau khổ nhưng cũng rất sung sướng.

Á! Chết tiệt!

Có để cho mèo ngủ không?

Trời mới vừa sáng thôi mà, lại nữa à?

Ôn Tâm vừa ngủ thiêm thiếp, lại bị những tiếng kêu rên đánh thức, lửa giận chột nổi lên, gầm gừ meo meo mãi với người trên giường.

Ma đầu giết người!

Có phải người thiếu đàn bà thì sẽ chết không?...Ồ, nói nhầm rồi.

Có phải người thiếu đàn ông thì sẽ chết không?...Ồ, lại nói nhầm rồi.

Á á ~~ Ma đầu giết người! Có phải người thiếu người thì sẽ chết không?? Lần này đúng rồi!

Vốn nghĩ rằng đi theo tiểu vương gia thì có thể sống tốt rồi, ngủ đến khi tự thức giấc, ăn đến khi bao tử co rút, kết quả thì sao nào? Cô chẳng có một đêm ngủ yên lành thoải mái!

Kết luận căn cứ vào quy luật thời gian của hoạt động hormone : luyện tập buổi sáng không bằng thể dục buổi sáng. Người này đã quán triệt rất triệt để câu nói này, hoàn toàn không quan tâm cảm giác của mèo bên cạnh!

Nam Cung Cẩm và tiểu vương gia này, có điểm chung: đều là người giàu có; điểm khác biệt: một tên là biến thái, một tên là đê tiện! Chẳng lẽ người giàu có thời đại này đều như vậy hết à? Hay là chỉ có cô mới thảm hại như vậy?

"Haha, tiểu vương gia, người nhìn xem, mèo con có phải đang động dục rồi không? " Danh ký Tiểu Đình cười hỉ hả nhìn con mèo, gờ bàn tay ngọc ngà, khẽ lắc nhẹ bờ vai vững chắc của Lý Ngự hỏi ý.

"Động cái đầu người, lão nương đang nổi điên đây! " Ôn Tâm nhe răng đáp tiếng mèo với cô ta.

Lý Ngự nhìn con mèo đang nổi giận, ánh cười cứ muốn giấu nhem lại không theo ý chí ấy đã lóe lên trong mắt y, cô ý nói: "Ừ, nó đang động dục. Nó nhìn thấy chúng ta như vậy thì làm

sao mà không động dục chứ? "

Vừa nói xong, con mèo như nổi cơn điên bắt đầu dùng sức lưng lay lồng cửa, lay đến chiếc lồng phát ra tiếng "Keng keng".

"Áy, tiểu vương gia! " Tiểu Đình chu môi. "Người đang nói mèo hay đang nói thiếp? Tiểu Đình không chịu đâu! " Cô ta nào dư hơi mà quan tâm con mèo, người đàn ông trước mặt mới là trọng điểm của cô.

Lý Ngự liếc xéo con mèo, cười ẩn ý, âu yếm kề sát bên tai Tiểu Đình nói với giọng khê khàng đến mèo có thể nghe thấy : "Ta đương nhiên là nói nàng...."

Y vừa nói vừa nhẹ nhàng đi vào vùng cấm địa của cô, cứ thế mà tiếp tục.

"Á! Ghét quá...."

Một cơn " mây mưa" lại bắt đầu rồi.

Oe!

Cô sắp nôn chết rồi!

Lại lợi dụng cô để ve vãn nhau?!

Huhu! Nhưng cô không dám gây hấn với hắn, biết đâu một lúc nào đó "ma đầu giết người" sẽ biến thành "ma đầu giết mèo".

Nghĩ tới đây, cơn giận dữ vừa trỗi dậy của Ôn Tâm lập tức xẹp xuống ngay.

...

Ánh mặt trời xuyên qua những tán lá xum xoe kết thành từng đốm vàng kim, xuyên qua bệ cửa của một lầu hoa, tản ra một góc phòng.

Lý Ngự cả người lộ lộ ngồi xếp chân trên giường, đôi tay chấp vào nhau đặt bên trên hai đầu gối, tu luyện tâm pháp nội công độc môn.

Vài giây sau, y hít thở sâu, từ từ mở mắt ra. Võ công y luyện là bí công Tây Vực, rất kỳ dị, để không bị tẩu hỏa nhập ma, khi luyện nhất định phải mình trần như nhộng.

Sau khi luyện xong, Lý Ngự chẳng vội mặc áo mà nằm nghiêng trên giường, dáng vẻ ung dung, dùng ngón trỏ thọc thọc vào chiếc lồng chim bên cạnh.

"Mèo hoang bé bỏng, mi ngủ dậy chưa? "

Ôn Tâm trợn mắt nhìn y. Loại người này biết xấu hổ là gì không?

Cả người trần truồng đi qua đi lại trước mặt cô cũng đành rồi, còn thọc thọc vào cô. Muốn thu hút chú ý của cô à? Cô mới không thèm để ý hắn.

Ôn Tâm lập tức vung vẩy tai mèo, cụp đầu sát xuống tiếp tục đánh giấc.

"Này! "

Y vừa đổi một chỗ thọc khác, ngờ đâu mèo con vừa quay đầu sang là tát ngay, cũng may y phản ứng nhanh, nếu không chắc là bị nó cắn trúng ngón tay rồi.

"Chà! Dữ như vậy cơ à? Ta chỉ muốn người chơi đùa với ta thôi mà, có cần hung hãn vậy

không? " Lý Ngự trêu chọc nhìn con mèo đang nhảy toáng lên trong lồng .

"Đi mà chơi một mình! Chỗ nào không thọc, lại dám thọc ngay vào mông ta! Hạ lưu! " Ôn Tâm tức tối đáp lại hần vài tiếng mèo.

Lý Ngự cười, tất nhiên không phải vì tiếng la mắng của nó, hần nào nghe hiểu tiếng mèo, chỉ là cảm thấy phản ứng mèo con rất thú vị, chẳng trách Tiểu Cẩm lại cứ chơi đùa không chán với mấy con vật.

"Mèo hoang bé bỏng, mấy hôm trước ta vừa cởi áo luyện công thì mi đã trũng to mắt nhìn ta, còn chảy cả máu mũi nữa, sao bây giờ không hề hần gì với ta nữa rồi? "

Thôi đi! Ôn Tâm đáp hần bằng ánh mắt "Đồ điên".

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy cơ thể đàn ông ở cự ly gần như vậy vào một buổi sáng, cởi trần hoàn toàn, chảy máu mũi là phản ứng rất bình thường. Nào ngờ buổi sáng vừa nhìn xong, tối đến lại tiếp tục bắt nhìn, và còn là cấp độ giới hạn OOX, vài ngày sau nữa, những case nhỏ này chẳng còn kích thích nổi người đã nhìn quen nhìn thuộc như cô rồi.

Nhưng không thể không thừa nhận rằng hần quả là có vốn để khoe khoang, làn da trắng trẻo sáng mượt, vẻ bề ngoài khiến người ta ngưỡng mộ, không có quá nhiều lông lá đáng gớm. Thân hình đầy quyến rũ, toát ra thứ cảm giác tràn ngập năng lượng, không có một ít thịt dư nào, làn da và cơ thể đã phối hợp một cách hoàn mỹ vô khuyết, thậm chí còn có thể loáng thoáng nhìn thấy những cơ bắp nhỏ.

Hần là tuýp khỏe khoắn, còn Nam Cung Cẩm ấy à...

Tâm tư của cô bất giác trôi dạt về lần đầu tiên gặp Nam Cung Cẩm. Ừm, Nam Cung Cẩm là tuýp người....chắc nên gọi là đẹp.

"Mèo hoang bé bỏng, mi đang nghĩ gì thế? " Cỏ sâu róm chạm vào mũi Ôn Tâm, chà vài cái vào mũi cô, ngứa ngứa khiến cô định thần lại.

"Meo meo! " Ôn Tâm đưa vuốt trước muốn giật phăng cỏ sâu róm đáng ghét trước mặt, nhưng cỏ lúc này dịch lên trên, lúc thì dịch xuống dưới, cô chẳng tài nào bắt được, bên ngoài lồng, Lý Ngự đang cầm cỏ sâu róm, vừa di chuyển vừa cười gian.

Mèo cũng có lòng tự trọng đấy! Ôn Tâm trũng mắt lườm nguýt Lý Ngự.

"Lãnh Tình khâu kiến tiểu vương gia! " Một bóng đen chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện trong phòng.

Ngón tay Lý Ngự đơ lại, sao đến vào lúc như thế này nhỉ?

Tin rằng không lâu trong tương lai thì câu chuyện phó các chủ "trần trụi đùa với mèo" trong phòng sẽ được lưu truyền trong nội bộ Âm Ảnh Các.

Từ sau khi y tiếp quản Âm Ảnh Các, tứ đại đường chủ chưa bao giờ thuận phục y, trong mắt họ, y chỉ là tên lêu lổng chẳng chút uy tín, dù y là các phó các chủ của họ nhưng thiếu chủ mãi mãi cũng chỉ có một người, đó chính là Nam Cung Cẩm. Chẳng ai có thể thay thế địa vị Nam Cung Cẩm trong lòng họ.

Lý Ngự khề thở dài, đã như thế rồi thì thà cứ phóng khoáng hơn nữa, dù gì mọi người đều là đàn ông cả. Thế là y trở người dậy, để lộ hoàn toàn tám thân trần của mình trước mặt Lãnh

Tình. Dù là toàn thân trần trụi, tư thế phóng đảng, y vẫn khó có thể che giấu được khí thế hoàng tộc bẩm sinh.

"Chuyện ta bảo người điều tra thế nào rồi? "

"Sau khi nhận được bồ câu đưa thư của tiểu vương gia, thuộc hạ đã lập tức dùng hết tất cả lực lượng của Âm Ảnh Các đi điều tra, người muốn lấy mạng thiếu chủ là đương kim hoàng đế. " Lãnh Tình mặt không đổi sắc, hết như chẳng nhìn thấy gì cả.

Nghe xong, đôi mày cong lên kinh ngạc. "Cái gì? Hoàng đế? "

"Vâng. Từ khi sáng lập thì "Tàn Nguyệt " đã nằm trong sự cai quản của hoàng đế các đời, mục đích là để có thể ngấm thoả túng những việc trong giang hồ, đề phòng các thế lực tự tụ tập phát triển chống lại triều đình. Chúng tôi đã cho người ngày đêm giám sát tổng bộ của Tàn Nguyệt, lấy được một lá thư hoàng đế gửi cho thủ lĩnh Tàn Nguyệt , trong thư có chất vấn thủ lĩnh Tàn Nguyệt rằng bao giờ mới có thể lấy được thủ cấp thiếu chủ. "

"Hoàng đế tại sao muốn giết Tiểu Cẩm? "Hiếm khi thấy Lý Ngự trầm ngâm .

"Âm Ảnh Các ngày càng có địa vị trong giang hồ, mạng tình báo của Âm Ảnh Các khiến người trong giang hồ phải khiếp sợ. Chỉ cần có người trả đủ tiền, chúng ta sẽ có thể cho họ đáp án. Cộng với việc thân phận thiếu chủ chưa hề công khai, quá nhiều bí ẩn khiến người ta nảy sinh nghi ngờ. Hoàng đế sợ Âm Ảnh Các đã biết được mối quan hệ giữa Tàn Nguyệt và triều đình nên mới lệnh cho Tàn Nguyệt trừ khử. " Lãnh Tình nói hết tất cả những sự thật đã điều tra được.

"Vậy nghĩa là ta đã trở thành kẻ thế mạng cho Tiểu Cẩm à? " Y sực nhớ ra, bây giờ thiếu chủ bên ngoài mặt của Âm Ảnh Các là y mà! Vậy chẳng khác nào là tất cả sát thủ của Tàn Nguyệt đều cho rằng y là đối tượng ám sát sao? "

"Vâng. " Câu nói thấp thoáng giọng điệu kẻ cười vui trên nỗi đau của người khác.

...

Lý Ngự nhướn một bên mày, nở nụ cười nho nhã và dịu dàng hết sức, "Người rất muốn ta chết à? "

Lãnh Tình cúi đầu. "Thuộc hạ không dám. "

Lý Ngự chỉ biết bất lực lắc đầu, thôi, bọn họ người nào cũng thế, bất mãn đối với y đã lộ rõ cả trên gương mặt rồi.

"Sát thủ chúng phái đến là những ai? "

"Ngoại trừ đệ nhất sát thủ "Câu Hồn", những kẻ khác không đáng ngại."

"Câu Hồn là ai? Rất lợi hại sao? "

"Căn cứ thông tin thu thập từ Âm Ảnh Các, từ lúc Câu Hồn nhận nhiệm vụ bắt đầu giết người tới nay, hắn chưa từng thất bại, những mạng người hắn muốn lấy chưa ai có thể thoát khỏi độc thủ của hắn. Hắn là người rất thần bí, chưa ai nhìn thấy mặt thật của hắn, mỗi lần giết người đều dùng các thủ pháp giết người khác nhau, khó có thể đoán ra hắn am tường loại binh khí gì. Mỗi người đều có điếm yếu chí mạng của mình, nhưng điều đáng sợ là, tới nay vẫn

chưa tìm ra điểm yếu của Câu Hồn. Và hẳn có "Ba không giết". Người bị thương-không giết, người chạy thoát - không giết, đàn bà và trẻ con -không giết. Trong tổ chức sát thủ, Câu Hồn là đại diện cho sự hoàn mỹ. "

Ôn Tâm ngẩng đầu nghe trộm đối thoại giữa họ, thốt ra một tiếng mèo kêu. Là tên sát thủ không quá lạnh lùng trước à? Đúng là cô chưa nhìn thấy bộ mặt thật của hắn thật, nhưng không ngờ hắn lợi hại đến như vậy!

Lý Ngự ngẫm nghĩ, từ từ nói: "Chưa từng thất bại không có nghĩa là sẽ không thất bại. Tiểu Cẩm đâu? Người đã thông báo với hắn chưa? "

"Thiếu chủ...." Gương mặt Lãnh Tình tỏ ra khó xử.

"Thế nào? "

"Thiếu chủ vẫn chưa hề về phủ, người đã ở Phiêu Hương Viện nhiều hôm rồi."

Lý Ngự nghe xong khẽ chau mày. "Có gọi đàn bà vào không? "

Lãnh Tình lắc đầu. "Không có, chỉ uống rượu và nghe đàn. "

"Hà? "

Hắn muốn gì thế? Lý Ngự trầm tư sờ chiếc nhẫn trên ngón út bên tay trái, liếc mắt nhìn mèo con đang ngồi xõm trong lòng.

Bỗng chợt có một ý niệm nào đó lóe lên trong đầu, y hiểu tâm tư Tiểu Cẩm, ưu tư thở dài tự làm bầm: "Hắn chẳng qua muốn một kỷ viện, ta không cho hắn tới Thúy Hương Lâu hắn lại chạy sang Phiêu Hương Viện..." nói rồi, y nhìn về phía Lãnh Tình, dặn dò : "Lãnh Tình, người bảo hắn đến chỗ ta, Phiêu Hương Viện hỗn tạp dễ trà trộn, hiện là giai đoạn cấp bách, hắn như vậy rất nguy hiểm, chỉ ít trong Thúy Hương Lâu cũng có ta trông chừng hắn. "

"Vâng. " Cũng như lúc đến, Lãnh Tình xoẹt một tiếng mất hút.

"Tiểu Cẩm ", "Thiếu chủ" trong lời bọn họ là ai? Hình như rất quan trọng thì phải.

Ôn Tâm bĩu bĩu miệng mèo, dù sao thì ai giết ai, ai bị ai giết cũng chẳng can hệ tới cô, cô biết nhiều thế làm gì.

Tối mai lại đến trăng rằm nữa rồi, cuối cùng cô lại có thể biến thành người, đến lúc đó cô nhất định phải thừa cơ tìm đường về Nam Cung phủ, sau đó rời khỏi tên ma đầu giết người này!

Ngày hôm sau.

Lại là một buổi tối, trăng tròn như mâm ngọc đang lơ lửng xuyên qua những cụm mây, ánh trăng nhàn nhạt rơi xuống mặt đất. Thúy Hương Lâu vẫn náo nhiệt như mọi thường, những kẻ nô bộc không ngớt qua lại bưng bê thức ăn ngon và rượu.

Một gian phòng ở lầu hai phát ra tiếng nhạc ưu mỹ.

"Hay lắm! Thưởng một ly! "

"Tạ Nam Cung thiếu gia! "

Vào đời Đường, kỹ nữ chia ra làm ca kỹ, nhạc kỹ, vũ kỹ, âm kỹ. Nhạc kỹ ngạc nhiên vui sướng vội đứng dậy, nhận ly rượu từ Nam Cung Cẩm như được tặng báu vật, đôi mắt không giấu nổi niềm hân hoan và ái mộ, không kìm lòng vội ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng tuyệt đẹp của Nam Cung Cẩm.

"Kẹt", cửa phòng mở ra. Lý Ngự mặt mày hớn hờ đi vào, vẫy tay cho dàn nhạc kỹ đánh đàn lui xuống.

"Tiểu Cẩm, đệ đến rồi sao không sao chỗ ta ngồi? "

Nam Cung Cẩm ngược mắt lên nhìn Lý Ngự, sau đó tự cầm ly rượu hớp từng ngụm một. "Chẳng phải huynh không cho đệ đến đó sao? Có gì đệ còn phải tự chuốc nhục vào thân. " Y đã sớm có chút say mà vẫn cứ uống liên tục.

"Ta không cho đệ đến Thúy Hương Lâu cũng vì muốn tốt cho đệ, đệ như vậy gọi là uống rượu sao? Gọi là nát rượu! Đệ cứ ngày ngày nát rượu như thế, coi chừng yếu mệnh đấy! " Lý Ngự khẽ nhăn mày, vừa xăm xoi Nam Cung Cẩm vừa bước tới ngồi xuống trước chiếc bàn tròn.

Nam Cung Cẩm hơi nắm chặt tay lại, y ngẩng đầu cười gượng, nói : "Thế còn huynh thì sao? Rõ ràng có năng lực, cứ phải làm cho mình thành rác rưởi....Ha, đệ chẳng qua cũng chọn cách trốn tránh như huynh thôi. Điều khác nhau là đệ chọn rượu, còn huynh chọn đàn bà. "

Lý Ngự nhướn mày, "Sao tự dung lại lời cả chuyện của ta ra."

Nam Cung Cẩm nhắm mắt, trầm ngâm giây lát, sau đó từ từ mở miệng nói: "Xin lỗi, lần này liên lụy huynh rồi. "

"Đệ nói gì nhi? "

"Lãnh Tình đã nói mọi việc với đệ rồi. Huynh trước giờ không muốn can hệ nhiều với hoàng tộc, ngờ đâu lần này lại trực tiếp chạm trán hoàng đế, nếu để hần biết huynh có dính líu vào chuyện này, nhất định sẽ mang lại họa lớn cho huynh. " Suy cho cùng Lý Ngự cũng là người trong hoàng tộc, nếu y dính dáng tới thì tất nhiên sẽ khiến hoàng đế sinh nghi, e rằng sẽ liên lụy cả nhà Lý Ngự.

"Bớt bộ mặt áy náy cho ta đi, đệ là huynh đệ của ta, lại là bạn thân của ta, đừng nói liên lụy gì cả. " Lý Ngự trợn mắt nhìn y, hỏi tiếp: "Hiện giờ đệ tính sao? "

Nam Cung Cẩm nheo đôi mắt dài và hẹp, nhìn y, "Có hai con đường. Một là giết chủ mưu...."

"Đệ điên à! Giết hoàng đế? " Lý Ngự kinh ngạc, âm thanh bất giác trở nên cao vút.

...

Nam Cung Cẩm nhếch mày. "Đệ không nói là hoàng đế, đệ đang nói đến thủ lĩnh của Tàn Nguyệt. Cho đến tận bây giờ Tàn Nguyệt cũng chưa dò la ra điều gì, hoàng đế cũng chẳng hề biết gì. Sát thủ lần trước hạ thủ huynh vì nóng ruột muốn lĩnh công nên không giao nộp tình

báo lên trên. Chỉ cần thể lực của Tàn Nguyệt bị dẹp gọn thì việc này tự khắc cũng giải quyết xong."

"Còn đường thứ hai thì sao? "

"Gặp hoàng đế, công khai thân phận của mình. "

"Cũng đúng, chỉ cần đế hoàng đế biết đệ không có uy hiếp đối với giang sơn xã tắc của hắn thì hắn sẽ không lấy mạng đệ. " Lý Ngự ngập ngừng, khóe môi thấp thoáng nụ cười, "Vậy đệ chọn đường nào? "

"Giết thủ lĩnh Tàn Nguyệt. "

Ánh mắt Lý Ngự sáng lên, không tỏ vẻ ngạc nhiên gì, chỉ cười to. "Ta biết ngay đệ sẽ chọn con đường thứ nhất mà."

"Đệ không thích chịu khống chế của người khác, dù người đó là hoàng đế cũng vậy." Nam Cung Cẩm cười nhạt.

"Việc công bàn xong, nói chút việc riêng đi. "

Nam Cung Cẩm hơi ngăn người, Lý Ngự nói tiếp: "Lãnh Tình bảo với ta mấy hôm nay đệ ở trong Phiêu Hương Lầu, tại sao? Đừng nói với ta là đệ chỉ muốn uống rượu nghe đàn nhé. Nếu chỉ vì lý do đó thì tại sao không về tửu lầu mình uống? "

Nhắc đến đề tài này, sắc mặt Nam Cung Cẩm lập tức căng lại ngay, nhíu chặt mày, cắn chặt khóe môi, không thốt một lời.

Lý Ngự nhìn rõ phản ứng của y, vành môi mỏng khẽ than, "Ta biết đệ muốn làm gì. Đệ như vậy chẳng qua là muốn xem mình có hứng thú với đàn bà không? Hay là....đã yêu một con mèo rồi? "

Nam Cung Cẩm chột ngắc đầu lên, trong thoáng chút, một chiếc ly bay nhanh về phía trước mặt Lý Ngự.

Lý Ngự nhanh chóng né tránh, ly rượu phớt qua người y, bay thẳng vào tường. "Này, nói trúng tim đen của đệ thôi mà, có cần ra tay mạnh thế không? "

"Đệ không muốn nghe những lời châm chọc của huynh nữa." Nam Cung Cẩm lạnh nhạt nói.

"Oan uổng quá, ta chỉ muốn giúp đệ mà thôi. Ta biết đệ vẫn chưa hạ được quyết tâm, phải không? Tìm một người đàn bà để chứng minh khó để thế sao? Đệ chê kỹ nữ bẩn, ta có thể tìm một thanh quan trinh trắng cho đệ, bảo đảm vừa sạch sẽ vừa an toàn, chuyện này cứ để ta lo liệu! " Lý Ngự cười tỏ ra rất thành tâm nhiệt tình, nhưng Nam Cung Cẩm thề, y chắc chắn là đã nhìn thấy sự gian xảo như hồ ly của hắn.

"Không cần, đệ không muốn...."

Nhưng Nam Cung Cẩm chưa nói hết lời từ chối, Lý Ngự dường như đã hiểu, vội vàng nói tiếp câu sau.

"Cứ thế nhé, ta đi sắp xếp! "

Nói đoạn y vội rời khỏi phòng, nhanh tay đóng cửa lại, đứng ngoài cửa cười trộm.

Haha, Tiểu Cẩm, xem lần này ta chinh độ thế nào.

Lý Ngự đang nhắm tính trong lòng, rốt cục nên sắp xếp cho Tiểu Cẩm một xú nữ hay là một con nhỏ to béo? Y đặc chỉ hả hê đi xuống lầu, vừa chuẩn bị về phòng chợt nghe thấy bên ngoài Thúy Hương Lầu có tiếng gọi của A Hỷ.

"Xảy ra chuyện gì thế? "

Lý Ngự đi qua đó, quả nhiên là A Hỷ, vì y mặc trang phục người hầu nên bị hộ vệ Thúy Hương Lầu cản lại ngoài cửa.

Vừa thấy tiểu vương gia, khóe mắt chợt đỏ lòe, "Tiểu vương gia, rốt cục cũng tìm được người rồi! Người mau theo tôi về đi! Vương phi....vương phi bệnh rồi! Bệnh rất nặng! "

"Người nói gì? " Lý Ngự hơi sửng sốt, ánh mắt lộ vẻ hoang mang, "Mẹ ta bệnh rồi? Sức khỏe bà ấy chẳng phải rất tốt hay sao? Tại sao lại như vậy? "

Sự việc dường như có gì đó không ổn, nhưng Lý Ngự chẳng hề nghĩ ngợi nhiều mà theo A Hỷ về phủ ngay.

Mặt khác, trong phòng Lý Ngự.

Ôn Tâm sốt ruột đi qua đi lại quanh chiếc lồng chim.

Làm sao bây giờ?

Thời gian biến hình sắp đến rồi, nhưng cô vẫn còn ở trong cái lồng chim. Lồng chim này rất bền rất chắc, tên ma đầu giết người đó đã dùng nhiều tiền mua về, khi biến hình chắc chắn sẽ đau chết cô! Cô phải tìm cách ra ngoài! "Meo! "

Ngay khi cô đang bần loạn, dường như loáng thoáng nghe thấy tiếng mèo kêu.

Ôn Tâm vênh tai lên, Hử? Hình như là tiếng mèo kêu thật! Không phải đùa!

Cô tìm xung quanh, phát hiện ở khung cửa sổ không xa có một bóng đen, nhìn kỹ lại...

Mèo đen! Kẻ thâm yêu cô!

Sao nó lại ở đây?

Mèo đen khê nhảy từ cửa sổ xuống, chiếc đuôi dựng đứng, chạy nhanh vài bước sau đó nhảy vọt lên chiếc ghế, rồi lại phóng lên, đứng vững trên chiếc bàn, từ từ đi về chỗ Ôn Tâm.

Mau! Mau cứu cô ra ngoài!

"Meo meo meo! " Ôn Tâm mừng rỡ meo meo không ngừng với nó. giờ vượt trước móc ra chỗ khóa của cửa lồng, gợi ý cho nó ở bên ngoài lồng làm động tác như cô.

Mèo đen rất thông minh, mô phỏng động tác của cô, dùng vuốt nhỏ thử giật tới giật lui chỗ móc khóa, sau vài lần lặp đi lặp lại, "Tách! " Cửa lồng mở ra rồi.

Ôn Tâm không hề nán ná, vội chui ra ngoài, thần kinh bị căng chặt cuối cùng đã có thể thả lỏng rồi. Cô hít thở sâu, cảm thấy không khí bên ngoài lồng thật là tươi mát. Ngẩng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, một vầng trăng tròn đang lơ lửng trên bầu trời.

Cô quay lưng lại, con mèo đen đang bước tới bên cô, dùng cái đầu cọ cọ vào cổ cô.

Waa! Không lẽ nó muốn bắt cô phải lấy thân báo đáp à?

...

Ôn Tâm vừa định đứng thẳng lên hát nó ra, bỗng cảm giác cơ thể bắt đầu hơi nóng rạn, chẳng lẽ sắp bắt đầu rồi à? Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị nhưng cơn đau trong thời khắc biến hình khiến Ôn Tâm rất khó chịu, nhìn thấy lông trắng trên cơ thể bắt đầu rụng, tứ chi từ từ kéo dài ra.

Con mèo đen hét lên một tiếng "Meo meo", rơi bịch từ trên bàn xuống, khoảng khắc chạm đất đã lộn vòng theo bản năng mèo, tuy không bị thương nhưng cái gan mèo nho nhỏ gần như sắp sợ đến toát ra ngoài.

Ôn Tâm đã biến về thân người, nhìn xuống con mèo đang run cầm cập dưới đất, áy náy xin lỗi nó: "Xin lỗi nhé, mèo đen, bây giờ thì người hiểu rồi chứ? Giữa chúng ta không thể nào."

"Meo!" Con mèo đen nhìn cô kêu ai oán, giữ giữ lông trên người, cụp tai rũ rượi đi đến bên cửa sổ, nhảy vọt lên, sau đó tiếc nuối quay sang nhìn cô, rời khỏi nơi khiến nó đau lòng này.

"Ôi~~~" Đưa mắt tiễn mèo đen rời khỏi, Ôn Tâm thở dài.

Sau cùng cô vẫn làm tổn thương con tim non nớt của mèo rồi.

Và rồi cô cúi xuống nhìn lại mình. Không mảnh vải che thân, vậy sao được? Cũng may đây là phòng Lý Ngự, những thứ khác thì không có nhiều, áo đàn bà thì chẳng ít. Cô vội lấy bộ áo quần lục lọi trong phòng mặc vào.

Giờ làm gì tiếp nhỉ?

Cô vò đầu bứt tai, lần này không được lỗ mãng như lần trước nữa, không thể chạy lấy chạy để ra ngoài nữa. Trước hết phải biết rõ, giờ đang là đêm khuya, bên ngoài tràn đầy nguy hiểm, thêm vào đó nơi này là ký viện, chạy ra cánh cửa này giống như bước vào một hang sói, một lũ đàn ông đang chờ người tự sa lưới.

Không được! không được!

Cô lắc đầu nguây nguây, cứ ở trong phòng này trốn một đêm, ngày mai trời vừa sáng sẽ rời khỏi.

Trốn ở đâu nhỉ?

Ôn Tâm liếc qua xung quanh, hy vọng có thể tìm được một chỗ trốn vừa dễ chịu vừa dễ núp ngay, nhưng trước mắt chỉ có tấm giường lớn, tỏa ra một sức hút khiến Ôn Tâm khó lòng kháng cự.

"Lâu rồi không được ngủ giường, nhớ cảm giác vừa mềm vừa dễ chịu đó quá! Nằm một tí thôi!" Thế là Ôn Tâm leo lên giường, vùi mặt vào trong gối, mềm mại, dễ chịu, có cảm giác rất mãn nguyện.

Ôn Tâm mệt quá ngáp dài. Từ khi đến nơi này cô chưa hề có một giấc ngủ ngon, bây giờ buồn ngủ quá, Ôn Tâm chẳng kịp suy nghĩ vấn đề an toàn nữa, thiếp đi trên giường to của Lý

Ngư.

...

Ngày thứ hai khi trời tờ mờ sáng, có tiếng gà gáy o o.

Ôn Tâm mơ màng dụi mắt, ưỡn vai, mở mắt nhìn chiếc mũ, có chút hốt hoảng, ngó người một lúc mới nhớ ra chuyện tối qua.

Chết rồi!

Cô chợt bừng tỉnh, lập tức ngồi dậy, lo lắng nhìn bốn phía.

Phù, may quá trong phòng chỉ có mỗi mình cô, tên ma đầu giết người chưa về.

Ôn Tâm sửa sang lại áo quần hơi bị rối, khe khẽ nhón chân đi đến ngoài cửa, mở cửa thò đầu ra nhìn, bên ngoài yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Đây là kỷ viện, buổi sáng thanh tĩnh hiu quạnh, tối đến bèn đèn đuốc sáng chói.

Cô men theo bờ tường sau vườn lên đến cửa sau, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa, vừa nhón chân lên định bước ra. Đứng sau chợt vang lên một âm thanh yếu điệu và sắc nhọn: "Cô đi đâu đấy? "

Nghe thấy sau lưng có người gọi, Ôn Tâm giật mình, cô vội cúi thấp đầu.

Một tú bà lả lướt, tay cầm chiếc khăn, lắc lư vòng móng to tướng với những bước đi khoa trương từng bước tiến sát gần Ôn Tâm.

"Người!Người!Người! Tiền ta cho các người còn chưa đủ sao? Chẳng có một người nào chịu ở lại, ta biết các người đều là con nhà đảng hoàng ở gần đây, ta chỉ cần tìm vài a đầu bụng bê, có phải các người đều chê kỷ viện làm bản danh tiết các người? " Vốn dĩ a đầu tạp vụ trong Thúy Hương Lầu đã rất thiếu, ngờ đâu bà vừa thức dậy đi vệ sinh thì thấy ngay con a đầu muốn bỏ trốn, những hạm hực trong bụng tú bà đều tuôn ra hết.

"Ta có bạc đãi các người không? Ta cho các người lương gấp 3 các phủ khác! Người nói, người còn gì bất mãn? " Tú bà giận dữ đưa tay trở vào đầu Ôn Tâm.

Thấy đối phương tưởng nhầm cô là a đầu bỏ trốn, Ôn Tâm khẽ thở phào, trước mắt chỉ còn cách thẳng tiến phía trước. Cô chớp mắt, gương nở nụ cười ứng phó với tú bà.

"Hiểu lầm, hiểu lầm rồi, tôi không có ý định bỏ trốn, chỉ là vừa ngang qua đây thì nghe tiếng gõ cửa, định mở ra nhìn xem ai thì bà đã đến."

"Thật không?" Tú bà nửa tin nửa ngờ.

"Còn có giả sao? Dù tôi không ăn thì cả nhà cũng phải ăn chứ, nhà tôi chỉ cậy mỗi tôi nuôi thôi, công việc này tôi không thể đánh mất được, thử nghĩ xem hoàn cảnh như vậy làm sao tôi lại có thể bỏ đi? " Ôn Tâm vờ tỏ ra oan ức nhìn tú bà, hết như diễn viên đang đóng phim truyền hình, câu nào của cô cũng đầy lý lẽ.

Nghe giải thích xong, tú bà chống nạnh quát, "Vậy cô còn đứng đây làm gì? Còn không mai làm việc! Để tôi thấy cô trốn việc thì sẽ trừ tiền ngay! "

"Tôi đi ngay, đi ngay! "

Mệt chết đi mất!

Công việc của a đầu quả không phải của người làm!

Suốt cả buổi sáng, bọn a đầu các cô bị ma ma phân phối đến hầu hạ tắm rửa chải chuốt cho những cô nương đang nổi trong kỳ viện, quét nhà, sau đó quét sân. Thời gian trôi qua rất nhanh, rất nhanh đã đến hoàng hôn, Thúy Hương Lầu bắt đầu khách khứa tắm nập, a đầu lăng xăng chạy tới chạy lui, lúc thì rót nước, lúc thì bung trà, trung trung nhìn trời sáng trở nên tối dần, cô vẫn chưa tìm ra cơ hội thoát ra.

Nhưng cũng còn may, qua cuộc trò chuyện với các a đầu khác, cô cũng gọi là biết chút manh mối.

Đây là kỳ viện tốt nhất kinh thành, đi thế nào mà rốt cục cô cũng về đến kinh thành rồi. Còn Nam Cung phủ cách đây vài con đường, đi khoảng vài canh giờ.

Còn nữa, người hâm mộ Nam Cung Cẩm không ít tí nào, cô cũng hỏi thăm được rất nhiều tin tức của Nam Cung Cẩm, nghe nói nhà hắc mất một con mèo trắng cực kỳ quý hiếm, nghe nói hắc treo thưởng cho con mèo trắng mất tích đó, nghe nói hắc ngày đêm mất hồn vì con mèo trắng đó....

Thoáng chốc, cô cười rồi.

Thì ra hắc coi trọng cô như vậy!

Cô cảm thấy trong lòng ngọt ngào, như đã ăn mật ong vậy.

Cô không hiểu tại sao có cảm giác này, nhưng rất muốn gặp hắc ngay.

Không, mà khoan đã....

Ôn Tâm đi ngang nhà bếp, bà bếp tinh mắt đã gọi cô ngay: "A đầu, mang rượu này lên phòng thứ hai bên trái trên lầu hai cho khách đi!"

"Vâng." Ôn Tâm bĩu môi, nhận lấy khay rượu thẳng lên lầu hai.

Đi tới trước cửa phòng thứ hai bên trái. Cửa còn khép hờ. Ôn Tâm nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào trong phòng, cả người cô khựng lại - đó là người cô muốn gặp ngay tức khắc, đang sờ sờ xuất hiện trước mặt cô.

"Nam Cung Cẩm? " Ôn Tâm kích động đặt khay rượu lên bàn, không nghĩ ngợi gì vội xông đến trước mặt Nam Cung Cẩm, ôm chầm hắc.

Cơ thể mềm mại, ấm áp, khuôn mặt nép chặt ngực hắc, Nam Cung Cẩm mơ màng nhìn cô gái bỗng từ đâu xuất hiện đang ôm lấy mình, đôi mắt to tròn và long lanh, như một suối biếc thăm thẳm phản chiếu trong mắt hắc, ánh mắt chan chứa nụ cười, khiến hắc cảm thấy quen thuộc một cách lạ lùng.

"Nhóc....nhóc con...." Nam Cung Cẩm bỗng ôm chặt thân hình mềm mại trong lòng, cảm giác hết như nhóc con.

Trước hết, cô có thể khẳng định một điều, chính là cô rất thích hắc, rất thích cảm giác được hắc ôm trong lòng này, trong lòng cô ngập tràn những tia mật ngọt ngào.

Nhưng không ngờ cả người Nam Cung Cẩm đột nhiên ngã xuống người cô, suýt đè cô bẹp dưới đất, may là cô còn đứng vững, loạng choạng đỡ hấn đến bên giường rồi mới “ném” Nam Cung Cẩm xuống chiếc giường mềm mại.

Nặng quá đi! Ôn Tâm thở hổn hển, chau mày nhìn cái tên say xỉn nàu. Sự rời khỏi của cô thật sự khiến hấn chịu đả kích đến như vậy à? Lại còn say đến bất tỉnh nhân sự. Không biết uống thì đừng có mà uống, cái gã mang phiền phức đến cho người khác!

Ôn Tâm đang trách móc, nhìn thấy trên bàn có ly trà sâm, cô đứng lên, sau khi bung ly trà tới, cẩn thận đút vào miệng hấn.

Nam Cung Cẩm vốn dĩ đang khô miệng, ừng ực uống một hơi, trong lúc mê man, trong khe mắt nhìn thấy dung nhan ngọt ngào đáng yêu của Ôn Tâm, bàn tay to của y khẽ chạm vào má cô, gương mặt rất mãn nguyện. "Nhóc con...ta yêu mi....đừng rời xa ta...xin mi...."

Lời của hấn như một tảng đá ném vào mặt hồ đang gợn sóng li ti, khuấy động khiến cô không thể suy nghĩ gì trong giây lát.

Người ta nói : Khi bạn choáng váng thì mới biết tình yêu là gì. Nói không chừng thực ra cô đã yêu hấn từ lúc nào không biết rồi.....trong lòng chợt cảm động, người đàn ông này, làm cho tim cô rối bời lên rồi, rối cả lên, chỉ biết ngốc ngốc nhìn hấn.

Có lẽ vì trà có chút công hiệu tỉnh rượu, y ngồi dậy, ôm ngay cô vào lòng, sóng mũi thẳng và cao ma sát vào vành tai cô.

"Nam Cung Cẩm, ngươi đừng có xích gằn ta như vậy." Người cô hơi căng thẳng, khẽ đẩy hấn ra, cử chỉ thân mật như vậy khiến cô có chút ngượng.

"Nhóc con." Hấn thì thầm, bàn tay bắt đầu không an phận mân mê vạt áo trước ngực cô.

"Rất thích mi, rất thích mi...." Miệng hấn không ngừng thốt ra những lời tương tự, sau đó đặt cô xuống giường, ánh mắt rực lửa nhìn cô.

Ánh mắt của hấn như một ngọn đuốc, nhìn chằm chằm khiến người cô như bị lửa đốt, cơ thể dần dần nóng rạn lên, cô quay mặt sang, không dám nhìn mắt hấn.

Chuyện gì thế này? Mặt cô nóng bừng rồi, cảm thấy e thẹn trước ánh mắt của hấn, nhìn đến người ta đỏ mặt tía tai.

Hấn cúi đầu hôn lên cổ của cô, động tác rất khẽ và dịu dàng.

Khi hấn cúi đầu, mang theo mùi rượu, và hơi vị vốn có của nam giới, khiến cô có chút say. Môi hấn chạm vào cổ cô, nhích lên trên, hôn lên đôi môi cô, cô không cự tuyệt nụ hôn của hấn.

Khoảnh khắc bờ môi chạm bờ môi, hấn nheo mắt nhìn người nằm phía dưới, trong ánh mắt mông lung hiện ra khuôn mặt ngượng ngùng e thẹn, càng khiến hấn muốn hôn cô.

Thơm quá! Trong lòng Nam Cung Cẩm nghĩ, có lẽ y vẫn đang nằm mơ! Cũng có thể mình đã quá nhớ nhóc con rồi nên mới ảo tưởng ra một cô gái giống nhóc con đó như vậy.

"Ừm..." Cô khẽ thốt, nghe như con mèo con, mềm mại xuyên thấu vào tận tâm khảm.

Bỏ đi, nếu đang nằm mơ thì cứ phóng túng bản thân! Nam Cung Cẩm nghĩ thầm trong lòng.

Thế là, y dùng đầu lưỡi lượn lờ trong miệng cô, và quần quanh chiếc lưỡi nhỏ đang né tránh y, nụ hôn tràn đầy khiêu khích, đã gợi dậy làn sóng giữa hai người....

Trong giây lát, cả người Ôn Tâm không còn sức chống cự, ngã nhoài vào người Nam Cung Cẩm.

Hai tấm thân trần, thể ấm nóng bỏng chan hòa nhau, cô tựa lên trước ngực hắn, nghe rõ nhịp đập đang rất gấp thúc của hắn.

Cô khẽ ngẩng đầu lên, nhận ra hắn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng đôi tay vẫn ôm chặt cô trong lòng, tim cô như có một luồng khí ấm chảy qua, cảm nhận được sự ngọt ngào của hạnh phúc.

Cô đã trao thân cho hắn rồi, nghĩa là đã lựa chọn hắn. Hắn không thoát nổi đâu, hắn đã là người của cô rồi. Người yêu chỉ có một, đánh người cũng chỉ được đánh một người thôi.

Cuối cùng cô đã có thể cùng hắn về Nam Cung phủ rồi, lần này chắc hắn sẽ đối với cô rất tốt rất tốt thôi.

Cô nghĩ ngây thơ như thế, tựa vào trước ngực hắn, khẽ nhắm mắt lại, chìm vào giấc mơ u tối đó.

...

Chết tiệt!

Mắc lừa mẫu thân rồi!

Y lại hồ đồ như vậy chấp nhận ký hiệp ước thành thân!

Lý Ngự vội vã chạy về Thúy Hương Lâu, đã là canh ba ngày đêm thứ hai sau khi y rời khỏi.

Mẹ y hạn y phải dọn dẹp tất cả mọi thứ trong Thúy Hương Lâu trong vòng hai canh giờ, y lục tung tủ áo, ngăn lượng quần áo, từng cái bỏ vào trong hòm lý.

Sau đó nhìn xung quanh, chợt y nhận ra trong phòng bị thiếu đi một thứ đồ - con mèo của y không thấy rồi!

Vì không tìm thấy nó Lý Ngự sốt ruột lên, thậm chí nổi giận lôi đình, phát động tất cả a đầu trong Thúy Hương Lâu, nô bộc, thậm chí kỹ nữ cũng phải bắt tay nhau đi tìm khắp mọi góc ngách trong Thúy Hương Lâu. Người đông thì sức mạnh lớn, chỉ cần con mèo còn trong Thúy Hương Lâu thì chắc chắn sẽ bị tìm được. Thế là, bọn họ đã tìm được nó trong một gian phòng, sau đó nhanh tay nhanh chân bắt nó ra khỏi đó.

Nhìn thấy con mèo đang ngủ ngon giấc trong tay a đầu, Lý Ngự nở nụ cười.

"Mèo hoang bé bỏng, cùng ta về vương phủ chơi nhé ! "

Chương 8 : Đại hội tương thân

Đang là giao mùa giữa xuân hạ, thời tiết vẫn chưa nóng lắm. Ánh mặt trời chói chang xuyên qua cửa sổ bằng giấy rọi vào trong, ấm áp và ngọt lịm.

Nam Cung Cầm tỉnh dậy trên giường, cảm giác tinh thần hôm nay tốt lạ lùng.

Nhớ lại tất cả những điều mơ mơ hồ hồ tối qua, y cứ ngỡ mình đang nằm một giấc mơ xuân.

Có lẽ vì y quá muốn dùng phụ nữ để chứng tỏ mình rồi! Nên mới mơ một giấc mơ kỳ quặc như thế. Khóe môi Nam Cung Cầm chớm nở nụ cười, lắc đầu một mình, tối qua y uống nhiều quá rồi.

Ngày thường nát rượu nhưng y vẫn còn giữ lại một phần tỉnh táo, chỉ vì tối qua là ngày tròn một tháng nhóc con mất tích nên y mới mất đi tiết chế.

Nhưng, giấc mơ đó chân thật quá, nhất là cảm giác y âu yếm, vuốt ve trên cơ thể người con gái đó, thậm chí là cảm xúc dâng trào khi y vào sâu bên trong người cô ta khiến y ấn tượng sâu sắc.

Chẳng lẽ là ma nữ đã hiến thân cho y, thậm chí khiến y nằm giấc mộng xuân đó?! Nam Cung Cầm lại bất giác lắc đầu, cảm thấy rất buồn cười trước suy nghĩ của bản thân.

Nhưng, cảm giác mãn nguyện tối qua thật sự rất chân thật....

Nam Cung Cầm kéo chăn ra, phát hiện có một vết máu đã đông cứng trên vật tượng trưng nam tính của mình, y tự dưng chau mày lên.

Tối qua rốt cục y đã xảy ra chuyện gì? Và cả người y còn trần trụi, áo quần trên người đã rơi tứ tung trên mặt đất, thật là khó hiểu hết sức.....

Nam Cung Cầm nhăn trán, chẳng lẽ là trò đùa của Lý Ngự?

...

Ôn Tâm ngáp một hơi dài, một giấc ngủ thật dễ chịu, cô từ từ tỉnh dậy, kết quả là nhận ra mình lại bị nhốt vào trong lồng chim!

Ôn Tâm vội vàng nhìn xung quanh, nhưng, nơi này....nơi này cũng hào hoa quá, lần đầu trong đời cô nhìn thấy một gian phòng to như thế, và điều khiến cô kinh ngạc hơn là tất cả bài trí, dụng cụ xung quanh đều cực kỳ xa hoa, lộng lẫy, bất kỳ một thứ nào cũng không phải một người bình thường có thể mua nổi, trên sàn trải thảm hoa thêu thủ công trắng tinh, bài trí xung quanh rất cổ kính, toát lên một thứ mùi vị cổ điển, tao nhã.

Ôn Tâm cố gắng nhận diện nơi mình đang có mặt, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy xa lạ, Nam Cung phủ chẳng có nơi nào như vậy cả.

Chuyện gì thế này? Nam Cung Cẩm đâu?

Cô đưa vuốt phải gãi gãi đầu, tối qua rõ ràng hắn còn nằm bên cạnh cô, sao sáng thức giấc đã không thấy rồi? Dù cô đã biến thành dáng vẻ con mèo, hắn cũng không thể nào đối xử với cô như vậy!

Cô rầu rĩ động đập thân mèo....không tìm được rên lên tiếng mèo. Đáng ghét! Hắn khiến toàn thân cô đau nhức, cả người mệt mỏi vô cùng.

Nghĩ đến tối hôm qua, tự dưng mặt cô đỏ lên, tim đập mạnh, không dám tin rằng mình đã lên giường với Nam Cung Cẩm, và còn rất ngất ngây, thậm chí còn ngênh hợp hắn.

Đột nhiên có tiếng ục ục phát ra từ trong bụng.

Quay sang nhìn cánh cửa sổ, tia nắng chói chang xuyên qua cửa sổ rọi vào, cô nheo nửa mắt và ước lượng thời gian lúc này...bây giờ chắc đã đến giờ ăn sáng rồi....từ lúc rời khỏi phủ Nam Cung, ngoại trừ lúc làm mèo hoang khổ sở một chút, bình thường đi theo tên ma đầu giết người, ăn toàn sơn hào hải vị, thỉnh thoảng có những người phụ nữ còn mang đồ ngọt đến để nịnh bợ cô. Về mặt "Ăn uống", ma đầu giết người có thể nói là chưa hề bạc đãi cô....Ồi....

Chết tiệt! Bây giờ không phải lúc nghĩ tới việc ăn uống...

Nơi này là đâu?

Rốt cục ai đã giam cầm cô ở đây?

Tối qua sau khi ngủ đã xảy ra chuyện gì?

Đột nhiên có tiếng "ầm" đã làm gián đoạn suy nghĩ của cô, cô giật nảy mình. Ôn Tâm bực bội chuyển ánh nhìn tới thủ phạm đó.

"Đây chính là tiểu súc sinh mà anh họ đã mang từ bên ngoài về à? " Một mỹ nữ duyên dáng yêu kiều, mềm mại như không có xương cốt đang đi về phía cô, dáng vẻ lạnh lùng kên kiệu đứng bên chiếc bàn, cao ngạo nhìn con mèo trong lồng. Bên cạnh còn có một a hoàn, khuôn mặt cũng tỏ ra ngênh ngang kiêu căng.

"Vâng tiểu thư, là nó đó. "

"Người nhìn xem, hai mắt vô hồn, khoe mắt còn có ghèn, nói không chừng còn mắc phải mấy thứ bệnh về mắt như đau mắt hột, da thì không sáng, vừa khô vừa trắng, không chừng toàn thân có chí rận, còn cái chân...."

Cô gái mỹ miều toàn thốt ra những lời độc địa, chê con mèo từ đầu tới chân, sau cùng kết luận rằng, loại động vật không biết có bao nhiêu thứ bệnh truyền nhiễm này tồn tại chỉ tổ gây hại cho loài người, cách xử lý tốt nhất chính là thẳng tay ném vào lò mổ.

Người ấy à, là thứ động vật duy nhất có thể nuôi động vật làm thú cưng và đem lên nấu thành thức ăn!

Ôn Tâm tròn mắt nhìn cô ta. Có bị gì không vậy? Cô ả này mới sáng sớm đã chạy đến chê bai một con mèo à? Và còn là ngay lúc cô đang tâm trạng không vui, muốn ăn đòn lắm rồi!

Chẳng lẽ cô thật sự tệ như ả ta nói sao?

Ôn Tâm nhìn trái nhìn phải, bên cạnh chiếc lồng vừa hay có một mảnh gương đồng, thế là

cô tạo dáng trước tấm gương. Cô nháy nháy mắt, đẹp mà, ghen à? Làm gì có, và còn nhú nhú mũi, soi bên trái, đẹp, soi bên phải, đáng yêu, lớn như vậy chưa hề bị người ta chê xấu, sau khi thành mèo, lúc trước quả là xấu thật, nhưng dưới nỗ lực kiệt sức của cô, cô đã sớm thay da đổi thịt rồi.

"Con mèo này thật chẳng ra sao, tiểu thư nói chuyện với nó mà nó lại dám quay lưng lại." A hoàn toàn vui mừng nhìn con mèo.

Ôn Tâm chẳng thèm đếm xỉa, bĩu bĩu môi mèo. Giờ cô là một con mèo, có cần phải nhảy cẫng như vậy không? Hai chủ bịch này đúng là kì dị!

"Tiểu thư, người nhìn xem, bộ dạng nó, rõ ràng là xem thường chúng ta!" Y hoàn toàn căn rằng tràn đầy sát khí. Tiểu thư là thân phận gì? Một con mèo lại dám kiêu cãnh như vậy!

Ôn Tâm nhướn nhướn mày, ta không phải xem thường các người mà là ta nhìn không thấy các người!

"Được rồi, Tiểu Hương." Cô gái duyên dáng đó liếc nhìn Tiểu Hương, gợi ý cho cô ta kiểm chế bản thân một chút, sau đó chuyển sang nói với con mèo bằng giọng điệu lạnh lùng: "Súc sinh chính là súc sinh, làm sao có thể đem ra sánh chung với con người chúng ta. Anh họ lại nuôi một con súc sinh như vậy trong phòng ngủ của huynh ấy, cũng không sợ nó làm bẩn nhà. Ta nhất định phải mách với dì Thuần, sau đó mang con súc sinh này đi bỏ."

Hừ! Mặc kệ các người có bỏ hay không bỏ, các người tốt nhất đừng đến chọc giận cô, nếu không thì chớ có trách tính khí cô không tốt.

Ôn Tâm trừng mắt nhìn họ cảnh cáo, sau đó cuộn người lại, chuẩn bị ngủ tiếp.

Nhìn thấy con mèo không thèm động đậy cuộn tròn trong lòng đang chuẩn bị nhắm mắt, Tiểu Hương tức giận mở cửa lòng ra, định xách con mèo lên.

"Úi!" Trước khi Tiểu Hương động tay xách nó lên, Ôn Tâm chẳng nể nang tặng ả một vết cào sắc bén.

"Mi thật to gan, dám làm thương tí nữ của ta!" Cô gái xinh đẹp kinh ngạc thất sắc.

Tiểu Hương sờ mu bàn tay đang đau, mặt vênh lên, xắn tay áo. Nói với tiểu thư nhà ả: "Tiểu thư, con súc sinh này đáng đánh! Tôi phải dạy dỗ nó một trận."

Nói xong Tiểu Hương bèn tiến lên, Ôn Tâm nhanh nhạy nhảy lên, thuận theo cánh tay Tiểu Hương, dưới những tiếng la thất thanh, bò lên vai Tiểu Hương.

"Á á!" Tiểu Hương không ngừng la hét, ả có thể cảm nhận được ngay khi vuốt mèo chạm vào cánh tay ả, nó phá hoại triệt để áo ả, vô số sợi chỉ bị sút ra, khi con mèo bò lên vai ả, tiện thể giật mạnh mấy sợi tóc của ả.

"Tiểu súc sinh, mèo ôn dịch, mi làm gì hả?" Không thể để mặc nữa rồi, cô gái xinh đẹp đó thấy tình cảnh này, vội vàng xông lên, dùng sức bắt cơ thể con mèo lại. Không ngờ cô ta bắt lấy mình, Ôn Tâm bấu lấy tay cô ta để giữ cân bằng.

"Mi hãy đi chết đi!" Cô gái xinh đẹp dùng hết sức hất Ôn Tâm xuống đất, nhưng không như ý cô ta, móng vuốt Ôn Tâm đã bấu vào thịt cô ta, dưới tác dụng quán tính, để lại một vết xước sâu trên mu bàn tay cô ta.

"Meo..." Cảm giác cân bằng trời sinh cho con mèo đã phát huy tác dụng, ngay khoảnh khắc chạm mặt đất, Ôn Tâm đã điều chỉnh lại vị trí, sau đó lăn một vòng, an toàn tiếp đất.

Diễn ra một trận nhân miêu đại chiến, trong phòng cũng phát ra những âm thanh binh binh phịch phịch liên tục.

...

"Em họ Tử Hàm, có thể cho ta biết chuyện gì đã xảy ra không?" Lý Ngự tựa vào mép cửa, buồn cười nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy con mèo giương đôi mắt to tròn long lanh, hứng chí giẫm lên vai Tử Hàm, nhảy lên vài cái, rồi nhảy sang người Tiểu Hương cào lung tung. Và hai người con gái đó bò lê la trên đất, tóc tai bù xù, mặt có vài vết mèo cào. Xem bộ dạng chắc là đã bị con mèo chinh lý rất thảm hại.

"Anh..anh họ, cứu muội!"

Tử Hàm và Tiểu Hương vừa thấy Lý Ngự bước vào, vội vàng cầu cứu.

Ôn Tâm đưa mắt lên nhìn, lại chính là tên ma đầu giết người!

"Anh...Anh họ, súc sinh này bắt nạt muội." Tử Hàm nước mắt giọt ngấn giọt dài.

Ha! Là người tự chạy đến đây để ta bắt nạt, trách được ai chứ.

Ôn Tâm nhếch môi nở nụ cười giấu dao găm, vuốt mèo không nương tay lướt qua sau lưng ả. Thừa lúc không đề ý, công kích sau lưng người!

"Á!" Con súc sinh này hung dữ thật! Tử Hàm hoảng sợ thở hổn hển.

"Mèo hoang bé bỏng, đủ rồi đấy." Lý Ngự tức cười tiến lên trước bế Ôn Tâm.

"Meo!" Tránh ra, đừng có động vào ta!

Ôn Tâm hung hãn triển khai công kích với Lý Ngự.

"Cẩn thận! Coi chừng ngã đấy!" Lý Ngự vừa ôm nó vừa nhẹ nhàng né khỏi Miêu Trảo công của nó. Y ôm con mèo như đang ôm chiếc gối, để con mèo quyền đá cước tung một lúc đến thở phì phò mới chịu hạ hê thả lỏng một chút.

"Được rồi, ngoan ngoãn nào." Y dụi dụi cái đầu nhỏ nhắn của nó, chọn một chiếc ghế để ngồi xuống, lạnh lùng nhìn hai đứa con gái đang bò dậy.

"Ai cho các người vào phòng ta?"

"Anh họ, sáng nay muội nghe người hầu nói huynh mang một con mèo về, và con giữ nó lại trong phòng mình, muội chỉ tò mò súc sinh thế nào mà có thể khiến anh họ thích đến như vậy thôi. Nhưng ai ngờ nó...nó...." Tử Hàm run rẩy chỉ tay về phía Ôn Tâm, một tay lấy khăn lau nước mắt. "Anh họ, huynh phải dạy dỗ lại nó đi." Tiếng khóc lóc của cô ta vang dội khắp phòng.

"Ra ngoài!" Lý Ngự thấy cô ta vờ ra vẻ yếu đuối, chẳng hiểu tại sao, sự chán ghét lại trở dậy trong lòng.

"Anh họ!" Sao lại như thế? Tử Hàm mở to mắt khó hiểu.

"Muội nói đi, rõ ràng ta đã nhốt nó vào trong lồng, tại sao nó lại có thể ở bên ngoài? Nó chỉ là một con mèo chẳng biết gì hết, nếu muội không chọc nó, nó có tấn công muội không? "

Lời của Lý Ngự khiến cô ả lặng thinh, dất theo a hoàn tức tối ra ngoài.

Một màn kịch cuối cùng đã kết thúc.

Từ lúc nhìn thấy cô ả vờ tội nghiệp đến lúc bị Lý Ngự đuổi ra. Cô cứ luôn tỏ thái độ như đang xem kịch, mãi khi chạm phải con mắt đen láy của Lý Ngự, nổi nghi hoặc trong đầu mới dâng trào.

Không phải chứ, sao cô lại trở về trong tay hắn rồi?

"Haha, người cũng lợi hại thật đấy. Thì ra ta đã nuôi một con yêu mèo đã thành tinh. " Lý Ngự trêu chọc nhìn con mèo trong vòng tay, trong lòng chỉ cho rằng nó thông minh hơn mấy con mèo khác mà thôi.

...

Lúc này đã vào giữa khuya người vắng, màn đêm tĩnh mịch.

Ôn Tâm không ngừng di chuyển trong chiếc lồng, thỉnh thoảng lại dùng chân đá vào cánh cửa lồng.

Tức chết đi được!

Đã ba ngày trôi qua rồi, cô vẫn còn bị giam trong này không nhúc nhích được, mãi vẫn không có cơ hội trốn khỏi vương phủ. Mặc cô phá phách, kêu gào, la hét, thậm chí còn nổi điên lên, Lý Ngự cũng chẳng chịu thả cô ra. Cô không biết tháng ngày bị giam cầm còn kéo dài bao lâu nữa?

Cô đang ngồi tù! Có lẽ còn thảm hơn ngồi tù nữa!

Cô ử rử nằm sấp trong lồng không nói tiếng nào, bộ não bây giờ chỉ còn một màu trắng xóa.

Lý Ngự đẩy cửa bước vào, nhìn thấy con mèo bộ dạng đờ đẫn như khúc gỗ, y bèn đi tới trước mặt nó, đưa tay sờ sờ đầu nó.

"Thế nào rồi? Sao không có chút tinh thần nào hết vậy? "

Ôn Tâm phờ phạc đưa mắt nhìn hắn, sau đó tiếp tục nằm thờ thẩn một mình.

Thấy nó như vậy, tự dưng y có chút lo lắng.

"Có phải chỗ nào không khỏe không? " Y đặt nó lên đùi, quan sát kỹ lưỡng, thấy nó chẳng hề động đậy, y không đành lòng bèn lấy tay sờ sờ trán nó.

Kỳ lạ! Đầu có phát sốt!

"Hay là đã ăn trúng thứ gì bần nên khó chịu trong bụng? " Lý Ngự tự làm bầm đoán.

Nhưng thấy nó vẫn cứ không mở miệng, hai mắt lờ đờ, cũng không giống phản ứng khó chịu trong người, mà giống bị mất hồn hơn, y vội lắc lư nó.

"Rốt cục thì người bị gì thế? "

Từ lúc gặp nó, mỗi lần y nhìn thấy nó, nó đều khỏe mạnh tràn trề sức sống, dữ đến không tả nổi. Nhưng bây giờ thì như uế oải sắp chết, khiến lòng y thất lại, đành đưa tay ôm lấy nó, một tay khê khàng sờ lông nó, nhẹ giọng nói: "Chỉ ít cũng cho ta một chút phản ứng, có phải buồn lắm không? Mai ta dắt người đi chơi nhé? Người bất động như vậy khiến ta rất lo lắng. "

Cô muốn rời khỏi, chỉ cần một lần cũng được; cô muốn gặp Nam Cung Cẩm, chỉ một lần cũng đủ. Nhưng suy cho cùng cô chỉ là một con mèo, một con mèo mà ngay cả tự do cũng bị đánh mất, cô như vậy thì còn có khả năng theo đuổi hạnh phúc của mình sao?

Tình yêu chân chính, thì ra mong manh như vậy.

"Meo...." Mũi cô hơi xót, nước mắt tự dưng trào ra khóe mắt, chẳng mấy chốc đã đầm đìa rơi xuống.

"Sao lại khóc? " Lý Ngự chau mày, lần đầu y thấy nước mắt của con mèo, khóc đến nỗi nước mắt còn nhiều hơn một người đàn bà.

"Ngài không vào được...." Bên ngoài phát ra âm thanh ồn ào.

Cửa phòng bỗng "rầm " mở ra, Lý Ngự quay đầu lại, ngay tức thì chạm phải cặp mắt xinh đẹp nhưng rực đỏ cả lên.

"Lý Ngự! Nói cho đệ biết có phải là huynh đã an bài không? "

Nam Cung Cẩm vừa bước vào phòng đã lên tiếng chất vấn, bộ dạng như đang hỏi tội, khiến y khó hiểu như hòa thượng đang sờ tóc.

Lý Ngự nhú mày, ra hiệu cho người gác cửa lui ra. "Tiêu Cẩm, đệ nói gì thế? Cái gì mà ta an bài? Ta an bài chuyện gì rồi? "

"Còn dám nói không phải huynh an bài à, ở Thúy Hương Lâu huynh bảo sẽ an bài cho đệ một người phụ nữ, kết quả là ngày thứ 2...." Nam Cung Cẩm vừa chất vấn vừa vòng theo bàn tròn đi đến bên Lý Ngự. Câu nói chưa dứt, bỗng dừng, y như bị sấm sét đánh phải, tất cả mọi âm thanh đều tan biến.

Á! Y không tin nổi khi nhìn thấy trên đùi Lý Ngự có một khối hình cầu trắng như tuyết, rất giống, thật sự rất giống nhóc con của y.

"Nhóc con...." Y run rẩy cất tiếng gọi không khẳng định.

Khối cầu đang cuộn tròn vênh tai lên, như là đang nghi ngờ mình đã nghe nhầm. Sau đó nó ngẩng đầu lên nhìn về hướng y.

Trời ạ! Là nhóc con thật mà!

Nam Cung Cẩm kích động xông qua, ôm lấy nhóc con xoay vòng vòng, hôn liên tục.

"Trời ạ! Nhóc con! Cuối cùng ta đã tìm được mi rồi! Cuối cùng ta đã tìm được mi rồi! "

Nam Cung Cẩm! Nam Cung Cẩm! Ta rất nhớ người! Nhớ người lắm!

"Meo eo !" Ôn Tâm xúc động như vừa được tái sinh, meo meo vài tiếng, nói ra cảm xúc trong lòng, nhưng Nam Cung Cẩm nghe không hiểu, chỉ nhìn thấy nước mắt của nó.

Trái tim Nam Cung Cẩm chột co lại, đã bị chạm phải nơi mềm yếu nhất trong đáy lòng, y đưa tay vuốt đầu nó, đầu lòng lau nước mắt bên khóe mắt nó.

"Nhóc con, nhóc con của ta, mi biết không? Ta rất nhớ mi....từ nay về sau ta sẽ không để mi rời khỏi ta nữa. " Nam Cung Cẩm còn có rất nhiều điều giấu trong lòng, giờ đây u đã hoàn toàn quên sạch sành sanh những chuyện mà mình muốn hỏi tội Lý Ngự, trong lòng y, trong mắt y bây giờ chỉ có nhóc con của y mà thôi.

"Meo eo! Meo eo! " Mèo con vui mừng reo vang, liếm liếm đầu mũi y, môi nhẹ nhàng chạm vào đầu môi y, sau đó nũng nịu cọ vào mặt y, thân mật đáp lại y.

Chuyện gì thế này?

Lý Ngự bị bỏ rơi bên cạnh há hốc mềm, thần thờ nhìn cảnh kỳ dị giữa sự hội ngộ của một người một mèo này, nét mặt giống như đã bị người ta cạy to mồm ra, không khép lại được nữa, trong lòng có chút cảm giác buồn bã xưa nay chưa từng có.

...

"Nó chính là con mèo trắng bị mất tích mà đệ đã nói à? "

Một hồi lâu sau đó, một người một mèo đang chìm đắm trong sự vui mừng trùng phùng cuối cùng đã nhận ra sự tồn tại của một người còn lại

Lý Ngự vẫy quạt trong tay, phạch một tiếng mở ra. Y không tin nổi, quay qua quay lại nhìn họ, nhưng sau khi thấy Nam Cung Cẩm gật gật đầu, mới đành khó hiểu lắc đầu.

"Có khó tin đến như vậy không? " Nam Cung Cẩm cười, cúi đầu dịu dàng vuốt ve con mèo đang vẫy đuôi lười nhác bò trên đùi mình. Nó đang ngoan ngoãn nhắm mắt lại, dáng vẻ rất hưởng thụ.

Nhìn thấy con mèo trong bộ dạng này, Lý Ngự suýt tí rớt cằm ra ngoài, Tiểu Cẩm lại có thể khiến nó từ con mèo hoang dữ dằn biến thành một con mèo ngoan ngoãn, hiền lành, trong lòng hơi có chút ganh tị. Dù gì y cũng là chủ nhân nuôi nó mấy ngày, nhưng lần nào gặp y, nó đều nhe răng nhếch mép, đối đãi khác xa nhau thật.

Lý Ngự bĩu môi, "Nhưng cũng khó trách, trước kia chỉ toàn nghe đệ nói, ta lại chưa tận mắt thấy nó, giờ thì đã biết rồi...." Y chột chau mày, bỗng y nhớ đến một chuyện, miệng hơi vênh lên một góc, cười nhạo: "Tiểu Cẩm, đệ thật sự đã yêu...." Dưới ánh mắt cảnh cáo đầy hung hãn của Nam Cung Cẩm, Lý Ngự nuốt vội câu nói xuống cuống họng.

Cái gì chứ, yêu mà lại không dám thừa nhận. Lý Ngự trả y một cái trợn mắt.

"Tóm lại, đệ thiếu huynh một món nợ tình. " Nam Cung Cẩm than thở, thành khẩn cảm ơn.

Lý Ngự mặt mày tươi cười, cánh quạt thư họa khe khẽ đu đưa. "Huynh đệ ta mà phải nói lời như vậy sao? Dù sao ta cũng bắt nó về nuôi vì tò mò thôi, nhưng con mèo này vừa hoang dại vừa dữ tợn, chỉ có đệ mới trấn áp nổi nó. "

Tuy miệng y nói như vậy, nhưng khi y nghĩ đến việc trả mèo hoang bé bỏng cho Nam Cung Cẩm, trong lòng lại bỗng nhiên thất vọng nào nề.

Thôi bỏ đi, quân tử không chiếm cái yêu nhất của người khác, huống hồ đây là vật của

huynh đệ, thích lắm đi chẳng cũng đành buông tay.

Lý Ngự xéch môi, "Nhưng quả thật huynh có việc cần đệ giúp một tay. "

"Nói đi, muốn đệ giúp thế nào? " Nam Cung Cẩm đáp thẳng thừng.

Lý Ngự cười thần bí-----nụ cười vừa tinh quái vừa kỳ dị, "Cũng chẳng cần đệ giúp gì nhiều, chỉ cần đệ ở lại trong vương phủ một thời gian là đủ. "

Vài hôm sau...

Ánh đèn giao nhau, tia nến chớp hồng. Tất cả thiên kim quyền quý trong kinh đều nhận được thiệp mời dự lễ tiệc của Thuần vương phi chiêu đãi trong Thuần vương phủ.

Trong buổi tiệc, tì nữ bưng bê tách trà, đi xuyên qua các quan khách, ai nấy mặt mày tươi cười đón khách. Những giai đoạn mỹ miều, dàn nhạc nữ đang diễn tấu những khúc hát mượt mà.

"Từ lâu đã nghe triều ta có nhiều giai nhân lan tâm huệ tở, hôm nay thấy khuê tú các nhà quả thật lời đồn không sai. " Thuần vương phi ngồi vị trí chủ nhà mỉm cười nhìn Lý Ngự bên cạnh, nói : "Con trai, con nhìn xem, thích thiên kim nhà nào, mẹ hỏi cưới ngay cho con. "

"Cũng bình thường, chẳng có cô gái nào đặc biệt. " Lý Ngự phớt lờ ánh mắt ân cần của mẹ, tỉnh bơ đáp.

"Không phải đấy chứ. Con trai, con nhìn bên kia đi. "

Lý Ngự nhìn theo hướng tay Thuần vương phi chỉ, một cô gái mặc váy tím đang làm thơ.

"Cô ấy là con gái tể tướng, tài nữ danh tiếng trong kinh. "

"Ồ. Nhưng con nghe nói là sống xa hoa quen thói, một năm đã tiêu bằng mười năm của dân thường. "

"Thế à? " Thuần vương phi than xót, nói tiếp: "Vậy vị tiểu thư đó thì sao? "

Lý Ngự ngược mắt lên, nhìn mỹ nữ đầu đội vòng hoa kim tơ, cô đang nhảy điệu Kinh Hồng Vũ, dáng dấp ưu mỹ, vòng eo thon nhỏ.

"Ồ. Cô ta là cháu gái thái hậu, thiên kim của Quốc Cữu Gia, ca hay múa giỏi, chỉ nghe nói tính khí nóng nảy, thích đánh mắng nô tì. "

"Thật là nhìn không ra. " Thuần vương phi thở ra, tiếp tục tiến cử các cô gái cho con trai. "Vị cô nương bên đó được rồi chứ! "

Lý Ngự liếc mắt nhìn, cô gái đó mặt như phù dung, làn thu thủy xanh, tay thon khê gãy đàn cổ, nho nhã cao quý.

"Ồ. Cô đó à, thiên kim của Lễ bộ thượng thư, làm cũng làm rồi, còn cưới về làm gì! "

"Con..." Bà thật sự bị thẳng nghịch tử này tức chết, người này không chịu người kia cũng không ưng, căn bản là không có ý định cưới vợ. Thuần vương phi nóng giận bưng cốc trà hớp cạn một hơi, sau đó nở nụ cười, khuôn mặt cười lên trông có chút giống Lý Ngự, mang chút gian tà và thúc ép. "Con trai, đừng quên rằng con đã hứa sẽ cưới một cô con dâu cho ta, để người mẹ này được bế cháu trong những năm còn lại. "

Làm ơn! Đây là do bị mẹ lừa đấy chứ! Lý Ngự trợn mắt. Người mẹ tốt của y và mọi người

trong phủ đã diễn một màn kịch trước lúc lâm chung đầy nước mắt, hại y bất cẩn bị sập bẫy!

Tiểu Cẩm sao hắn còn chưa đến? Hay là đã trốn rồi?

Ngay lúc đó trước cửa đại xảy xuất hiện một chút xôn xao.

Lý Ngự nghe tiếng động ngẩng đầu lên nhìn, người đến toàn thân khoác áo bào trắng, tung bay như tuyết, trong lòng ôm một con mèo Ba Tư trắng, gương mặt khôi ngô tuấn tú, khóe môi lúng lúng nụ cười nhàn nhạt.

Gương mặt của y đẹp quá, nhưng ánh mắt kiên định và sắc bén lại bù đắp vào dung nhan ôn dịu ấy, khiến cả người y toát ra một khí chất lạnh lùng khác thường, khiến tim người ta xôn xao.

Sự xuất hiện của Nam Cung Cẩm khiến con gái trên toàn sảnh đều tập trung vào y. Các cô gái nhà quan đưa mắt nhìn Nam Cung Cẩm, có người e thẹn, có người bạo dạn liếc mắt đưa tình. Một người tuấn tú biết bao! Hy vọng thỉnh thoảng y có thể nhìn về hướng này, nhìn về mình, yêu mình.

Trước tiên nam Cung Cẩm chào hỏi Thuận vương phi, Thuận vương phi nhìn thấy cháu trai mình vốn yêu thương thì tự nhiên mặt mày cũng tươi tắn, sau đó rời khỏi tiệc, nhường yến hội cho bọn trẻ.

Lý Ngự thở phào, khẽ cúi người nhìn Nam Cung Cẩm nhỏ giọng trách, "Tiểu Cẩm, làm trò gì vậy? Sao bây giờ mới đến, ta chờ cả nửa ngày rồi. "

"Không còn cách nào cả, nhóc con cự nự, cứ đòi theo đệ đến đây." Nam Cung Cẩm ngại ngừng giải thích, mèo con dường như biết đang nói đến nó, nhìn bọn họ meo một tiếng.

"Đệ đó, quả thật đúng danh là Miêu nô." Lý Ngự trêu chọc.

"Vậy còn huynh? Còn không bỏ trốn? Lần này dì Thuận đã vững lòng rồi, đại hội tương thân chuyên tổ chức riêng cho huynh, tất cả thiên kim nhà quan chưa chồng đều đến hết, tự bản thân huynh phiền toái đã đành, tự dưng còn nhường lại cho đệ? Tình cảnh này, những người đàn bà này, nhìn thấy đã phiền rồi. " Nam Cung Cẩm trợn mắt nhìn y. Tự mình còn lo chưa xong, ở đó rảnh rang mà trêu chọc người khác?

Lý Ngự nhàn nhã bung cốc rượu, uống một ngụm, khẽ động khóe môi, "Vậy là đệ không biết sức hút của mình rồi. Chỉ cần có đệ thì ta an toàn rồi. "

"Câu này là ý gì? " Nam Cung Cẩm khẽ nhướn mày.

Lý Ngự cười. "Người ta hay nói : Có so sánh mới biết ưu hại. Nghĩ danh tiếng ta vang lầy kinh thành, chỉ cần có Nam Cung thiếu gia, thì con mắt phụ nữ nào còn chỗ dành cho ta. Đây chẳng phải đã như ta đã đoán sao, nguy hiểm ít đi một nửa, tất cả đều dồn vào người đệ rồi! " Những lời hả hê này rõ ràng đang nói là phải kéo Nam Cung Cẩm xuống nước chung!

Biết ngay hắn ta chẳng phải tốt lành gì!

Người không ác, đừng không vững! Không hại người, không tiêu chuẩn! Người không hư, sẽ chết nhanh!

Ôn Tâm tức tối trừng mắt nhìn hồ ly Lý Ngự đang tiểu nhân đắc chí.

Giây phút này tâm trạng Lý Ngự thoải mái không chịu được, thỉnh thoảng lại nhìn Nam

Cung Cầm cười ra tiếng.

Nam Cung Cầm đành lắc đầu cười chua xót, ai bảo y nợ hần , đành chấp nhận thôi!

"Cầm ca ca, sao huynh cũng đến đây? "Một cô gái xinh đẹp hân hoan bước lên đón, cười yêu điệu với Nam Cung Cầm, nghiêng đầu sang vờ dỗi hờn trách: "Anh họ, Cầm ca ca đến vương phủ, sao không báo với Tử Hàm một tiếng nhỉ? "

Tử Hàm từ nhỏ đã thích Nam Cung Cầm, cô cứ một lòng tưởng rằng mình nhất định sẽ lấy y. Cả kinh thành này trừ cô ra, còn ai xứng với Nam Cung Cầm?

...

"Em họ Tử Hàm, những trường hợp này đệ không tiện đến! Chẳng lẽ em họ Tử Hàm cũng muốn lấy ta à?" Lý Ngự cười trêu cô ta. Tất nhiên! Y cũng biết cô ta ái mộ Tiểu Cầm, nhưng Tiểu Cầm chê cô ta phiền. Những lúc thế này, việc đuổi ruồi nhặng cứ để y làm, nếu không Tiểu Cầm sẽ lạnh mặt bỏ đi.

"Muộn mới không thèm lấy người phong lưu như anh họ, muốn lấy, cũng phải lấy người đàn ông tốt như Cầm ca ca. " Mặt Tử Hàm đỏ lên, bạo dạn bày tỏ với người mình thích.

Tiếc rằng, người cô ta thích chẳng ngó ngang tới cô ta, chỉ âu yếm vuốt thức ăn cho một con mèo, những âm thanh xung quanh anh xem như tạp âm, tự động lọc bỏ.

"Em họ Tử Hàm, muội tốt nhất là đừng làm phiền Tiểu Cầm, hần đang bận hầu hạ tiểu tông của hần rồi! " Lý Ngự thích thú nhìn cảnh tượng thú vị trước mắt.

Trong con mắt Tử Hàm ánh lên tia sáng lạnh lùng, lại là con súc sinh chết tiệt này! Bám anh họ cũng đành, lần này dám bám của Cầm ca ca! Lần này không bỏ qua được! Nhất định phải tìm cách gọi chú ý của Cầm ca ca.

Có rồi! Đàn ông đều cần phải quyến rũ, chỉ cần cô tựa vào người anh ấy, mỹ nhân ngọc êm thơm hương ai có thể không yêu? Lúc ấy anh ấy sẽ quên con mèo kia đi.

"Cầm ca ca, Tử Hàm kính huynh một ly." Tử Hàm cười yêu điệu nâng ly rượu, tạo thế muốn tựa vào kính rượu Nam Cung Cầm, nắm ngay thời khắc quan trọng, cô kêu nhẹ một tiếng, không chút sai lệch tựa thẳng vào người Nam Cung Cầm..

Nam Cung Cầm nhanh nhạy cảm giác một luồng khí đang phát phơ về phía anh, nhưng đã không kịp né tránh nữa rồi, ngay lúc tia lửa xẹt điện này, nhóc con trong lòng y bỗng nhảy lên, giơ vuốt cào loạn xạ về phía đối phương.

"Á..." Tử Hàm bất ngờ bị tấn công, không vững được chân ngã về phía trước, kết quả là đã "tiếp xúc thân mật" với mặt cỏ.

Khi tất cả đương kim tiểu thư trong sảnh cười ồ lên, Tử Hàm mới bò dậy, đầu, người dính đầy bùn, cỏ. Mặt mặt trước tất cả mọi người, cô giận đến phát run, trước khi đi trừng mắt nhìn Ôn Tâm một cách nham hiểm.

"Meo..." Ôn Tâm lập tức nhe vuốt nhả răng kêu meo lên một tiếng tỏ ý thị uy đáp lại cô ta.

Dám sàm sỡ Nam Cung Cầm!

Hứ!

...

Ôn Tâm không biết mình đã ở trong Nam Cung Cẩm bao lâu rồi, tính tới tính lui chắc cũng hơn nửa tháng rồi.

Hội tương thân của Lý Ngự bao giờ mới kết thúc chứ? Hết trận này tới trận khác, hẳn lấy Nam Cung Cẩm làm bia đỡ đạn hết lần này tới lần khác.

Hai người đàn bà, đối với đàn ông thì nó chính là hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng; ba người phụ nữ, đối với đàn ông chính là ngôi sao, mặt trăng và mặt trời; một đám phụ nữ, đối với đàn ông thì nó chính là một thị trường chí rận.

Mỗi khi cô thấy bọn đàn bà đó dùng ánh mắt "cưỡng bức" Nam Cung Cẩm, cô lại nổi giận; thỉnh thoảng nghe thấy Nam Cung Cẩm lên tiếng hồi đáp, cô giận sôi ruột, ghét hẳn tùy tiện nói chuyện với người khác. Lúc ấy cô mới phát hiện thì ra mình hay ghen như vậy.

Thực ra có lúc cảm thấy làm mèo thật tốt. Mèo chẳng cần suy nghĩ, mèo chẳng cần tranh đấu, làm mèo tốt biết mấy, nịnh nọt chủ nhân một chút thì sẽ có được rất nhiều rất nhiều cá, cá rất ngon đấy; mèo còn có thể cố tình làm hỏng đồ đạc của chủ, chủ nhân nhiều lắm cũng chỉ mắng nó phá phách và uy hiếp một chút nhưng cũng tiếp tục chiều chuộng nó.

Làm mèo tốt biết mấy, làm mèo thật sự rất tốt.

Nhưng sau khi hiểu biết chuyện tình cảm cô còn ngây ngô mãi nguyện làm một con mèo không? Cô muốn ôm Nam Cung Cẩm, cô muốn nói chuyện với Nam Cung Cẩm, cô muốn sống vai bên Nam Cung Cẩm, cô muốn ở bên Nam Cung Cẩm.

Vì thế, những ngày này cô luôn suy ngẫm những lời của con mèo đen, rốt cục ở thời đại này, thứ khiến cô quyến luyến và gắn kết số mạng của cô là gì?

Chỉ cần tìm được thứ này, cô sẽ có thể làm người rồi!

Nhưng nghĩ nát óc, cuối cùng cũng tìm không ra manh mối.

Thong thả dạo một vòng quanh chiếc ao trong vườn hoa, ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, sự đời thật khó đoán, lúc đầu nếu cô không cứu mèo đen, có lẽ mọi thứ sẽ không xảy ra trên người cô, cô cũng sẽ không quen biết Nam Cung Cẩm; Cô tin tưởng rằng, trong vận mệnh đang có một đôi tay vô hình đang thao thúc cô.

"Súc sinh chết tiệt! " Một tiếng quát yêu kiều, khiến Ôn Tâm đang suy tư giật mình, cô vội quay lại, Tử Hàm dắt theo vài người đàn ông lực lưỡng đang nhìn cô chẳng chút thiện chí.

"Meo...meo..."

Các người muốn gì? Trong lòng Ôn Tâm phát ra chuông cảnh báo, thà đắc tội tiểu nhân chớ đừng đắc tội phụ nữ, cô mở mắt nhìn xung quanh, lại chẳng có ai....Toi rồi, chẳng lẽ ông trời muốn diệt cô? Không...không thể nào!

"Súc sinh chết tiệt, hôm nay rốt cục đã có cơ hội tóm mi, ta phải tính sổ hai lần trước với người cho đảng hoàng! " Tử Hàm cười lạnh lùng. Lần này ả phải lấy mạng nó!

"Nhóc con đáng chết, lại chạy đi đâu mất rồi? "

Chẳng qua đi ra ngoài một tí, nhóc con lại không thấy bóng dáng rồi. Ôn Tâm nhướn mày, ánh mắt bắt đầu lia quanh bốn phía, tìm nhóc con khắp nơi trong phòng.

Lý Ngự đang thanh thản ngồi uống trà, nhìn Nam Cung Cẩm đang hốt hoảng tìm kiếm. Nhìn bộ dạng lo lắng của hắn, ai dám tin rằng thực chất y đang lo cho một con mèo.

"Lý Ngự, nhóc con đó đâu rồi? " Nam Cung Cẩm bức bối đi qua đi lại, y dừng chân, nhìn Lý Ngự.

"Làm sao ta biết được." Lý Ngự liếc hắn, nhún nhún vai, "Đệ đâu có dặn ta phái người theo sát nó, trước kia khi ta nuôi ta đều nhốt nó trong lồng chim, sao đệ không nhốt nó lại cho rồi? "

"Đệ không bao giờ nhốt nó! " Nam Cung Cẩm cồng chặt nắm đấm. "Trước đây ngoài việc nhốt nó lên, huynh còn làm gì nó nữa? "

...

"Này này này! Tiểu Cẩm, đừng nói là đệ muốn hỏi tội ta đây nhé! " Lý Ngự cười to, vẩy vẩy quạt, khoe môi cong lên, "Ta chưa từng bạc đãi nhóc con của đệ, nó ăn thứ ngon nhất, dùng thứ tốt nhất, và còn được xem không ít những thứ thú vị nữa kìa. "

"Thứ thú vị? " Nam Cung Cẩm nghi ngờ nhìn y, trông dáng gian xảo này, chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì!

"Ừ. Thứ thú vị không chỗ chê. " Lý Ngự cười khoe răng trắng, chiếc quạt quạt rất nhẹ, thân thể không mảnh vải che đậy của y và vô số mỹ nữ, chẳng phải thứ thú vị là gì. Y cười gian trong lòng.

"Tiểu Cẩm, đệ ngồi xuống uống trà, nghỉ ngơi tí. Không chừng nó ra ngoài chơi rồi, tí lại tự quay về. " Lý Ngự thấy dáng vẻ y như sắp sửa tháo dỡ cả căn phòng ra, vội vàng mở miệng gọi lại.

Nam Cung Cẩm nhăn mày, nghĩ lời Lý Ngự nói cũng có lý, đầu mày khẽ dẫn ra, ngồi bên cạnh bàn nhẹ nhàng cầm ly trà lên, nhâm nhi từng hớp.

Bị lạc mất một lần nên khó tránh khỏi có chút nhạy cảm. Thực ra mấy hôm nay nhóc con vẫn có thói quen tản bộ một mình, chỉ là hôm nay trong lòng cứ nao nao, cứ cảm giác sẽ có việc gì xảy ra, nên mới hơi lo lắng.

"Đúng rồi, lần trước đệ giận dữ đến tìm ta có việc gì? "

"Ồ, huynh không nhắc, đệ cũng quên khuấy đi rồi. " Trước kia y đã phiền não chuyện này một thời gian, nhưng tìm được nhóc con ua mừng rỡ, khiến y quên mất chuyện này ngay.

Nam Cung Cẩm nhắm nháp trà, vẻ mặt nghiêm túc hắn lên, y nói: " Người đàn bà trong Thúy Hương Lầu đó là do huynh an bài phải không? "

"Đàn bà? Đàn bà nào? "

Nam Cung Cẩm nhướn đôi mày đậm. "Đừng vội vệt nữa rồi, lần trước ở Thúy Hương Lầu chẳng phải huynh nói sẽ tìm đàn bà cho đệ, kết quả là hôm sau, khi đệ uống đến say xỉn,

lại....lại thật sự nảy sinh quan hệ với một người đàn bà. "

"Hả? " Lý Ngự phun nước, không nhìn cười nổi, "Không phải đây chứ! Tiểu Cẩm, thân đồng tử của đệ đã phá rồi à. Chuyện vui như vậy mà ta lại không được tham dự? Người đàn bà đó là mập hay ốm? Trông thế nào? Haha, mau nói ta biết là ai? "

"Đệ đã cho người điều tra rồi, cô ta là một a đầu trong Thúy Hương Lầu, nhưng điều kỳ lạ chính là ngay trong hôm ấy cô ta đã biến mất một cách thần bí." Nam Cung Cẩm ngờ vực nhìn y, "Thực sự không phải huynh sắp đặt à?"

"Ta thật tình không biết. Lúc đó ta còn đang ở trong vương phủ đại chiến 300 hồi với mẹ ta, nào có rảnh rang mà chinh đệ? " Lý Ngự cười nói tỏ vẻ hào hứng.

Nam Cung Cẩm nửa nheo mắt lại, ngẫm nghĩ: "Nếu không phải do huynh an bài, vậy vậy người đàn bà đó là ai? "

"Đúng vậy, ta cũng rất tò mò, lại có người đàn bà có thể khiến Tiểu Cẩm đệ...." Lý Ngự cười mờ ám, vỗ vỗ vai Nam Cung Cẩm, "Tiểu Cẩm à, thì ra đệ cũng có thể mà. "

"Huynh nói cái gì thế! " Nam Cung Cẩm chau mày, thể hiện rõ rằng y chẳng có tâm trạng nghĩ ngợi vấn đề này.

"Sao mèo hoang bé bỏng vẫn chưa về nhỉ ?" Lý Ngự mở miệng nhắc.

Nam Cung Cẩm lo lắng trong lòng, bỗng cảm thấy có linh tính không hay, một nỗi bất an mãnh liệt bao trùm trong lòng y. Y đứng dậy nói với Lý Ngự : "Đệ ra ngoài tìm! "

Lý Ngự gật đầu, "Ta đi chung với đệ. "

Khi đi đến vườn hoa, Nam Cung Cẩm và Lý Ngự gần như đồng thời nghe thấy những tiếng cười ồn ào từ xa vang tới, hai người nhìn nhau, tăng tốc bước đi, hướng về phía nơi âm thanh vang tới.

"Meo....Ừc! Meo....Ừc!"

....Cứu....tôi....với.....

Trong chiếc ao ở vườn hoa, đang diễn ra cảnh hành hạ mèo thời cổ đại. Ôn Tâm bị mấy gã đàn ông ấn vào trong nước, mấy gã đó cười, cô gái bên cạnh cũng cười. Cô gắng gượng dãn co, kêu lên tiếng mèo đang bị vộp bẻ, nhưng mấy lần vừa ngoi đầu lên đều bị ấn trở xuống.

Chìm, chìm, ý thức dần mờ hồ.

Mạng sống thì ra là thứ yếu ớt như vậy à? Bất kỳ lúc nào cũng có thể biến mất, ngay cả khi đang hạnh phúc nhất, chết như vậy, chẳng để lại gì, một lời nói cũng chẳng có.

Tại sao, tại sao cô lại là một con mèo?

Bỗng nhiên cảm giác có một cơn đau tim, cảm giác lạnh lẽo từ từ lan rộng, thay thế cái lạnh của nước, thấm sâu vào xương, giá lạnh.

Cô, không chịu nổi rồi....

"Nhóc con..."

Nam Cung Cẩm toàn thân run lên, sợ đến tim gần như ngừng đập. Y vội nhảy lên, sau đó vừa bay vừa đá, liên hoàn cước đá mấy gã đàn ông xuống ao, sau đó nhảy vào trong ao, vớt

con mèo từ trong nước ra.

Chỉ trong giây lát, Tử Hàm đứng bên bờ ao đã trở to mắt, há hốc mồm, ngạc nhiên đứng sững tại đó. Cầm ca ca biết bay?!

"Nhóc con! " Nam Cung Cầm ôm chầm cơ thể con mèo đang nằm im bất động, lạnh giá, im ắng, tim y gần như cũng theo đó nguội lạnh, thậm chí không dám dùng tay xác nhận nhịp tim đập, sợ nó đã ngừng đập rồi.

Trời ơi! Không thể, không thể, nó không thể chết.

Tay y hơi run rẩy, nhích lên một tí, ngón tay chạm phải những vết nước lạnh lẽo, loáng thoáng nghe thấy có tiếng tim đập yếu ớt. Thế là y ôm lấy nó, bỏ hết tất cả phong độ, hình tượng vốn có của mình, vận khí, nhảy lên, chạy như bay về phòng.

"Anh họ, người ta chỉ đang dạy dỗ con súc sinh này! Nó chỉ là động vật, chết thì mua con khác là được mà. " Tử Hàm hơi có chút lo sợ, nhẹ nhàng giải thích với Lý Ngự.

Nhưng biểu hiện tiếp theo của Lý Ngự khiến cô ta sợ đến ngớ người!

Y cười lạnh lùng, với tốc độ nhanh như chớp thương cô ta một bạt tai khiến cô ta không kịp bung tai lại, một bạt tai thẳng thừng, vừa vang vừa thanh!

"Á! " Tử Hàm vịn má trái của mình, không dám tin việc vừa xảy ra, nhưng cảm giác nóng rát trên mặt, chân thật khó tả.

Tử Hàm òa khóc, lớn thế này cô chưa hề bị đánh, và ánh mắt giá lạnh như băng trên khuôn mặt tuấn tú của anh họ, khiến cô càng hoảng sợ.

Lý Ngự lạnh giọng nói : "Tốt nhất từ bây giờ muội nên cầu cho mèo hoang không sao, nếu không Nam Cung Cầm nhất định lấy mạng muội! "

Chương 9 : Nhân miêu tương luyện

"Đại phu, nó có sao không? "

"Hàn khí xâm nhập, cộng thêm trên người có ngoại thương, dẫn đến sốt cao và lâm vào trạng thái nửa hôn mê, chỉ cần chăm sóc đang hoàng thì sẽ không sao thôi. "

Đại phu nói xong, thu thập y cụ, đứng dậy bước ra cửa. Bỗng nhiên, ông nhớ ra điều gì, quay đầu lại ngay, xong lại thấy chẳng quan trọng gì nên lắc đầu bỏ đi.

Nghe xong lời đại phu, Nam Cung Cẩm hơi an lòng, ngồi dọc bên giường giờ tay vuốt ve thân thể nhóc con. Toàn thân nhóc con đang hơi run rẩy, bởi vì sốt cao, trong miệng nó không ngừng rên rỉ tiếng mèo.

Đều do y! Y không bảo vệ cho nó thật tốt!

Trong mắt y, nó làm thế nào mà không bị sao được chứ? Bên trong cơ thể nó nhử này, lại phải chịu đựng nỗi đau đớn như vậy. Y cảm thấy tim mình đang đau thắt lên theo những tiếng rên lúc nhẹ lúc mạnh.

Nam Cung Cẩm chưa hề có loại cảm giác này, chỉ luôn cảm thấy cuộc đời mình, từ sau khi gặp gỡ nhóc con, tất cả đều biến đổi cả rồi. Y giống như là không còn đơn độc một mình nữa, vì có nó bên cạnh y, nhất cử nhất động của y, tất cả cảm xúc của y, đều dao động vì nó, vì nó mà rung chuyển.

Cảm giác này khiến y....khó lòng chống cự. Suy cho cùng, tình yêu là việc của một người, yêu nhau là việc của hai người, y là một con người, còn nó chỉ là một con mèo!

Trong lòng ngực truyền đến thứ cảm xúc khó chịu, cay đắng, tình yêu của y nghịch với thể tục, khiến thể gian kinh ngạc, nhưng chưa từng hồi hận.

Bỗng dưng, nhóc con trên giường xảy ra một sự biến hóa đột ngột, cả người bắt đầu lóe lên những tia sáng yếu ớt, Nam Cung Cẩm trở ra như khúc gỗ.

Từ mèo đến người, mái tóc mọc dài ra, làn da ẩn hiện, thân hình đầy đặn, mặt xinh như ngọc, Nam Cung Cẩm nhìn thấy tất cả, suy nghĩ trong đầu trống rỗng, mắt cũng không chớp, cứ thế nhìn trừng trừng, không dịch chuyển, không động đậy.

Nhóc con biết biến hình, là yêu quái? Hay là thần tiên?

Y không cảm thấy sợ hãi, đưa từng ngón tay lướt qua đôi mày cong cong, con mắt nhắm nghiền, chiếc mũi nhỏ nhắn và bờ môi hơi trắng nhách, thân hình cô thật sự quá nhỏ bé, làn da trắng như tuyết, nhưng đường cong lung linh, thon thả, nhìn thôi đã đủ khiến y dục hỏa cháy bùng rồi.

Cô ấy...trông rất quen mắt, bỗng dưng cảm thấy cô ấy rất giống...giống ai? Nghĩ nửa ngày trời trong đầu chẳng nghĩ ra nổi, nhưng rất giống....rất cực giống ai?

Tia sáng lóe lên trong đầu Nam Cung Cẩm, y nhận ra rồi!

Đôi môi y bỗng cong lên, đôi mắt đen láy như viên ngọc đen đó li ti gọn sóng, một dòng chảy dịu dàng luôn giữa hai mày.

...

Ôn Tâm nhăn trán khó chịu, khẽ rên lên.

Có một bàn tay dịu dàng đỡ lưng cô lên, đưa một ly nước ấm đến miệng cô, làn môi khô đắng của cô đã được làm ẩm, những giọt nước ấm áp chảy vào, bụng đang khuấy động đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Ôn Tâm ngã xuống giường ngủ thiếp bất tỉnh. Một chiếc khăn nóng nhẹ nhàng lau bờ môi cô, nhiệt độ ấm áp này khiến người ta quỵn luyến, cô bặm môi nhẹ và chìm vào trong giấc mơ.

Ánh mặt trời mong manh của buổi sáng sớm bên ngoài cửa sổ đã xuyên qua khe cửa sổ giấy rơi lên mặt Ôn Tâm, có chút chói mắt, làn mi dài dài của cô hơi nhúc nhích.

Đau...Khẽ lật người, cơn đau trên người khiến cô phải mở mắt.

Một gương mặt tuần tú kẻ sát đang ma sát với mặt cô, có chút khiến người ta đỏ mặt tía tai.

Chuyện gì thế này? Ôn Tâm tròn xoe đôi mắt nhìn xung quanh, cảm giác toàn thân mát rượi, cô nhìn ra sau, á! Biến lại thành người rồi! Cả người trần trụi, chỉ có một tấm chăn lụa che quanh eo!

Tại sao lại như vậy? Chưa đến trăng tròn, tại sao cô lại biến thành người?

Trong đầu Ôn Tâm đầy mơ hồ, cô chỉ nhớ mình bị một đám người trần nước, cô gắng sức dằn co, gắng sức dằn co, cô chẳng hề nhớ ra tại sao mình lại nằm trong lòng Nam Cung Cẩm.

Nghĩ đến đó, cô cảm thấy mình thật đáng thương, tại sao cô phải bị dày vò như thế?

Chẳng lẽ lúc ấy hắn đã cứu cô?

Cô chột hoảng lên, không muốn để hắn nhìn thấy bộ dạng này của cô, nói không chừng cô sẽ bị coi như yêu quái hay ma quỷ, cô phải đi ngay, trốn xa thật xa, không thể gặp hắn, không thể gặp hắn...

Cô mím môi, vừa động nhẹ, bèn cảm giác được một cơn đòn khiến cô phải cắn chặt răng.

Ôn Tâm vừa động dậy vừa nín thở, đã đánh thức Nam Cung Cẩm đang chìm trong giấc ngủ, y mở mắt ngay, trước mặt là gương mặt nhỏ bé đang méo xệch vì đau.

"Người! Tránh ra đi!" Cô ý thức được ngay việc mình đang không mảnh áo che thân, sau đó hét lên, vội cuộn người vào trong tấm chăn lụa.

"Đừng động dậy, cơ thể của nàng còn chưa khỏi. " Y cử động một lát, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

"Người...làm gì thế ? " Cô hoang mang rối lòng, mùi vị nam tính nóng bỏng, chiếm ngự tất cả mọi cảm quan của cô.

"Nhóc con...." Y cực kỳ dịu dàng vén tóc hai bên trán cô, khẽ thì thầm: "Nàng không định nói thật với ta à? "

Tim cô run lên, bất an dịch chuyển ánh nhìn, nét mặt ngây thơ nhìn y. "Nói thật cái gì? "

...

"Nhóc con...."

Ôn Tâm sững sờ nhìn y, hơi chần chừ hỏi : "Vừa nãy...vừa nãy người gọi ta là gì? "

"Nhóc con. " Khóe môi y nở nụ cười gian xảo. Hồ ly tinh con cuối cùng đã lòi đuôi hồ ly rồi nhé.

"Người...." Cô hạ ý thức nhẹ nhàng cắn môi, ánh mắt đầy phức tạp, cay đắng và bất lực khẽ hỏi : "Người biết rồi? "

"Ừ, không chỉ có thế, ta còn biết, tối hôm đó, người đàn bà trong Thúy Hương Lầu cũng là nàng. " Môi y cong lên, không kìm lòng nổi vuốt nhẹ má cô, từng chút từng chút, từng li từng tí. Điều y kinh ngạc và mừng rỡ nhất chính là phát hiện người đàn bà đó lại chính là nhóc con!

"Người...." Nhìn ánh mắt nóng bỏng của hắn, cô bất giác nhớ đến sự thẹn thùng tối đó. Cô tần hắc, ngược đôi mắt long lanh, nhìn hắn không chớp mắt, "Mèo cũng là ta, người cũng là ta, người không sợ à? Người không hoảng hốt? Người không chán ghét sao? "

Y chau mày lắc đầu, ngữ điệu của cô pha lẫn sự ưu sầu khiến y đau lòng. Y ôm chặt cô, nhìn đôi mắt êm dịu như dòng nước, nói với giọng thờ dãi, "Tại sao ta phải sợ? Tại sao phải hoảng hốt? Tại sao phải chán ghét? Ta vui mừng còn chưa hết nữa là, vì nhóc con của ta có thể mở miệng nói chuyện với ta, có thể để ta ôm lấy, còn có thể nghe ta bày tỏ tình cảm như vậy...."

Tay cô bất giác trườn lên mặt hắn, ánh mắt đăm đũa như tia lửa xẹt nhau, tim cô như muốn vỡ tung, mặt trướng đỏ lên, vội vàng rút tay lại, nhưng bị hắn túm chặt lại.

Y một tay ôm eo cô, một tay nắm lấy tay cô, đưa bàn tay trắng mềm nõn nà của cô đến bên môi, hôn nhẹ vào.

"Nàng biết không? " Y nói tiếp.

"Gì cơ? " Cô ngây ngô nhìn tay mình đang dính vào môi hắn. Nụ hôn nóng bỏng đó như hôn trên lồng ngực cô, nóng bỏng, khiến toàn thân cô không còn chút sức lực, đầu óc trống rỗng.

"Bất luận nàng là gì, ta cũng chỉ yêu nàng. "

Thời gian phảng phất ngưng đọng, tim cô vì câu nói đó mà trở sóng, một cảm giác ngọt ngào như mật từ từ ngấm thấu vào tim, cảm giác an toàn và phụ thuộc mà thường ngày cô vẫn cảm thấy thiếu thốn đã hòa lẫn vào nhau, giờ đây cô đã tìm được trên người hắn.

Cô nhắm mắt lại, lắc đầu yếu ớt, nhưng sự việc lần này khiến cô triệt để nhận ra, chung quy cô cũng chỉ là một con mèo! Một con mèo mà thôi!

Sự mệt mỏi và bất lực chưa hề có ùn ùn dâng trào trong lòng, cô không chút tự tin về

tương lai của mình rồi. Nhất là việc cô có thật sự có tư cách ở bên hần hay không?

Mỗi tháng làm người một ngày, thì sao lại có thể gọi là người? Nếu không phải người, thì tại sao còn phải miễn cưỡng van nài....

Cái gọi là trưởng thành, cũng chẳng qua là học cách chấp nhận thôi.

"Tiểu Cẩm, đừng cười gì nhỉ? Miệng sắp toát lên tới mang tai rồi kìa."

Lý Ngự cầm chiếc quạt trắng, hai mắt chẳng buồn chú ý đến con người đang tự đắm chìm trong thế giới của mình đó. Từ nãy giờ hần cứ cười mại, ngời cười ngờ nghếch một mình, nói thế nào nhỉ? Nụ cười hạnh phúc như vậy và cũng..... khờ khạo như thế ấy.

"Không có gì. " Nam Cung Cẩm lắc đầu, lộ nụ cười mỉm thư thái tự tại. "Huynh bảo đừng tới không phải chỉ đơn giản là ngồi uống trà ngắm hoa chứ."

"Đương nhiên là không. " Lý Ngự tỏ bộ dạng nghiêm túc nói: "Việc Tàn Nguyệt tiến triển đến đâu rồi? "

"Vài ngày trước Lãnh Tình đã lấy thủ cấp của thủ lĩnh Tàn Nguyệt, giờ đây Tàn Nguyệt như rắn không đầu, chỉ còn hư danh, chẳng có tí uy hiếp nào nữa rồi.

"Tốt quá, cuối cùng cũng không bị truy sát nữa rồi. " Y thu quạt lại, vỗ bốp vào tay, ánh mắt đen láy sáng rực, nụ cười tươi rói.

"Vui mừng đến thế à? " Nam Cung Cẩm buồn cười nhâm nhi trà.

Lý Ngự vờ than thở, nhìn Nam Cung Cẩm bằng ánh nhìn ai oán, nói: "Dù gì người bị truy sát cũng đâu phải là đệ, mỹ nhân kế đối với ta thì lại rất hiệu nghiệm, kiếp trước không biết ta đã mắc nợ gì của đệ mà phải làm bìa đỡ đạn cho đệ. "

"Haha, cái này thì đệ không biết. " Nam Cung Cẩm cười.

"Đúng rồi, mèo hoang bé bỏng khỏe rồi chứ? "

"Đã không còn gì đáng ngại nữa. "

"Ta biết lần này Tử Hàm hơi nóng nảy một chút, nhưng dù sao nó cũng là em họ ta, mẹ ta vốn rất thương nó. Nếu mèo hoang bé bỏng đã không sao thì đừng tính toán với nó, nó cũng chỉ vì quá yêu đệ, nên mới làm ra chuyện ngốc nghếch này. "

"Yêu đệ? Hừ! " Nam Cung Cẩm lạnh lùng hừ một tiếng, bảo: "Dù cho trên thế giới này có một triệu người yêu đệ, nếu nhóc con không yêu đệ, đệ thà để tất cả một triệu người đó đều chết đi. "

Lý Ngự sững sốt, "Đệ đang nói gì? Ngốc rồi à đệ, đòi tình yêu của một con mèo?! " Minh điên rồi cũng đành, còn kéo theo con mèo điên chung sao?

"Huynh không hiểu đâu, nhóc con...." Khi Nam Cung Cẩm chuẩn bị nói sự thật với Lý Ngự, vừa đúng có tiếng ti nữ ngoài đình truyền vào: "Nam Cung thiếu gia, thuốc ngải dạn dò đã nấu xong rồi. "

Nam Cung Cẩm gật đầu, đứng dậy nhận chén thuốc, đi thẳng về phòng y.

Hần bệnh thật rồi! Bệnh không nhẹ! Lý Ngự kinh ngạc tròn tròn mắt, miệng há thành hình chữ O, không nén nổi thốt lên: "Nấu thuốc bỏ cho mèo? Cũng quá đáng thật rồi đấy! Đúng là

Miêu nô nhị thấp tứ hiều! "

...

Tại sao lại như vậy?

Cô thắc mắc vô cùng, đã mấy ngày trôi qua, cô lại vẫn chưa biến thành mèo, còn trong tư thế duy trì dáng vẻ con người!

Chẳng lẽ chết đuối đã khiến tính mạng cô bị uy hiếp nên mới biến thành người? Nhưng bây giờ cũng gần hết rồi, tại sao chưa biến thành mèo nhỉ?

"Cốc cốc! " Tiếng gõ cửa đánh tan suy nghĩ của Ôn Tâm.

Nam Cung Cầm bước vào phòng, tay bưng chén thuốc, ngửi thấy mùi vị khó ngửi, Ôn Tâm lập tức nhăn mặt ngay.

Y đi đến bên giường, cầm muỗng hút thuốc cho cô, y hỏi thúc, "Nào, uống đi."

"Lại uống? Ta không uống, ta đã khỏi rồi...." Ôn Tâm chu môi lên, nhắc trán.

"Không được. Đây là thuốc bổ ta đặc biệt dặn dò người hầu nầu, thuốc có tác dụng bồi bổ cho cơ thể nàng. "

Chỉ nhìn ánh mắt hần thì đã biết là lần này không chống cự nổi rồi, nhưng uống một ngụm, cô đã kêu ca, "Nóng quá! Đắng quá! Ta không uống đâu...." Thấy cô sặc dử dỗi, y vội nhẹ nhàng vỗ vai cho cô.

"Nóng quá à? " Chờ khi y thôi nguội, Ôn Tâm vẫn bịt chặt mũi, lắc đầu "Không, khó uống lắm! " Không phải cô chưa uống qua thuốc, nhưng chén thuốc thảo dược này nồng quá, và nước nầu xong đen đến kinh hồn, trông như chén mực vừa đen vừa đậm, vừa nồng, cô hết muốn nuốt rồi.

"Thuốc đắng dã tật. " Kéo người cô lại, để cô ngồi một góc 90 độ so với y, Nam Cung Cầm nhẹ nhàng dỗ.

"Mặc kệ, ta không uống thứ quái quỷ này! " Ôn Tâm dằn co, nhất quyết không chịu uống.

"Nhóc con này, ta thật hết cách với nàng. " Y cười âu yếm, bưng chén thuốc lên uống một hơi, sau đó cúi đầu kề sát môi cô, khiến cô không thể không uống thứ chất lỏng ấm áp đó.

Lúc đầu Ôn Tâm hoảng đến ngớ ra, nên mới để y thừa cơ hội.

Chờ khi cuối cùng y cũng "đút" xong, cô mới then thùng hỏi: "Sao...người lại có thể làm như vậy? "

"Tại sao không thể? " Y nhún vai trêu đùa.

"Ta không uống, người đừng làm loạn nữa! "

Đáng tiếc, Nam Cung Cầm hoàn toàn xem lời cô như gió thổi bên tai, đẩy nhẹ cô xuống gối, tiếp tục "đút" cô bằng cách này.

"Ừm..." Đôi tay Ôn Tâm bị bàn tay to của y nắm lại, không thể cử động.

Chờ sau khi y vừa ý mới đặt chén thuốc xuống, lấy trán chạm vào trán cô, "Hình như hết sốt rồi. "

"Hết rồi, sức khỏe ta rất tốt...." Cô hôn hên nói, hình như có chút mâu thuẫn.

"Nhóc con. " Y lại cúi đầu xuống, muốn hôn cô.

Ôn Tâm vội né tránh, "Làm gì thế? Ta tuyệt đối không uống nữa đâu! "

"Ở chỗ này của nàng còn một tý, không được lãng phí! " Y chỉ vào vài giọt thuốc trên vành môi cô, vừa nói vừa dùng lưỡi liếm chùng đi. Cử chỉ kích động này khiến cô nín thở, quên mất mình muốn nói gì. Đôi môi y và cô ma sát vào nhau, tạo ra khoái cảm khó thể nào diễn tả.

"Ừm...." Cô không phải cô muốn dần co, nhưng đôi tay bị hấn nắm chặt, thực sự không thể chống cự. Thêm vào đó, cơ thể hấn dính sát vào cô, sự tiếp xúc của làn da và hơi ẩm khiến toàn thân cô không ngừng run rẩy.

"Không được cự tuyệt ta. " Y không kìm lòng nổi cúi thấp mặt, hôn như mưa vào má cô, trán, mũi, mắt và cằm.

Sau đó dừng lại trên làn môi nhỏ xinh của cô, nhẹ nhàng hôn vào, từ cạn vào sâu, đi vào trong miệng cô, quán chặt đầu lưỡi cô, và cố ý mút vào, tận hưởng, như đang thưởng thức một món ngon nào đó.

Cô không biết nên nghĩ gì, nên làm gì, cô vẫn còn trong trạng thái vô thức. Môi hấn hết như có sức hút không diễn đạt được, khiến cô rơi vào một không gian mềm mại, chẳng còn tí sức lực nào.

Có thật là con người bị tách làm hai nửa không nhỉ? Cô mơ màng nghĩ, tại sao rõ ràng cô tự nhủ phải giữ khoảng cách với hấn nhưng cơ thể dường như có một suy nghĩ khác, lại thân mật hôn nhau với hấn?

Trời ạ! Có phải nàng đang quyến rũ y không?

Ngược mắt nhìn đôi má hồng hào của cô, ngay đến cằm cổ trắng ngần mềm mại ấy cũng bị nhuộm một lớp màu hồng phấn nhàn nhạt, kéo dài đến tận lồng ngực trắng nõn như ngọc. Y cảm thấy bụng dưới mình nóng bỏng khó chịu, ngay đến lồng ngực cũng có một luồng khí nóng chảy khắp người.

Y cúi người áp chặt cơ thể cô, đôi tay bắt đầu không an phận dịch chuyển, vuốt ve từng nơi một, khiến người cô tê dại.

"Cằm...."

Y tiếp tục hôn cô, thậm chí là mút, khiến cô cảm nhận được vùng nhạy cảm mà trước giờ bản thân cô chưa nhận ra. Trời, đây là thứ cảm giác gì thế? Cô tưởng mình sắp ngất rồi, nhưng vẫn cảm nhận rõ cái nóng bỏng của ngọn lửa đó.

"Á....." Ôn Tâm bất giác khẽ rên, cơ người lên, một luồng điện chảy khắp người, khiến cô không ngừng rung động.

Chết tiệt!

Y đang làm gì thế? Hiện nàng vẫn còn đang là bệnh nhân!

Cô rên lên một tiếng khiến Nam Cung Cẩm kịp thời lấy lại lý trí, vội vàng ngồi dậy.

"Sao rồi? Vẫn ổn chứ." Hơi thở y gấp thốc, ôm cô vào lòng lần nữa. Trước giờ y luôn tự

đánh giá cao sức kìm chế của mình, nhưng mới lúc này y suýt mất kìm chế rồi.

"Người....thật là đáng ghét! " Dám sàm sỡ cô! Sau khi cô thở đều lại, trừng mắt giận dữ, gương mặt vốn trắng bệch đã giận đỏ lên.

"Xin lỗi, sẽ không có lần sau đâu." Y hôn phớt qua gương mặt nhỏ nhắn của cô, âu yếm xoa đầu cô, "Yên tâm, trước khi chúng ta thành thân, ta sẽ không làm bừa nữa. "

"Thành thân? "

...

Ôn Tâm mở to mắt, ánh mắt mông lung lập tức trở nên ưu tư, cô vội dịch chuyển ánh nhìn, cúi đầu tránh né.

Nam Cung Cẩm chưa nhận ra điều bất thường ở cô, chỉ tưởng cô đang e thẹn. "Đúng thế, chờ khi vết thương nàng khỏi hẳn, chúng ta lập tức về Nam Cung phủ chuẩn bị hôn lễ. "

Nhìn vẻ vui mừng lộ trên gương mặt y, Ôn Tâm có chút hoang mang, chẳng biết nên làm thế nào, tim đập loạn xạ, và có cảm giác tội lỗi khó có thể chịu đựng.

Thành thân với một con mèo? Trên đời còn chuyện hôn nhân nào hoang đường như vậy không?

Cũng có thể chờ sau khi cô lại biến thành mèo, y mới chịu bỏ cuộc....

Ánh mắt Ôn Tâm trở nên ảm đạm, một thoáng ưu thương phớt qua gương mặt cô.

Lại mấy ngày trôi qua, vết thương của cô khỏi hoàn toàn rồi, và cũng không biến thành mèo.

Theo kế hoạch ban đầu, Nam Cung Cẩm đưa cô về phủ Nam Cung.

Họ vừa bước ra vương phủ, cô như một kẻ quê mùa, người bán buôn trên phố, người đi đường, xe cộ và kiến trúc, đều khiến cô tò mò, cứ phải nhìn ngắm thật kỹ mới thôi.

"Đó là gì? "Câu hỏi này nhiều nhất, Ôn Tâm chưa từng dạo phố ở thời đại này, điều gì cũng tỏ ra mới mẻ.

"Nàng không biết? " Nam Cung Cẩm luôn hỏi lại như vậy rồi mới hỏi đáp từng câu một.

Khi cô cầm vài cây kẹo hồ lô, tung tăng đi trên phố, chạy một vòng rồi lại một vòng, ăn hết cây này qua cây khác, Ôn Tâm cảm thấy rất vui. Giương mắt nhìn xung quanh, tất cả mọi ánh nhìn đều dồn về một hướng, ánh mắt đầy kinh ngạc, ngưỡng mộ và khó tin. Đường đường đại thiếu gia phủ Nam Cung lại làm hầu cận của phụ nữ!

"Đói bụng rồi! Sắp đến bữa trưa, chúng ta đi ăn nào. " Ôn Tâm vội chỉ vào một con phố náo nhiệt cách đó không xa.

Nam Cung Cẩm vĩnh môi, "Ăn nhiều thế này không sợ béo à? "

"Ta xinh đẹp bẩm sinh, ăn thế nào cũng không mập, không được à! " Ôn Tâm đắc ý liếc xéo y, không để y châm chọc sắc đẹp. Nam Cung Cẩm cười, "Được được được, nàng ăn hết cả con phố này cũng được. "

Hễ nhắc đến ăn thì Ôn Tâm rất vui mừng.

Thế là mặc kệ người đi đường đang chú ý, hai người kê vai nhau, cười như say rượu, không quan tâm đến những người xung quanh, bước vào một tửu lâu.

"Thức ăn đến rồi! " Tiểu nhị la lên.

Chẳng mấy chốc, bàn ăn đầy các món ngon, cô đã đói đến nỗi phờ người, thấy thức ăn lên bèn cầm đũa gấp lấy cái đùi gà quay....đũa cô ngừng lại giữa không trung, ánh mắt chuyển sang hướng Nam Cung Cẩm.

"Nam Cung Cẩm, người không ăn à? "

"Nàng cứ ăn, mặc kệ ta. " Nam Cung Cẩm ngồi ngay ngắn, nhìn cô ăn với vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, khóe môi hơi cong lên.

"Nàng biết không? Âu quán gia rất nhớ nàng. "

"Ồ. " Nhớ vì không có nó, cuộc sống ông ta trải qua rất khó khăn chứ gì?

"Liễu Nghị cũng ngóng trông nàng. "

"Ồ. " Ngóng cho nó mau chết, để khỏi quay về mê hoặc chủ nhân của hắn thì có.

"Thu Cúc, Đông Mai cũng rất nhớ nàng. "

"Ồ. " Nghĩ nó không về thì chẳng còn cơ hội ở lại Cẩm Lan Uyển thì có.

"Tiểu Hổ cũng rất nhớ nàng. "

"Ồ....Hả? " Con cạp to đó? Cái này thì khỏi đi.

Mãi khi ra khỏi tửu lâu, Ôn Tâm mới nhớ ra việc Nam Cung Cẩm hầu như không hề động đũa, cả bàn tiệc ngon gần như chỉ mình cô hưởng dùng.

Lòng Ôn Tâm khẽ động, nở nụ cười mê hồn như lưỡi trắng, "Đi thôi, chúng ta về nhà. " Đạo cả buổi sáng, cũng mệt rồi.

Tiếc là đi được nửa đường, ông trời lại không tác mĩ, bắt đầu đổ những hạt mưa to như hạt đậu.

"Trời mưa rồi! " Người đi đường hồi hả trú dưới mái nhà, tránh cơn mưa to bất ngờ ập đến này.

Nam Cung Cẩm cũng kéo tay Ôn Tâm, chạy đến mái nhà trong con hẻm nhỏ, nhưng mái nhà vừa nhỏ vừa chật, Nam Cung Cẩm bèn ôm chặt cô, để cả hai không bị ướt sũng.

Thế giới như bất ngờ im bật lại, hẻm nhỏ không người, chỉ còn những tiếng mưa rì rào rì rào.

"Cơn mưa này....nói mưa là mưa...." Do dự không biết nên nói điều gì.

Y chỉ mỉm cười, vuốt mái tóc trước trán đang bị ướt của cô, ánh mắt ẩn chứa một tình cảm khiến cô sợ phải đổi mặt. Gần đây dường như y cứ hay như vậy, chỉ cần một ánh mắt, thậm chí không cần đụng vào cũng khiến cô rối loạn nhịp thở. Cô cúi đầu, tựa vào lồng ngực y, cảm nhận hơi ấm và nhịp tim của y.

Mưa dường như không có dấu hiệu muốn tạnh lại, y nâng cằm cô lên, hỏi : "Lạnh không? "

Cô chỉ lắc đầu. Cô làm sao mà lạnh nổi, khi cô và y gần nhau như vậy?

"Lá cây rơi lên đầu nàng rồi. " Y nhẹ nhàng nhặt chiếc lá xuống.

Ánh mắt rực cháy nhìn cô, cô khó thốt nên một lời cảm ơn, khi mặt hắn ngày càng sát gần cô, cô không thể không hỏi: "Người...muốn làm gì? "

"Nàng biết mà. " Y khẽ cười, cúi đầu hôn nhẹ lên bờ môi hồng đang phát run của cô.

Ôn Tâm chợt giật mình, nhưng y đã thắng tiến, chiếm hữu bờ môi cô, khiến cô không kịp lùi lại, chỉ biết nhận lấy sự nhiệt tình đó.

Thế là cô nhắm mắt lại, toàn tâm cảm nhận nụ hôn nồng cháy này, Nam Cung Cẩm gần như ôm chặt cả người cô lại, để cả hai cảm nhận đối phương gần hơn.

Thế là rốt cục họ cũng buông đối phương ra, Ôn Tâm có chút mất hồn nhìn y, không thể phớt lờ đôi mắt sâu thẳm, tình ý tràn ngập của y.

Cô chợt có chút ghen ngào, tại sao lúc này mới phát hiện cô rất thích Nam Cung Cẩm? Không ai như hắn, đối xử lạnh lùng với người khác nhưng rất dịu dàng, ân cần với cô, y quả là độc nhất vô nhị! Nhưng cô lại....

...

Cơn mưa đã tạnh, Ôn Tâm chuyển đề tài, "Chúng ta về thôi! "

Nhưng chưa ra khỏi hẻm, đã nhận ra có vài gã đàn ông xuất hiện, cản đường đi của họ.

"Nam Cung Cẩm! " Trong tay bọn chúng cầm đại đao, thân hình cao to tiến về trước.

Nam Cung Cẩm cảnh giác lùi ra sau, tay nắm lấy Ôn Tâm, che chở phía trước cô. "Các người muốn gì? "

"Có người ra 100 lượng, muốn mua cái đầu người. " Bọn chúng không ngừng nhích động đại đao trong tay.

"Ha. " Nam Cung Cẩm cười lạnh lùng. "Đầu ta chỉ đáng 100 lượng? "

Không chút cảnh báo, gã đàn ông trước mặt Nam Cung Cẩm bị gục trước, đã bị chương phong mà y sớm vận nội lực hất tung, đại đao rơi xuống đất, nghe một tiếng "Keng".

Những huynh đệ phía sau thấy thế, liền xông vào công kích Nam Cung Cẩm, Nam Cung Cẩm xoay chuyển giữa đám người vây quanh như một con lóc, chỉ chớp lát đã thần tốc giải quyết xong ba tên.

"Xoẹt~~~~" Ngay lúc này, một mũi tên đen không biết từ đâu phóng tới, nhanh như chớp bắn thẳng về phía cuống họng Nam Cung Cẩm.

"Chết tiệt! " Nam Cung Cẩm nhanh chóng nhảy ra sau, phi tiêu vẫn lướt qua gương mặt tuấn tú của y, để lại một vết máu nho nhỏ.

Nam Cung Cẩm cảm nhận được ánh mắt lạnh giá tứ cảnh cây phát ra, người này nội lực thâm hậu, tiếng thở khẽ đến không nhận ra, chưa đến gần đã cảm nhận được một luồng sát khí lạnh lẽo. Mấy tên phía trước chỉ là chiếc bẫy được gài sẵn, người này mới là chủ mưu!

"Nam Cung Cẩm, các chủ Âm Ảnh Các, chịu chết đi! "

Âm thanh chưa dứt, người trên cây bay xuống, kéo kiếm dài đâm thẳng về phía Nam Cung

Cầm, Nam Cung Cầm như một mũi tên né người tránh khỏi đợt công kích này .

Trong thoáng chốc, đao quang kiếm ảnh, Ôn Tâm nhìn thấy mà lòng hoảng sợ. Lần đầu cô nhìn thấy cảnh cao thủ độ nhau trong truyền thuyết, phát hiện ra động tác nhanh lạ lùng, dường như không nhìn thấy binh khí chạm nhau.

Nam Cung Cầm thiệt thòi vì một người phải chống chọi mấy người, chiến đấu đến sau cùng, tiểu lâu la đã bị Nam Cung Cầm diệt gọn, chỉ còn đấu tay đôi với một mình "Câu Hồn".

Câu Hồn?

Không sai!

Ôn Tâm nhận ra ngay sát thủ không nguy trang, đấu đá dưới bộ mặt thật, chính là Câu Hồn ---- người từng bỏ rơi cô ----- à, chú ý lúc cô là con mèo nhé.

Trong chớp mắt, cánh tay Nam Cung Cầm xuất hiện một vết máu.

"Nam Cung Cầm! Cẩn thận! "

Lại một nhát kiếm vô tình, đâm thẳng về phía ngực Nam Cung Cầm.

Cô hét lên một tiếng, chẳng nghĩ ngợi gì xông thẳng lên trước, định đỡ nhát kiếm này cho Nam Cung Cầm. Cô lo sợ, lo sợ mất y, mất người đàn ông mà cô yêu thương nhất này.

"Nhóc con! " Nam Cung Cầm la lên, kịp thời nắm lấy cánh tay Ôn Tâm, ôm cô vào lòng, đôi tay che chắn lấy thân cô.

Một cái cắn răng, để mặt kiếm dài đâm vào vai y, y ngẩng đầu lên, đôi tay vẫn không thả Ôn Tâm ra, vẫn ôm chầm lấy cô.

Rất tốt, y nổi giận thật rồi! Nam Cung Cầm quay người, dồn hết nội cung, tung chưởng vào ngực Câu Hồn, nhưng bị y né được. Tiếc rằng đây chỉ là hư chiêu, Nam Cung Cầm nhếch môi cười, thân hình lượn lên, tung một đòn nặng vào vai Câu Hồn, đánh y bay xa mấy mét.

Câu Hồn lưng đập vào tường, không dịch chuyển được nửa bước, máu tươi chảy ra từ khoeo môi.

Nam Cung Cầm định bước lên trước, tiếp đó, y kinh ngạc, vì một bàn tay bé bỏng và nóng hổi đang run rẩy nắm kéo cánh tay y.

"Chờ đã! Tiểu Cầm, tha cho hắn đi. "

Y chau mày. "Nàng quen hắn? "

"Hắn đã từng cứu ta. "

Lúc đó cô chợt cảm thấy có một ánh nhìn băng giá lườm mình, cả người như rơi vào hang động băng băng, lạnh thấu tim. Cô đương nhiên biết, người nhìn cô là Câu Hồn!

"Câu Hồn. " Ôn Tâm quay lại nhìn y nói: "Không cần nghi ngờ, ta biết ngươi là sát thủ Câu Hồn. Ngươi còn nhớ đã từng cứu một con mèo trắng không? "

Cô chân chừ một lát, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Cầm, tự đáp: "Đó chính là ta. "

Trên mặt Đường Lăng vẫn không có biểu cảm, chỉ là ánh mắt thoáng qua một tia sáng.

"Ta biết ngươi có "Ba không giết": Không giết người bị thương, không giết người trốn

thoát, không giết đàn bà và trẻ con. Ta, người tốt nhiên sẽ không giết, vì ta là đàn bà. Còn hấn, " Ôn Tâm chỉ Nam Cung Cẩm, tiếp tục nói: "Ta tin người cũng sẽ không tìm giết hấn rồi, hấn là người trốn thoát. Đúng không? " Hấn là sát thủ, nhưng không phải sát thủ quá lạnh lùng, đối với động vật còn thể, huống hồ là người? Tuy biết rằng vô lý, nhưng trực giác bảo với cô, hấn là một người tốt.

Lâu sau, Đường Lăng gật đầu với cô, chống kiếm xuống đất, từ từ đứng lên. Trước lúc đi, quay lại khẽ nhìn, chỉ nói một câu.

"Ta sẽ ghi nhớ cô. " Trong lời nói thoáng lộ một sự hồi tiếc.

Đây là một hồi tiếc, dường như đang ở bên hồ cầu nguyện, nghe thấy những tiếng than thở của những người từng ném đồng xu vào.

Sau khi Câu Hồn đi khỏi, Nam Cung Cẩm thở một hơi, cắn chặt răng nói một câu: "Dù ta về vương phủ..." Chịu đựng rất lâu, lưng y giờ đây đã đau đến muốn chết.

Bàn tay nhỏ nhắn của Ôn Tâm vòng ra sau lưng y, lòng bàn tay lập tức cảm nhận được thứ chất lỏng dính dính, cô rút tay về xem, các ngón tay nhuộm những vết máu đỏ.

...

Ôn Tâm kinh hãi la lên: "Nam Cung...Cẩm, người có sao không? "

"Chắc là đau lắm!"

Vớ vẩn! Sau lưng bị người ta đâm một nhát, làm thế nào mà không đau được. Quan tâm nên rồi trí, Ôn Tâm vừa mở miệng đã cảm thấy câu hỏi của mình thật ngu ngốc.

"Chỉ là vết thương nhỏ, không sao. " Y nhẹ nhàng nói. Nhưng khi đại phu cởi áo y ra, cô đã rít một hơi dài.....

Dưới ánh sáng yếu ớt trong phòng, cô cũng có thể thấy rõ cơ thể y, lồng ngực màu đồng đậm địa mồ hôi, làn da sáng bóng tản phát một ánh sáng quyến rũ, nhưng sau lưng y lại hằn một vết thương sâu, sâu đến thấy cả xương, màu đỏ bắt mắt tuôn trào như suối, màu đỏ tươi, đỏ tươi....

Lòng cô chột quận đau, một cơn đau đột kích nơi con tim, tim đập ngày càng nhanh, mỗi nhịp đập khiến cô đau đến không thể hít thở.

Cô lặng lẽ nhìn đại phu xuyên kim xỏ chỉ, sau đó im ắng nhìn đại phu khử trùng, may lại, bôi thuốc, buộc khăn sạch cho hấn.

Vết thương không có thuốc gây tê, chắc là rất đau. Nhưng hấn nhìn thấy vẻ mặt đau lòng chăm chú của cô, lại còn bất giác quên cả đau, thậm chí còn nở nụ cười dịu dàng.

Đại phu lau mồ hôi, cuối cùng đã băng bó vết thương xong rồi. Sau đó, Nam Cung Cẩm vẫy tay ra ý cho đại phu lui xuống.

"Còn đau không? " Ôn Tâm run rẩy lấy tay sờ miếng vải băng nhuộm máu tươi, cảm nhận những tế bào nhỏ đang di động trên ngón tay, cô ghen ngào nói: "Đều là do ta hại cả. Nếu không phải ta nhiều chuyện xông lên đỡ giúp người, người sẽ không vì cứu ta mà bị thương nặng như vậy. "

"Nhưng rất may là người bị thương không phải nàng. " Y đứng dậy, đưa tay khẽ vuốt nhẹ mặt

cô.

Cô nhìn thẳng đôi mắt hần, nói: "Ta có vài câu hỏi muốn hỏi ngươi, ngươi phải trả lời ta thật lòng. "

"Nàng hỏi."

"Nếu sau này ta không biết bao giờ lại bị biến thành mèo, ngươi cũng vẫn yêu ta chứ? "

"Yêu"

"Nếu sau này ta có khả năng cứ nửa người nửa mèo như thế, ngươi cũng vẫn yêu ta chứ? "

"Yêu"

"Cho dù ta không thể nào biến thành người, mãi mãi chỉ là một con mèo, ngươi cũng vẫn yêu ta chứ? "

"Yêu"

Ba từ "Yêu", âm điệu ngày càng nặng, âm điệu ngày càng sâu sắc, như dúi thẳng vào con tim, gợi dậy một sự xao động cuồng dại. Cô thừa nhận, lần này cô sẽ không buông tay nữa, không bỏ mặc được, không rời thân nôi, không định thần được rồi. Trong mắt rung rung làn sương mỏng, sau đó hóa thành những giọt trân châu lệ trong veo, chảy dài xuống má.

"Đừng khóc....." Nước mắt cô khiến tâm y thất lại, y nhẹ nhàng, dịu dàng ôm cô vào lòng, nâng cằm cô lên, xót xa hôn lên mũi, mắt, sau cùng là môi cô.....

Cho đến khi cô không thở nổi, y mới bịn rịn thả lỏng cơ thể hai người ra.

"Ta phải nói trước với ngươi, tốt nhất là ngươi nên có tâm lý chuẩn bị. Kiếp này ngoài ta ra, ta sẽ không cho bất kỳ đàn bà hay đàn ông bám theo ngươi, tất nhiên cũng không cho ngươi cơ hội lãng nhãng với đàn bà hay đàn ông khác. " Bản tính đanh đá của Ôn Tâm đã trở về rồi.

Trước kia cô đã suy nghĩ quá nhiều nên đã bó chặt bản thân. Cứ suy nghĩ nhiều, thế giới còn biết bao nhiêu việc, đừng đặt nặng vấn đề thì thế giới sẽ không còn rắc rối!

Cô yêu hần, muốn yêu hần hết suốt cuộc đời này, bất kể cô có thể trở thành người hay không, bất kể cô có phải mãi mãi cũng chỉ là một con mèo.

Suy cho cùng, hạnh phúc là phải nắm chặt trong tay mình, chứ không phải nằm trong miệng người khác!

"Tại sao lại có cả đàn ông? " Nam Cung Cẩm buồn cười hỏi.

"Ai bảo người nam sinh nữ tướng, huynh đệ của ngươi lại có sở thích đó, nói không chừng trong lúc không để ý sẽ bị gã đàn ông hoang nào khác cuốn hút. " Ôn Tâm hứ hứ một tiếng, độc đoán tuyên cáo, "Kiếp này ngươi chỉ có thể thuộc về ta! " Bàn tay còn mạnh dạn ôm lấy eo y.

Trời ạ! Từ bé đến nay, y chưa bao giờ nghĩ đến sự phấn khởi muốn bay vút lên trời trong khoảnh khắc này. Đây là lần đầu cô nói những lời tỏ tình, có phải y có quyền mơ tưởng rằng cô cũng yêu y rồi không?

"Nhìn ngươi vui như thế, ta coi như ngươi đã đồng ý nha. " Cô tự ý phán đoán.

"Nếu ta không đồng ý thì sao? " Y không kìm nổi muốn trêu đùa cô.

"Không được! Ta nói một là một. " Cô không cho y phản bác, nói với giọng độ rất chuyên chế, thêm vào đó là uy hiếp, "Nếu không thì ngươi đừng hối hận, ta đi tìm người khác! "

"Nàng dám! Nàng là của ta! " Y vừa nói vừa ôm chặt cô lại, thấp giọng la bên tai cô.

"Biết lợi hại của ta rồi chứ, chỉ cần là người Ôn Tâm này yêu, suốt đời cũng chỉ có thể thuộc về ta! " Cô kiên định nhìn vào mắt y, không để y cự tuyệt, sự chiếm hữu đã lộ rõ trong con mắt

đen láy của cô.

Y khẽ cười, rất thích bộ dạng độc đoán lúc này của cô.

"Nhóc con, " Y khẽ hôn lên trán cô, trên mặt y chất chứa đầy những tình cảm nồng cháy, nhìn cô chân tình, "Ta yêu nàng. "

"Ta cũng yêu người....." Cô bị y ôm chặt, khuôn mặt bé xinh tựa vào trước ngực y, lắng nghe nhịp tim loạn xạ của y.

"Tiểu Cẩm, đệ làm gì thế này? Đi thẳng ra, nằm ngang về..." Âm thanh Lý Ngự bỗng vang vào trong phòng, hai người đang ôm nhau vội vàng tách ra. "....Này.....Ồ..." Tiếng "Ồ" khiến Ôn Tâm đỏ tía đôi má, cô đang tiến hành tỏ tình mà.

"Ta nói này Tiểu Cẩm!" Lý Ngự lên trước đỡ y, nửa như đang cười, vẻ mặt khá là mờ ám, cười rằng: "Không tệ đâu, ra ngoài bị thương thì đã mang về một tiểu mỹ nhân, diễm phúc không kém! " Lý Ngự đỡ y ngồi vào ghế. "Nhưng nhìn dáng vẻ đệ, vết thương không nhẹ, đàm tình thuyết ái cũng đâu cần gấp như vậy? Nói ta nghe xem rốt cục ai đã làm đệ bị thương? "

Lý Ngự bất giác chau mày. Tiểu Cẩm bị thương đến nơi này của hắn là muốn xử lý nhẹ nhàng qua chuyện, dưới vòm trời này người có thể khiến Tiểu Cẩm bị thương như vậy chẳng có mấy người.

Nam Cung Cẩm thẳng thắn trả lời: " Câu Hồn "

Lý Ngự quay sang nhìn Ôn Tâm bên cạnh, Nam Cung Cẩm hiểu ý y, cười bảo: "Không sao. "

Xem ra Tiểu Cẩm rất tin tưởng người đàn bà xa lạ trước mặt này.

Thật kỳ lạ! Đây là Tiểu Cẩm không gần nữ sắc, chỉ yêu mèo con sao?

Trong lòng Lý Ngự tuy còn thắc mắc nhưng cũng tạm gác lại, tiếp tục nói: "Tàn Nguyệt chẳng phải đã hủy rồi sao? Tại sao Câu Hồn lại còn muốn giết đệ? "

...

"Đệ nói là Tàn Nguyệt đã hủy, nhưng không nói rằng sát thủ phái đi sẽ không tiếp tục chấp hành nhiệm vụ! "

"Xem ra tên Câu Hồn này bản lĩnh không nhỏ, lại còn điều tra ra đệ chính là Âm Ảnh các chủ. Sau đó thì sao? Đệ bị thương, còn hắn ? "

"Hắn sẽ không tới giết đệ nữa. " Nam Cung Cẩm nhẹ nhàng thuật lại.

"Vậy thì tốt.... " "Ồ, phải rồi, mèo hoang bé bỏng đâu? "

Nam Cung Cẩm cười nói: "Đang ở trước mặt huynh còn gì? "

Lý Ngự nhìn xung quanh, chẳng thấy bóng dáng mèo con, mặt mày ngu ngơ hỏi : "Đâu? "

Lúc này Ôn Tâm không nhịn được cười ha hả lên, sau đó nhảy đến trước mặt Lý Ngự, chỉ vào mũi mình nói: "Là ta chứ ai! "

"Cô? " Hắn có chút kinh ngạc, nhìn Nam Cung Cẩm cũng gật đầu với hắn, lại càng tỏ ra khó tin : "Sao có thể như vậy? Nó là mèo, cô là người mà! "

"Tại sao ta không thể là mèo và là người chứ? "

"Ta không tin, trừ phi cô có thể chứng minh! " Y đứng tại chỗ, đôi tay chống cằm, ra vẻ ta đây.

"Người không tin ta cũng hết cách, nhưng..." Ôn Tâm tinh nghịch, "Ta biết một số việc chỉ có ta và người mới biết thôi. "

"Cái gì? Người nói nghe xem. "

"Ai đó, khi tắm thích nhất là hát, không hát không chịu được; Ai đó trên mông có ba nốt ruồi, chú ý nha, ba nốt nổi liền thành tam giác; Ai đó sáng dậy việc đầu tiên phải làm là soi gương, sau đó nói với mình rằng, đẹp trai quá; Ai đó, thích nói cùng một câu với phụ nữ: "Ta thích nhất bộ dạng nàng không mặc quần áo"."

Càng nghe, hai mắt Lý Ngự càng lồi ra và tròn xoe, miệng há to như cái chậu, nghĩ đến những liệt kê không sai, y chỉ lộ được khuôn mặt kinh ngạc của một kẻ xui rủi.

"Tiểu Cẩm, đệ mang đưa người đàn bà này đi, nếu không ta sợ ta sẽ không kìm chế nổi, giết cô ta diệt khẩu! "

"Người tưởng ta thích nhìn thấy người sao, tên lộ liễu! " Ôn Tâm thè lưỡi, làm mặt ma rồi núp ra sau lưng Nam Cung Cẩm.

Nam Cung Cẩm bên cạnh đã ngạc nhiên không thốt nên lời, nhìn Lý Ngự nổi giận nhảy cẫng lên, khóe môi y lúc đầu chỉ hơi cong cong, sau đó thì biến thành nụ cười to không kìm chế được.

Y phải cảm ơn ông trời đã cho y gặp gỡ người yêu vừa thú vị vừa vui này, khiến cuộc đời y không còn nhàm chán như vậy.

Chương 10 : Kết truyện

Mười tháng sau...

Nam Cung Phủ - kinh thành đệ nhất phú hộ đang giương đèn kết hoa, tổ chức tiệc lớn, khách đến chúc tụng từ tám phương không ngớt, khiến phủ Nam Cung trở nên náo nhiệt khác thường. Trẻ sơ sinh đầy một tháng sẽ tổ chức lễ chúc mừng, gọi là "Đầy tháng", là món quà đầu tiên của con người. Nhà Nam Cung tất nhiên phải mở trăm bàn tiệc mời rượu đầy tháng.

Mỗi thương gia, nhân vật tiếng tăm, quan lại trong thành đều chuẩn bị quà mừng tinh tế.

Nghe nói, vợ Nam Cung Cẩm có gốc gác dữ dằn, là con nuôi của Thuần vương phi, nghĩa muội của Thuần tiểu vương gia.

Nhưng sau khi đưa bé bắt quả trước mặt mọi người, sắc mặt Nam Cung phu nhân trầm xuống ngay. Đứa trẻ không bắt vàng bạc, không bắt kẹo, bắt qua bắt lại, sau cùng chẳng biết làm thế nào mà trong sảnh bỗng có con mèo chui ra, đứa bé một tay ôm lấy mèo, từ đó không chịu thả ra nữa.

Những tiếng huyền não dần tan đi, ngoài cửa sổ, trăng đang tròn, đêm hôm khuya. Vật thể trong phòng bị một luồng sương mờ bao trùm, khó thể nhận dạng.

"Rốt cục nó đã ngủ chưa? " Nam Cung Cẩm nhìn đứa bé cứ nằm mãi trong lòng Ôn Tâm , rất không vui hỏi.

Đứa bé này sinh ra có vẻ để chống đối y, từ sau khi nó sinh ra, đã độc chiếm người vợ đáng yêu của y, thậm chí không còn được thân mật nhau nữa, y đã sắp hết sức chịu đựng rồi. Nếu không vì thấy nhóc con thích nó, y đã sớm ném đứa bé ra đường, ai thích thì cứ nhặt!

Đứa bé thấy mặt Nam Cung Cẩm bỗng trở nên kỳ quặc, lập tức xéch môi, nhắm mắt, oa oa khóc âm lên.

"Chàng xem chàng..." Ôn Tâm trừng mắt nhìn y, nhẹ nhàng vỗ lưng đứa bé, dỗ dành, tiếng khóc của đứa bé đã nguôi dần, vừa ngủ vừa ngậm ngón tay út be bé.

"Cần gì dỗ nó, cứ để nó khóc, khan tiếng sẽ hết khóc thôi, nếu không thì ta tìm miếng vải gòn bịt miệng nó lại. " Nam Cung Cẩm nói rất nghiêm túc.

Ôn Tâm không kìm nổi trợn trắng mắt. "Thôi đi! Nó chỉ là một đứa bé, có cần phải ra tay mạnh thế không? Chàng đây, chưa thấy ai hận con mình như chàng. "

Nam Cung Cẩm dịu dàng ôm từ sau lưng cô, cúi đầu thì thầm bên tai: "Rõ ràng nàng biết, trừ nàng ra, ta chẳng có hứng thú với bất kỳ cái gì nữa. "

Ôn Tâm bất giác thở dài. Không biết nên nói hấn vô tình hay chân tình. Nhưng tên biến thái này, cũng chỉ có cô mới chịu nổi hấn!

Nghe ai từng bảo rằng: "Tình dục hài hòa là chìa khóa vạn năng giải quyết mọi vấn đề! "

Người này thực vĩ đại!

Thực ra, thứ ràng buộc và nối liền vận mệnh cô mà con mèo đen đã nói, chính là đứa bé! Một sự ràng buộc huyết thống thuộc về thời đại này!

Đây chính là nguyên nhân từ sau khi cô gặp phải sự kiện hành hạ mèo rồi biến thành người và

không bị biến thành mèo nữa, cô và Nam Cung Cẩm chỉ một lần mà đã mang thai. Khi cô biết mình có mang, chưa kịp vui mừng, nỗi lo âu lại xuất hiện. Chẳng biết cô sẽ sinh ra cái gì? Là người? Hay mèo?

Cô cứ lo âu căng thẳng hết mấy tháng trời, mãi khi đứa bé oa oa lọt lòng, tảng đá trong lòng mới thả xuống được.

"Nhóc con....Ta nhớ nàng....." Nam Cung Cẩm áp sát bàn tay vào eo, khiến cả tấm lưng cô dựa sát vào lồng ngực y, y không ngừng hôn lên đôi má cô, cắn nhẹ vành tai cô.

Cô cũng không kìm được cảm xúc, hơi ngẩng đầu lên, khẽ rên.

Tay y trượt xuống đùi, sau đó đi lên, từ từ kéo áo cô lên, bàn tay hơi lạnh lạnh linh hoạt dò thám trong áo cô.....

"Buông....buông tay.... để ta đặt con xuống....."

Cô khẽ thở ra, đôi má ửng hồng, dáng vẻ đáng yêu vô cùng.

"Chết tiệt! Lại là đứa bé này! "

Nhìn bộ dạng tức tối của y, cô khẽ cười, ngẩng đầu hôn nhẹ lên bờ môi xinh đẹp của y, nói : "Đợi đã, ta qua ngay. "

Sau khi bế đứa bé đang ngủ vào trong giường gỗ dành cho trẻ sơ sinh bên cạnh.

Chỉ vài giây sau đó, Ôn Tâm chợt la thất thanh, "Á..."

"Sao thế? " Nam Cung Cẩm hoảng hốt nhìn người vợ bé bỏng.

"Cẩm, làm thế nào đây? " Cô nhìn y, hoang mang không biết làm sao.

"Thế nào là thế nào? "

"Chúng ta.... chúng ta...." Ôn Tâm hoảng đến sắp khóc.

"Chúng ta thế nào? "

"Con chúng ta biến thành một con mèo rồi! "

"Hả? "

Hôm nay là ngày 15 trăng tròn, đứa bé mới sinh này, e rằng cũng chưa biết được vận mệnh của mình sẽ còn thú vị đến cỡ nào nhỉ?

---Toàn Văn Hoàn---

